அப்படியே யழுமளவி லண்ணலும்பார்த் தருந்துயர்தா
னிப்படியே தெளிந்தோர்க்கு மெய்துமா றிருந்ததெனப்
பொய்ப்படியே கெடுநாளாய்ப் போனதைநா னினைப்பித்தேன்
றப்பிதுவே போதுமெனத் தன்னையே தானொந்து. (௪௨௫)

போயருவி நீர்கொணர்ந்து போற்றிமனந் தேற்றியபி
னாயிழையு முகங்கழுவி யணிந்தமர வுரிக்கலையாற்
சேயநய னந்துடைத்துத் தீயெழவே நெடிதுயிர்த்துத்
தூயவனை முகநோக்கிச் சொல்லுவன்கே ளெனவுரைப்பாள். (௪௨௬)

அறப்பாவி யாயருளொன் றற்றவளாய் முற்றியவென்
பிறப்பாலென் பயனேது பெருந்தவத்தாற் பயனேது
குறித்தாலுங் கூறரிது கூறினுங்கேட் கரிதுமனம்
பொறுத்தாலும் பொறுக்கரிது பொறுக்கரிதா யினுங்கேண்மின். (௪௨௭)

வேறு.

அண்ட ருலகி லரம்பையரென் றவனி புகழுஞ் சிலமாத
ருண்டு தலைநா ளவர்குலந்தா னுயர்வே தத்து மயனுளத்தும்
பண்டு கடைந்த வமுதத்தும் படிநீ ரெரிகா லெனுமிவற்றுஞ்
சண்ட கிரண மிமகிரணந் தனிலு மதவே டன்னிடத்தும். (௪௨௮)

தரும னிடத்து மின்னிடத்துந் தக்கன் மகளிர் தங்களிலே
யிருவர் முனிவ ரரிட்டையுமென் றிவர்க ளிடத்து மெனவிந்த
வரிய பதினொ லிடத்துதித்த வதனோ டந்த வரிவையர்பா
மருவி யிரண்டு காந்தருவ மரபு முதித்த வவைதம்மில். (௪௨௯)

சிறந்த முனிபா லுயர்சித்ர சேனன் முதலா மீரெண்மர்
பிறந்து வளர்ந்தா ரவர்க்கெல்லாம் பின்னு யறிவான் முன்னாறி
நிறைந்த சித்ர ரதனென்போ னீதி நெறியான் மிகவிளங்கி
யிறைஞ்சு மகவான் றோழனுமா யிந்த மரபிற் கிறையானான். (௪௩௦)

இவன்று னிப்பா ரதவருடத் தெல்லை முடிந்த வடதிசையி
லவந்தா னில்லாக் கிம்புருட வருட மதனுக் கணிவரையா
நவஞ்சே ரேம கூடத்தை நகரி யாக்கி யதிலிருந்தான்
றவஞ்சேர் குணத்தோ யந்தவரை தானு மிவனே சற்றிடமே. (௪௩௧)

இவன்செய் ததுவே சைத்ரரத மென்னு மிந்த மலர்க்காவு
மிவன்செய் ததுவே யச்சோத மென்னு மிந்தப் பூந்தடமு
மிவன்செய் ததுவே யிக்கோயி ருனு மிருந்தோள் வலியாலே
யிவன்செய் ததுவே செயலெங்க ளொழிற்காந் தருவப் புவிக்கெல்லாம். - ()

இனிமற் றந்த வரிட்டைதரு மெழுவோ ரிற்றும் புருமுதலா
முனிவற் றுயர்ந்தோ ரறுவர்க்கு மூத்தோ னன்னப் பெயரோனை
வனைபொற் கழலான் சித்ராதன் மகுடஞ் சூட்டி வைத்தரச
மனுசத் திரமும் பகுந்தளித்தா னவன்வாழ் பதியு மப்பதியே. (௪௰௩)

அந்த வமுத மதிக்கதிரி லமைந்த மரபி லவ்வமுதாற்
றந்த தெனவே யதிதவளந் தருபே ரழகு தன்னுடனே
வந்து பிறந்தாள் கௌரியெனு மடந்தை யொருத்தி யவடன்னைச்
சிந்தை களிகூர்ந் தஞ்சன்முதற் றேவி யாகச் சுவீகரித்தான். (௪௰௪)

அஞ்சன் றானுங் கௌரியே யெனும்பூந் திருவு மெப்போது
மிஞ்சுங் காதன் மீதூர விற்போர் வேளு மிரதியும்போ
னெஞ்சந் தானு முயிருமொரு நீர்மை யாகி நெடுங்காலம்
வஞ்சந் தானென் றறியாமல் வாழ்ந்தார் வாழு மந்நாளில். (௪௰௫)

அவ்வா றமைந்த பெரியோருக் கரிய மகவா யவதரித்தே
யிவ்வா றமையாத் துயர்க்கெல்லா மிலக்காம் பாவி யொருத்தியையே
மெய்வா சகனு மென்றந்தை மிகவே களிகூர்ந் தென்னுடைய
துய்வா ளொளியா லெனக்குமகச் சுவேதை யெனவே பேரிட்டான். ()

ஆண்பெற் றவர்போ லென்னையவ னறவே மகிழ்ந்து பாராட்டப்
பாண்பெற் றினிய யாழ்போலப் பயில்காந் தருவர் மடிகளிலுந்
தூண்பெற் றனைய தோள்களிலுந் தொடைமார் பிலுமே விளையாடி
நாண்பெற் றறியா மிகுபேதை நன்னாள் கடந்தேன் பின்னுகை. (௪௰௭)

வேறு.

தளிரிடையே மலர்தோன்றி மலரிடையே தேன்றோன்றித் தயங்கு தேனி
லளிதருகா ரளிதோன்றி யதனிடையே மதந்தோன்றி யதிலே யெல்லாம்
வெளியிடுமா மதன்றோன்றி யிப்படியே மெல்லவந்த வசந்த காலந்
தெளிவதுபோ லென்னிடையே நிகழ்ந்ததுவந் தெழிலிளமைச் செவ்விக் கோலம். ()

மயிலாடக் குயில்கூவ வண்டினங்க ளிசைபாட மதன பூசை
செயுமாதர் துழனிமிகப் பெருகியெழப் பரிமளமென் றென்றல் வீசப்
பயில்வாச மலர்த்தூளி பரந்துமணற் குவைகாட்டப் பதுமக் காடு
வெயில்காணும் படிமலரை விருள்காணும் படிமலர விரையார் நீலம். (௪௰௯)

வரிவளைவா யமுதானம் மகிழ்புளகஞ் செய்ததுபோன் மலர்ந்து வாழ
வரிபொருநூ புரவொலியா லடிமலரா லசோகமெலா மசோக மாகக்
குரவமெலா முகிழ்முலையாற் குழைத்திளக மற்றுமெலாங் குளிர யார்க்குங்
கரைதெரியா வானந்த காரணமாய் வரும்வசந்த காலத் தோர்நாள். (௫௰)

இந்தமலர் வாவியினீ ராடுதற்கென் னன்னைவர யானுங் கூட
வந்துகரை யருகொளிரும் பாறைகளின் மலைமகடன் வளைக்கை யாலே
சுந்தரமாம் வகையெழுதித் தொழுதவரன் றிருவடியைத் தொழுது நின்றுஞ்
சந்தனமென் சோலைகளுந் தழைத்தகொடி மண்டபங்க டாமும் பார்த்தும்.

ஆர்த்துவருந் தெய்வதைகள் விளையாடுங் கொடியூச லணியும் பாரைப்
போர்த்தமலர்த் தூளியிலே தாளழுந்தி யோதிமங்கள் போக மாட்டா
வாய்த்ததருச் சூழல்களு மற்றுமுள்ள புதுமைகளு மகிழ்ந்து பார்த்துஞ்
சேர்த்தவுயிர்ப் பாங்கியரு மொருவேனும் விளையாடிச் செல்லும் போதில்.

அற்புதமாய் மனோகரமாய்த் திவ்வியமா யுலகோர்கண் டறியா வொன்று
யெற்பயில்கா ரளிமுழுது மொன்றினையொன் றறமுந்தி யெதிர்கொண் டோடப்
பற்பலவா மவ்வனப்பூம் பரிமளங்கள் யாவையுங்கீழ்ப் படுத்தி மேலாய்
வெற்பரசா மிமவானிற் காலுடன்வந் தொருவாசம் வீசிற் றன்றே. (௪௪௩)

அந்தநறும் பரிமளத்தான் முகுளிதமாம் விழியுடனீ தறிவே மென்னுச்
சிந்தைமகிழ்ந் ததனெதிரே சிறிதிடஞ்சென் றளவிலான் றிருக்கண் ணாலே
வெந்தமத வேளளவில் சோகத்தான் மெய்த்தவத்தை மிகமேற் கொண்டு
வந்தவசந் தனைப்போன்று மீசனருள் பெறத்தவஞ்செய் மாரன் போன்றும். (௪௪௪)

தன்னொளியா லெங்கிலமுந் தனிக்கனக மயமாக்கித் தழைந்து வீழ்ந்த
செந்நிறவே ணியுமகன்ற திருநுதலும் புண்டரமுஞ் சிலையே யன்ன
மைந்நிறவார் புருவமுநீண் டகன்றனவெண் டாமரைபோன் மலர்ந்த கண்ணு
முன்னதமாய் நீண்டுவளர்ந் தொளிர்மூக்குஞ் செவ்வாயு மோங்கு தோளும்.

இருதோளில் வீழ்ந்தலைந்த குழையுமறை யுச்சரிப்பா லிலங்கித் தோன்றுந்
தரமேவு வெண்ணகையு மழகுபொழி திருமுகமுந் தரித்த மானி
னுரிமேவு மணிமார்பும் புரிநூலு மொருகையிற் பலாசத் தண்டும்
வரமேவு பவித்திரமும் படிகமணி கமண்டலமு மற்றும் யாவும். (௪௪௫)

கட்டினமுஞ் சியுமுடித்த வற்கலையு ஞானத்தாற் கரிய மோக
மெட்டனையு முண்ணிலா தேகுவபோ லெழுரோம ராசி தானும்
வெட்டனவே யுச்சரித்த வேதமுமாய்த் தருமத்தின் வேடம் போன்றுங்
கட்டனுகா துயர்பிரம சாரியத்தி னலங்காரந் தன்னைப் போன்றும். ()

தன்பருவ மனையானோர் முனிகுமரன் றிருப்பள்ளித் தாம மேந்திப்
பின்வரவு முன்பாகி நீராடல் காரணமாய்ப் பிறங்கு வாவிக்
கன்புடனே வருமவனோர் முனிகுமா ரனைக்கண்டே னளிகள் கோடி
பின்புறமே முரலுவதோர் பூங்கொத்து மவன்செவிமீ திலங்கக் கண்டேன்

கண்டளவே யிந்தமலர்ப் பரிமளமே யந்தநறுங் கந்த மென்று
கொண்டிவனோர் மதனையயன் கோலமுன் வடிவாக்கிக் குறும்பு செய்யு
மண்டர்களு முனிவர்களுஞ் சங்கியா வலைகவிடுத்தா னுக வேண்டு
மண்டலமா மதிபடைத்தா னிவன்வதனம் படைப்பதனை வரவென் றுரும்.

எழின்மதியி னமுதகலை யிரவிகவர் கின்றனனென் பதுதான் பொய்யே
முழுதுமவை யிம்முனியே கவர்கின்றா னல்லாது முனிவெங் கானிற்
றழுவியற வுலர்ந்துலர்ந்து தவஞ்செய்வார்க் கிவ்வழகு தானுண் டாமோ
பழுதுபடா வழகிதற்குக் காரணம்வே றில்லையெனப் பார்த்தே னாக. (௪௰)

அடையுமடை வல்லாது நினையாம லழகினையே யடைவாக் கொள்ளுங்
கொடியமதன் புதிதான குருமலர்த்தே னிளையதொரு கோல வண்டுப்
பெடையையவச மழிப்பதுபோ லெனையழித்தா னப்போது பேதை யேனும்
வடுவதுநங் குலமகளிர்க் கெனவறிந்து மனமடக்க வலிபெ றாமல். (௪௰௧)

ஒருசிறிது மிமையாதே சிறிதுகுனிந் தொருபுறத்தே சாய்ந்து வாய்ந்த
வரிபரவிப் புடைபெயர்ந்த கண்ணாலே யவனழகா மமுதை வாரிப்
பருகுவது போன்றுமெனைப் பரிகரித்துக் கொள்ளென்னும் பரிசே போன்று
மருளினியென் னெஞ்சனக்கே யளித்தனனென் பதுபோன்று மவனே நோக்கி. ( )

நேராக வெனைமறந்து மூச்சடங்கி யோவியம்போ னெடிது நேரம்
பேராம லசையாம னின்றேனப் பொழுதுமதன் பின்னே நின்று
சீராடி யெனைத்தள்ளிக் கொண்டுசென்று விடுத்தனனோ சிந்தை யாசை
யாராம லிழுத்துக்கொண் டெய்தியதோ வறியேனா னருகே யானேன்.

நெஞ்சிலே யவன்வாழ விடங்கொடுக்கு மதுபோல நெடிது மூச்சு
விஞ்சியே மேன்மேலே தொடர்ந்தெழுந்த திதயத்தின் விருப்பையெல்லாம்
வஞ்சியா துரைப்பனபோல் விம்மியசைந் தனகொங்கை வழியும் வேர்வா
லெஞ்சியே கழுவுண்டு போனதுபோ லேபோன தெஞ்சா நாணம். (௪௰௪)

அனங்கசரம் படுமினியென் றஞ்சினற் போனடுங்கிற் றாக மோக
மனங்குமா னெழில்காணப் புறப்பட்டாற் போற்புளகம் வந்த தெங்கு
நனைந்தெழுவேர் வினிவிழிந்த விருந்தாளிற் செம்பஞ்சி நலஞ்சேர் சோதி
புனைந்ததுபோ லோகைமிகுந் ததுநயனம் வினையேனப் போது நாடி. ( )

எம்போலு மொய்யவரே பாராட்டத் தக்கதிந்த வின்ப மிந்தச்
சம்போக முனிவரைநா னெஞ்சினா னினைத்திடவுந் தக்க தன்று
வம்போதான் மதனனமை யிம்முனிபாற் றள்ளுகின்றான் வறிதே யையோ
நம்போத மில்லாமை யென்னாகு மினியென்று நாணி மீண்டு. (௪௰௬)

என்னேயீ தொன்றிருந்த படியெனமற் றிப்படியே யறிந்திருந்து
முன்னேநின் றிங்கிதஞ்செ யைம்புலனை யடக்குதற்கு முடியா தென்ற
னன்னேய மிவனறியி னம்மைநகைத் திகழுவனே நாமென் செய்வே
மிந்நேய மறியாமு னேகுவதே காரியமற் றேதே மாகில். (௪௰௭)

நங்காதல் கண்டுமுனி சபித்திடினுந் தெரியாது நாம்போம் போது
பங்கான தவத்தோரைக் கண்டிறைஞ்சா தேகுவதும் பாவ முண்டா
மிங்கான தாகவிவர் கனையிறைஞ்சி யேகுவே மெனவே யெண்ணிச்
சிங்கார முனிகுமரன் றனைநோக்கி விடநின்று செங்கை கூப்பி. (௪௰௮)

ஒருகாதின் மாணிக்கக் குண்டலமுஞ் செவித்தாரு மொருதோள் வீழ்ந்த
முருகாருஞ் சுரிகுழலுஞ் சிறிதசைய வவனுடைய முகத்தின் மீது
தருகாத லுடனடந்த விழியிணையை வாங்காமற் றலம்பா ராமற்
பருகுதல்போ லாதரத்தி னுடன்பணிந்தே னவ்வாறு பணிந்த போது. ()

மதனனை தனையெவர்க்குங் கடக்கரிதா கையினலும் வசந்த கால
மதனுனு மிடமதுவா கையினலும் யௌவனத்தி னீதி யானு
மிதுகாலந் தீவினையே னித்துயரம் படவேண்டி யிருக்கை யானுந்
திதமாமென் மெய்ப்பாடு கண்டளவே யவன்வலியுஞ் சிதைந்த தன்றே. ()

புதிதாக வருமதனை யெதிர்கொள்வ போலெழுந்த புளக மொன்றை
மதியாதென் பால்வருதன் னெஞ்சினுக்கு வழிகாட்டு மாபோன் முன்னே
விதமான பெருமூச்சு நடந்ததுகைச் செபவடந்தான் விரத மெல்லாஞ்
சிதையாது போகாதென் றஞ்சினபோ னடுங்கியது சிதைந்த துள்ளம். ()

வேறுமொரு பூங்கொத்தின் செவித்தார்போற் கபோலமிசை வெயர்வு தோன்றித்
தேறியதன் னுதரத்தா லெனைப்பார்க்கப் பரந்தெழுந்த விருகட் சோதி
மாறரிய வச்சோத வாவியினிற் கமலமெலாம் வானி லேறப்
பாறிமறு கிற்பறந்து திரிவனபோ லெம்மருங்கும் பரந்த தன்றே. (௪௬௨)

இவ்வகையே யறவெளியாய்த் தோன்றுமிவன் விகாரத்தா லிரட்டித்தேறி
மெய்வகையே வளர்மதன விகாரத்தி லகப்பட்டு வினையேன் பட்ட
வவ்வகையா கியவவத்தை யளவுரைக்க முடியாதப் போது நானு
முய்வகைசேர் தவமுனிவன் விகாரமெலா மடைவடைவே யுற்று நோக்கி.

இன்பரத மிதன்முன்பு புதிதுண்டு மறியாத விருடி தன்கண்
டுன்பமுடன் மிகவிளைத்துச் சோம்பினுற் போன்றுநெடுந் துயிலி னாலே
வன்புடைய விழிப்புண்டா னதுபோன்று மனத்தாசை வகையை யெல்லா
மன்பினுரைப் பதுபோன்று மிராநின்ற தரமுதிர்ந்த தனங்க ராகம். ()

என்றதுணிந் திவ்வளவோ ரிடங்கண்ட பின்பணுகி யிவன்பின் போந்த
துன்றுதவ முனிபாதந் தொழுதெழுந்தெய் பெருமானே தோழ னுகிச்
சென்றமுனி குமரனவ னார்புதல்வன் பேரென்ன செவித்தா ராகி
யொன்றியபூங் கொத்தேதிப் பரிமளங்கண் டாதரித்தே னுரையா யென்ன.

அன்னவனு மென்முகம்பார்த் தாயிழையா யிவைகேட்கு மதனு லிப்போ
தென்னபய னுரையாயிங் கெனச்சிறிதே நகையாடி யிவைதான் கேட்க
மன்னியவா தரமுண்டேற் கேண்மினென வகுத்துரைப்பான் வையமேழுந்
துன்னுபெரும் புகழுடையான் சுரரசுரர் முதலானோர் தொழுபொற் றாளான். (௪௬௬)

வரமாக மொழியுநள கூபரனு மொவ்வாத வடிவி னாலே
யரமாத ரனைவருக்கு மானந்த காரியமா யகல்வா னாட்டுச்
சுரர்வாழ வுடன்வாழுந் தொல்லைமறை நெறிமுனிவன் சுவேத கேது
தரமான வாகாய கங்கையிலே திருப்பள்ளித் தாமங் கொய்வான். (௪௬௭)

தாஞெருநாட் சென்றளவி லவ்விடத்தா மரைவனத்தோர் தவள மான்
தேனவிழ்தா மரைமலரி லெப்பொழுதும் புலப்படவாழ் திருத்தான் கண்டக்
கானபர வசையாகி யனுராகத் தொடுபார்க்க வன்றப் போதின்
மேனயன மாம்புணர்ச்சி முடிவான பேரின்பம் விளைந்த தன்றே. (௬௬௮)

அப்போதே யப்போதி லவதரித்தா னிவனிவனை யப்பூ மாதுங்
கைப்போதி லேந்திமுனி முகநோக்கி யெம்பெருமான் காட்சி யாலே
யிப்போது பிறந்தனனின் புதல்வனிவன் கைக்கொணீ யிவனை யென்னத்
தப்போதா முனியிவனைக் கொண்டுபோய் வேண்டுவன சதுர்கள் செய்து. (௬௬௯)

புண்டரிகத் துதித்தமையாற் புண்டரிக னெனப்பெயரும் புனைந்து நூலெண்
கொண்டகலை யனைத்தினையு மீந்தருளிக் குலப்பிரம சரிய மாகு
மண்டர்தொழும் விரதமுந்தான் கற்பித்தா னுகையினு லவன்சே யிந்த
வெண்டிசையும் புகழ்குமர னினிச்செவித்தார் வருவாயு மியம்பக் கேண்மின். (௬௭0)

வேறு.

இன்று கடையிருத்தை யாகையினு லீசன்முன்
சென்றுதொழு வான்கயிலை சேர நெடுவானி
னின்று மிறங்கி நெடுநந் தனவனத்தி
லொன்று மிருவேமு முடன்வந்தே மப்போது. (௬௭௧)

மன்னுமணி மாலை மணிமே கலையணிந்து
துன்னுசெவி த் தாரரதச் சூதாங் குரமணிந்து
பன்னுமல ராமசெய் பலபணியும் பூண்டுமல
ரின்னறவு மாந்தி யிதயங் களிகூர்ந்து. (௬௭௨)

சேர்த்து வசந்தத் திருமடந்தை கைகொடுப்ப
வார்த்துவிளை யாடிவரு மந்தவன தேவதைதான்
பார்த்திவனைக் கண்டு பணிந்து பலகாலு
மேத்திநறும் பூங்கொத் திதுவுங் கரத்தேந்தி. (௬௭௩)

இந்த வழுகுக் கிசைந்ததே யீதிதனைத்
தந்த குலப்பாரி சாதமுநா னும்பிறந்து
வந்ததனு லுள்ள பயன்பெறநீ வள்ளலே
சிந்தை மகிழ்ந்து செவித்தாராக் கொண்டருளாய். (௬௭௪)

என்றிரந்து கொண்டிவடா னேகாது பின்னொருடர
நன்றிகொண்ட தன்றகைமை போற்றுகையா னுணியிவ
னென்றியம்பா தேபோக வுற்றிவனை நானேக்கி
நின்றுநண்பா வித்தா னெறிகேடு தானேது. (௬௭௫)

ஏத்திவரு கின்ற விவளா தரந்தீரச்
சாத்தியருள் கென்றவள்கை தன்னின்று நான்வாங்கி
வாய்த்தசெவித் தாராக வைத்தே னிதாகையினுற்
கோத்த விரைப்பாரி சாதப்பூங் கொத்தென்றான். (சஎசு)

என்னு மளவி லெனைநோக்கிப் புண்டரிகன்
புன்முறுவல் செய்து புனையிழா யீதெல்லாம்
வன்னமுறக் கேட்டு வருந்துகின்ற தேனீது
தன்னினினை வுண்டேற் றலா மெனக்கூறி. (சஎஎ)

தானேவந் தென்செவிமேற் றன்செவிமே னின்றொளிருந்
தேனேரும் பூங்கொத்தைச் சேர்த்தினு னப்போதென்
மானேய நெஞ்சிவன்கை வைத்திடத்தே சென்றொடுங்கிக்
கோனேயின் புற்றதெல்லாங் கூற முடியாதே. (சஎஅ)

ஆண்டமுனி வோனு மனைந்தென் கபோலதலந்
தீண்டியவா னந்தத்தாற் செங்கை விரனடுங்கிக்
காண்டருநா ணுடைரவி காந்தச் செபமாலை
தாண்டி விழுவதுவுந் தானறியா தேநின்றான். (சஎசு)

யானதனை யப்பொழுதே யேற்றுக்கொண் டென்கழுத்தின்
மான முடனணிந்து மற்றவன்றன் செங்கைமலர்
தானெனைவந் தன்பாற் றழீஇயதுபோற் பேரின்ப
மானதெலா மெய்தி யருகுநின்றே னப்போது. (சஅ0)

வேறு.

வந்தொரா யிழையாள் வணங்கிமா தேவி மஞ்சன மாடிநின் றன்னை
யிந்துவா னுதலாய் பார்த்துநிற் கின்றா ளென்றவள் விரைந்துவந் துரைப்ப
விந்தவா சகத்தாற் புதிதகப் பட்ட விளம்பிடி யானது நுதன்மேன்
முந்தவீழ் தோட்டி வசத்தினு லியங்கு முறைமைபோ லேவச மின்றி. ()

அவனழ கான வமுதவான் சேற்றி லழுந்தினுற் போலவுங் கபோலத்
திவர்தரு புளக மானமுட் களிலே பெழுந்துகோப் புண்டபோ லவுமத்
தவமுனி முகமேற் பற்றிய வொண்கண் டனைவருத் தத்தினுல் வாங்கி
புவமையி னன்னீ ராடுவ தாக வொன்றிரண் டடியிடு மளவில். (சஅஉ)

மற்றைமா முனிவ னிவன்வலி யழிந்த வகையறிந் துரிமையி னுடனே
யுற்றகோ பத்தா லிவன்முக நோக்கி யுனக்கிது தக்கதொன் றன்று
சற்றரா னவர்கண் முயல்வதிக் கருமந் தபோதனர்க் கடாதது கண்டா
யிற்றைநா ளுனக்கிவ் விளந்தலை நெஞ்ச மெங்ஙனே வந்தது கெட்டேன். ()

உன்னிலை மைகளு மொடுக்கமு நெறியு முயர்தவத் தளவிலா தாமுங்
கன்னிய ரின்பங் களிலணு தாமுங் கல்வியு மிப்பொழு தெங்கே
நின்னிக ருரவோ ரிப்படி யழிந்தா னிறைந்தநற் குணங்களுக் கெல்லா
நன்னிலை யான புகலிட மெங்கே நானிதற் கென்கொலோ மொழிவேன். ()

அங்கையி னின்றுன் செபவடம் வீழ்ந்த ததுவுநீ யறிந்திலை யென்னே
தொங்குத லறவே தூய்மையா நெஞ்சுந் துவக்கற வழியுமோ கெட்டேன்
றங்கிய தவத்தோ யுனக்கிது வேண்டா தையலாள் கொண்டவுன் னெஞ்சை
யிங்கினி மீளா யிப்படிச் செயுமோ வென்றவன் சொல்லமற் றிவனும். ()

என்னையோ விந்த வார்த்தைசொல் வதுநீ யென்செப மாலைகொண் டிந்தக்
கன்னிதான் போகக் கடவளோ விடேன்காண் கண்டுகோ ளென்றுரை செய்து
மன்னுவார் புருவம் வளைத்திதழ் துடிப்ப வலியவே பண்ணிவெங் கோபந்
துன்னுமா போனின் றளிதரு முகத்தாற் றொடர்ந்துவந் தென்முக நோக்கி. (சஅசு)

என்செப மாலை தந்தலா தாளை யேகலாய் பேதைநீ யென்னத்
தன்செப மாலை யாகவே கொண்டென் றனமிசை முத்தமா லையினை
மின்செறி மேனி மூனிகையிற் கொடுத்து வெயர்வினின் முழுகிவிட் டிருந்தும்
பொன்செறி கமல வாவியி னுள்ளே புகுந்துநீ ராடிமீ தேறி. (சஅஎ)

திரையெறி பெருக்கா றணையிலே தேங்கித் தேங்கிநின் றெதிர்செலு மாபோல்
வரைதரு தாதி மார்சிறைப் பட்டென் வசமழிந் தன்னையோ டேகிப்
பொருவற விளக்கு மென்மனைப் புகுந்தேன் புகுந்தவப் பொழுதுதான் முதலா
வொருசெய லின்றி விரகமோ கத்தா னுடல்சுழன் றுள்ளமு மறைபோய்.

இங்குவந் தனமோ வங்குநின் றனமோ விருந்தனம் போனுகின் றனமோ
தங்குநந் தமரோ டுரைத்திருந் தனமோ தனித்துரை யாதிருந் தனமோ
பொங்குள மகிழ்ந்து நகைத்திருந் தனமோ புலம்பியே திகைத்திருந் தனமோ
வெங்கிருந் தனம்யாம் யார்கொலோ நம்பே ரேதென வொன்றறி யாதே.

இதற்குமுன் காம நோயறி யாதே னென்னநோ யீதென வறியா
திதற்கெது செய்வேன் யார்க்கெடுத் துரைப்பே னெங்ஙனே யேகுவே னென்றென்
றுதித்தவே தனையா லொன்றறி யாதே யுயர்மனை மேனிலத் தேறி
மதித்தபாங் கியர்கள் யாரையுந் தகைந்து மகிழ்விளை யாட்டெலா மறந்து.

சீதள மணிச்சா ளரத்திலே வதனஞ் சேர்த்தவ னின்றவத் திசையைக்
காதலி னோக்கி யத்திசைக் காற்றைக் கலந்தவன் விடுத்தது வெனப்போ
லாதரித் தெதிர்கொண் டவனதி தூர மாகவு மாதப னளவின்
மேதகு கமல மென்னமற் றவன்மேல் விருப்புவைத் தங்ஙனே நின்று. ()

ஈதுவ னமக்கு நல்கிய செவித்தா ரீதவன் செபவட மென்றென்
றூதர வுடனே யவற்றையே நோக்கி யாங்கவை பற்றுக்கோ டாக
மேதக விருந்தே னிருந்தபோ தெனக்கு வெற்றிலை யிடுந்தர ளிகைதான்
றூதவிழ் வாவிக் கென்னுடன் போந்தா டாழ்க்கநின் றென்னிடை வந்தாள்.

வந்தனை நோக்கி யெம்பெரு மாட்டி வாய்த்தவின் னப்பமொன் றுண்டு
சிந்தனை யொழிந்து கேட்டரு ளென்று செப்புவா டெய்வவா வியிலே
முந்துற நடந்த பொழுதுநாங் கண்ட முனிகுமா ரனிவனுக் கிந்தக்
கொந்தவிழ் செவித்தார் தந்தவன் முன்னங் கூடவந் தவனையு மொழித்து.

பையவந் தடியேன் வருநெறி யருகே பதுங்கிநின் றெனையழைத் தணங்கே
தையலிங் கிவளா ரார்மகள் பேரென் சாருமூ ரேதெனக் கேட்ப
வையகம் பரவும் வள்ளல்காந் தருவ மன்னர்கோ னஞ்சன்மா மகள்பே
ரெய்யும்வெஞ் சிலைவேள் புகழ்மகச் சுவேதை யேமகூ டம்பதி யென்றேன். (௪௯௪)

அன்னமற் றவனுந் திகைத்துநின் றொன்றை யியம்புவான் போலவந் தென்றன்
முன்னுரைத் திடவுங் கூசியென் முகமே முறைமுறை நோக்கிநீ டுயிர்த்துப்
பின்னையுற் றிரந்துகொண் டுநின் றன்னைப் பெருகவுட் கொண்டதென் னுள்ள
முன்னிடத் தொருகா ரியமுள தணங்கே யுரைக்கவோ வொழியவோ வென்றான். ()

யானுமப் பொழுது வணங்கிநின் றெந்தா யெங்களுக் குங்கள்கண் பார்வை
யானதுட் படவுந் தீவினை யகற்று மாகையா லருளிய கருமந்
தானினிச் செய்கை கேவல மன்றே சங்கையா தருள்செயீ ரென்ன
நானுயிர்ப் பாங்கி யாகவே நெஞ்சா னயந்தருட் பார்வையா னோக்கி. ()

அங்குநின் றதொரு பச்சிலை மரத்தி னரும்பிய கொழுந்தெலாம் பறித்துப்
பங்கயந் திகழுஞ் செங்கையாற் பிசைந்தோர் பாறையிற் பிழிந்ததன் சாற்றாற்
சங்கைமற் றின்றிப் போர்த்தவற் கலையின் றலையிலே சிறிதுகீண் டெழுதி
மங்கைசெங் கையிலே யொருவரு மறியா வண்ணநீ கொடுவெனத் தந்தான்.

என்றடைப் பையிலே யிருந்தபட் டிகையை யெடுத்தவள் காட்டமற் றியானுந்
தொன்றுபட் டுவருங் காதலர் போலத் தொழுதிரு கைகளால் வாங்கி
நின்றறப் பதறி நெஞ்சுமுன் னோடை நிமிர்ந்திரு தனங்கள்பூ ரிப்ப
வொன்றினைப் பலகா லுவந்துவா சித்தே னுற்றவா சகமது கேண்மின். (௪௯௮)

தனக்கிரை யான தாமரை வளையந் தானெனத் தாளமா லையினை
நினைத்துடன் கவ்வி வெள்கிய வன்ன நெடுந்துய ருழந்திருந் ததுபோற்
சினக்கயல் விழியார் முத்தமா லையினைச் செபவட மென்றுகேட் டுண்டு
மனத்திடர் பெருகா நானுறு வருந்தா மயங்குகின் றனனொரு முனியே. ()

என்னும்வா சகத்தைக் கண்டபின் குருடர்க் கிருண்டகூ ரிரவுவந் தெனவு
மன்னுசா னிடையே வழிபிழைத் தவர்க்கு வருந்துதிப் பிரமமுற் றெனவும்
பன்னுமா றறியா வூமனுக் குள்ள பழையநாக் குஞ்சிதைந் தெனவு
முன்னமே மதனன் மயங்கிய வெனக்கு மோகமே மிகவளர்ந் ததுவே. ()

அத்தர ளிகையை யுவந்தவன் தன்பா லணைத்தணைத் தளகமு றதனு
மெத்தன வொடுதை வந்துதை வந்தென் மெய்யனை யெங்ஙனே கண்டா
யெத்தனை நேர மவனிடை நின்றா யென்சொனு னிரந்துகொண் டென்பி
னெத்தனை தூரம் வந்தன னெனக்கேட் டிங்ஙனே பகலெலாங் கடந்தேன். (௫௦௧)

அப்பொழு தொருவ னிதயரா கந்தோய்ந் தறச்சிவந் தென்னவா னிரவி
மெய்ப்படு வலையஞ் சிவந்தது கமல விரைமலர்க் காடுகள் குவிந்த
வொப்பருங் குமுத வனமெலா மலர்ந்த வொன்றிய சக்ரவா கங்க
டப்புடை யவர்போ லகன்றவப் பொழுது தாளொரு சேடிமுன் வந்து. ()

செந்திரு வனையாய் போற்றிமுன் றந்த செபவடம் வாங்கவந் தேனென்
றந்தமில் வாவிக் கரையினுங் கண்ட வருந்தவ முனிவரி லொருவன்
வந்தனன் வாயி னின்றன னென்ன மகிழ்ச்சியான் மனத்தைமுன் விடுத்து
முந்துறத் தவளக் கஞ்சுக மாதை முனிவனை யழையென விடுத்தேன். ()

விடுத்தபி னந்தக் கஞ்சுகக் கொடிபின் வெண்ணிலா வரவத னுடனே
யடுத்திள வெயிறுன் வருவதே போல வவிரொளி பரப்பியென் னெஞ்சந்
தொடுத்தபுண் டரிக னிதயமே யன்ன தோழனுங் கபிஞ்சல முனிவன்
கெடுத்ததொன் றுடையார் போன்றுமொன் றிரந்து கேட்பவர் போன்றுமுன் வந்தான்.

வந்தமா முனிவன் மனக்கருத் தெல்லாம் வந்தகோ லத்தினு லறிந்து
முந்தெழா வணங்கி யாசனத் திருத்தி முளரியந் தாள்கழீஇ யெனது
சுந்தரா திரேகை யுத்தரி யத்தாற் றுடைத்தரு கேகிலத் திருந்தே
னந்தமா முனியுஞ் சிறிதுபோ தொன்றை யருள்செயா தங்ஙனே யிருந்து.

ஒன்றுரைப் பவர்போ லென்முகம் பார்க்கு முரைசெயான் றரளிகை தன்னை
நின்றுபற் பலகா னோக்குமற் றிதனு னெறிமுனி நினைவைநா னறிந்து
துன்றுமெய்த் தவனே யையுற வேண்டா தோகைதா னிவளெனக் குயிர்கா
ணின்றுரைத் தருளாய் நெஞ்சிலுள் ளவெலா மென்னமா முனிவர னுரைப்பான். ()

வரிகழ லரசர் வான்குல வித்தே வருகவென் சொல்லுகேன் வாக்கும்
புரிதரு கின்ற தில்லைநா ணத்தாற் புகலநான் போந்தவிக் கருமம்
விரிசடை யிதனுக் கேற்றதோ விந்த மேகலைக் கேற்றதோ விந்த
விருமா வுரிக்கு மேற்றதோ வென்னே யிப்படிச் செய்ததே தெய்வம். ()

எங்களுக் கிதுபோற் பரிபவ மில்லை யென்னினு முபாயம்வே றில்லை
யுங்களுக் குரைத்துத் தீரவே வேண்டு முரைசெயா திருக்கிலோ விந்தக்
கங்குலிற் பெரிய தொருபிழை விளையுங் கலந்தநன் றுவியை நீத்து
மங்கடுத் தவனைக் காப்பதே முறைமை யாகையாற் சொல்லுகேன் கேண்மின். (௰அ)

அப்பொழு துன்முன் னவனைநான் கோபித் தறக்கொடி யனசில பேசித்
தப்பிது தவிர்நீ யென்றுபூ சைக்குத் தருமலர் கொடுவரப் போனேன்
மைப்படி குழலாய் நீயுநீ ராடி வந்துவிட் டனையதன் பின்னு
லெப்படிச் செய்தா னிவன்றனி நின்று னிவனைநா மறிகுவா மென்று. ()

ஆங்கவன் முன்பு நின்றிடத் தேசென் றருகொரு தூற்றினின் றொளித்துப்
பாங்குடன் பார்த்தேன் கண்டிலே னதனாற் பரிதபித் தனங்கதா பத்தாற்
பூங்கொடி யவன்பின் போகிவிட் டனனோ பொலங்கொடி போனபின் றெளிவுற்
றீங்கெனைக் காண நாணியே யினனோ வென்செய்தா னென்றுநின் றழுங்கி.

சென்றிலச் சைபினன் முடிவிலே தேனுஞ் செய்யினுர் தெரிந்திரா திவனை
யின்றினித் தனியே விடுகைகற் பல்ல வென்றுகொண் டவ்விட முதலாத்
துன்றுமைப் பொழிலும் வாவியுங் கிரியுஞ் சுனைகளு மெங்கணு நாடி
நின்றறத் துயரங் கூர்ந்துகா ணுமை னெஞ்சழிந் தேங்குமப் போது. (௫௧௧)

நிறைமலர்த் தடத்துக் கண்ணிதா யெங்கு நெருங்குபூம் பொழிலுடைத் தாகிச்
சிறையளிச் சமுக மின்னிசை பாடச் செறிந்துகோ கிலமெலாங் கூவக்
குறையறக் குலவி மயிலின மாடக் குருமலர்த் திரளெலாங் கண்டு
மறுவறப் புதிய வசந்தன்வீற் றிருக்க வகுத்ததோர் மண்டப மெனலாய்.

அதிமனோ கரமா யிருப்பதோர் கொடிமண் டபத்திலே யறிவெலா மழிந்து
முதிரவே கருத்து முற்றியோ ரிருக்கு முறைமையே போலவு மழுங்காப்
புதியவோ வியமே போலவுஞ் சிறிதோர் புறத்திலு மலைவுறு தொருவ
னிதியமா மொழுக்கந் தன்னினின் றலைந்து நெஞ்சுணீ யிருக்கவுந் தனியாய்.

மிகவனு ராக முடையனு யிருந்தும் வெளிறனு யொன்றினை வாக்காற்
புகலுதல் செய்யா திருந்துமா மதவேள் போரின்வே தனையுரைப் பவனு
யகமுறு துயரம் பொறுக்கமாட் டாம லஞ்சியோ டியதுபோ லஞ்சு
தகைதரு புலனு மொளிப்பவெற் றுடம்பு தன்னையே தரித்திருப் பவனும்.

சற்றிமை திறவாக் கண்களி னுள்ளே தயங்குகா மக்கனற் புகைவந்
துற்றது போலக் கண்ணினீர்த் தாரை யொருசிறி தொழுக்கறு தொழுகச்
செற்றிய கொடியின் றளிர்களும் பூவின் றளிகளுந் தீந்துதீந் துதிர
முற்றிய காமக் கனன்முகந் தெழுந்து மூச்சுமேன் மேன்மிக வீச. (௫௧௫)

நன்றிய வாம கபோலம்வீழ்ந் திருந்த கரதக கிரணம்வா னுதன்மே
லொன்றியவாரக் குழம்பெலாமணிந்த தொப்பவேயொளிரமுன்செவிமேற்
றுன்றிய பாரி சாதவா சத்தாற் சூழ்ந்தவண் டுகள்செவி யருகே
சென்றடன் மதன மோகமந் திரமே செபிப்பது போன்முரன் றூர்ப்ப. ()

மதனவே ளெய்த மலர்க்கணைத் தாது வடிவெலாம் பதிந்துநின் றதுபோல்
விதனமே செய்யும் விரகதா பத்தான் மெய்யெலாம் புளகமுற் றேற
முதிரவே காமன் மோகன நீற்றை முற்றுநின் றெறிந்தது போலப்
புதியபோ துகளிற் சுண்ணமா னவெலாம் பொழிலிளங் கொம்புகள் வீச.

இளமலர்க் கொடிக ளெழில்வன தெய்வ மெனமொழி மகளிர்செய் தருளும்
வளமிகு கலசா பிடகேதா ரைகள்போன் மதுவினைப் பொழியவே வார்க்கக்
களகள கவென வாரவா ரித்துக் காமன்வெம் படையெழு வதுபோற்
குளிர்பொழின் முழுதுங் குயிலினங் கூகூ கூவெனச் செவிசுடக் கூவ. ()

பொற்றலை யம்மைப்புகையெழக் காய்ச்சிப்போர்மதன் புடைப்பதே போலச்
செற்றிவண் டுகள்சூழ் செம்முகை களினுற் செழுமலர்க் கொம்புக ளறைய
மற்றிவ னெஞ்சிற் றவவலி யின்ன மாய்ந்ததோ வில்லையோ தானென்
றற்றறி வதுபோற் றென்றல்சென் றுடலு முள்ளமு மெள்ளவே தடவ.

ஐவகைறைமதிபோல் வெளுத்துவெங்கோடைவந்தடர்கக்கைபோலிளைத்துச்
செய்கன லுள்ளே பற்றிய சந்தின் செழுமலர்க் கொம்புபோல் வாடி
கைகர மான குருடனே போன்று நாவிலா வூமனே போன்றும்
பெய்குர லறியாச் செவிடனே போன்றும் பேயடிப் புண்டவர் போன்றும்.

வீரவேள் வெற்றித் துவசமே போல விளங்கிய முத்தமா லையினைச்
சேரவோர் கையான் மார்புட னணைத்துத் தீர்விலா மோகமேற் கொண்டே
யேருலா வியசீர் மதனசிங் கார விரதமோர் வடிவுகொண் டிறங்கிப்
பாரின்மே லிருந்த தென்னவே யிருந்தான் பாவியே னிதனையுங் கண்டேன். (௱௨௧)

கண்டிமை யாமற் பார்த்துநின் றுள்ளங் கலங்கினொந் தறநடு நடுங்கி
மண்டிய வாசா ரத்தினு லறிவால் வானவர் முனிவர்கண் முதலா
வெண்டிசை யோரும் வியந்துகொண் டாடு மிவனையு முட்பட வென்னே
திண்டிறன் மதவே ளிந்நிலை கண்டான் சிலைமதன் வலிமையே வலிமை. ()

என்றுசென் றருகேயிருந்தவன் றோண்மேலென் கைபோகட்டுயிர்த்துணை வா
னன்றுநன் றிதுதா னென்கொல்கண் விழியாய் நண்ணிய துரைசெயா யென்னக்
கன்றிநின் றறவே சிவந்தெழுங் கண்ணீர்க் கடலிலே மிதந்திமை யிமையோ
டொன்றுகண் களினை மெல்லவே விழியா வுற்றெனை நோக்கிநீ டுயிரா. ()

செழுமணி மிடறு தழுதழுத் தறவே செப்பவாய் மொழிதடு மாற
வழுதழு திருந்து துணைவநீ யிந்த வடைவெலா மறிந்திருந் தொருவேன்
பழுதற வினவே கேட்டுவிட் டனையே பாவியே னென்றுவே றொன்றில்
விழைவற விருந்தா னுமற் றிதுதான் மீட்கொணு தென்றுளே கருதி. ()

ஆகிலு மிதனை யானது பார்ப்பே மடுத்தவன் வழியலா வழியே
யேகிய பொழுது கடிந்துமீட் காம விருக்கைபண் பன்றென நினைந்து
மோகித னவ னவன்முக நோக்கி முறைமையோ நமக்கிது நண்பா
நீகரு தியது குருவுப தேச நீதியோ தருமநூ னெறியோ. (௱௨௫)

இருநர களிக்கு மாதர்கூட் டத்தை யின்பமென் றுதரித் தொழுக
றருமமி தென்று நச்சுமென் கொடிக்குத் தண்புனல் சொரிவது கண்டாய்
பரிமள நீல மாலையென் றிருண்ட பாம்பினை யணிவது கண்டாய்
விரிசுட ரழலைச் செம்மணி யென்று மெய்யினோ டணைப்பது கண்டாய். ()

ஆகையா லிந்த நெறியலா நெறிபோ யயருமைம் புலனையு மீட்டு
மோகமா னதுவு மாறிநீ தெளியாய் முனிவனே யென்னவெண் மொழியைப்
பாகையாற் றகைந்து தன்கணீர் துடைத்துப் பரிவினு லென்கரம் பற்றி
யோகைசேர் துணைவா பலபடி மொழிந்தெ னென்றுகே ளென்றவ னுரைப்பான். ()

உருத்தெழு முரகக் கடுவிடம் போலு முருவிலி கணைகளுக் கிலக்காய்க்
கருத்தழிந் திலையே யாகையி னுலே காரியஞ் சொல்லநீ வல்லை
தரித்திட நெஞ்ச முடையவற் கன்றோ சாற்றுவ திவையெலா மினிமேற்
றிருத்தவு மிந்த நெறியுப தேசஞ் செய்யவுங் காலமோ வல்ல. (௱௨௮)

என்னைநீ பிடித்துப் பேசவும் வேண்டு மியானுநீ யேதுரை செய்தா
யன்னதே செய்வே னுகினு மினியென் னடைந்தபே ரவத்தைகண் டனையே
மன்னுமா ருயிர்போ முன்னமென் னுள்ளே வடவைவெங் கனலினுங் கொடிதாய்த்
தன்னிலே யெரியுங் காமவெந் தீக்குத் தக்ககா ரியமினி முயலாய். (௪௰௯)

என்றுரை செய்து மீளவுங் கண்க ளிரண்டையு மிமைப்பற மூடிப்*
பொன்றினர் போலே யிருந்துவிட் டனனப் போதிலும் பலபல முகத்தாற்
கன்றியு முவந்து மிரந்துகொண் டுரைத்துங் கலைகளாற் றேற்றியும் பார்த்தே
னென்றிலுந் தெளியக் கண்டிலே னதனு லுளமழி துயரினே டெழுந்து. ()

சந்தனத் தளிரை யளவறக் கொய்து சாறுகொண் டெங்கணும் பூசிச்
சுந்தரக் கற்பூ ரத்தரு வுலர்ந்து தோலிடைத் தோலிடை நின்ற
பைந்துகட் டிரளை வாங்கியோர் வடக்கும் படிசொரித் துடம்பெலாந் திமிர்ந்து
முந்துறப் பிழிந்த சந்தனச் சாற்றை முகந்துமார் பகத்திலே தேக்கி. (௫௰௧)

அரம்பையங் குருத்தால் வீசினேன் வீச வீசவெவ் வழல்கொளுந் தியபோற்
றரம்பயில் பாய றீந்தது பின்னுஞ் சருகெழச் சருகெழ மாற்றிப்
பரம்பிய பாய லிப்படிப் பலகாற் படுத்தெனு லாவது பார்த்தேன்
வரம்பறு தாப மொன்றிலுந் தணியா வாறுகண் டதிபய மெய்தி. (௫௰௨)

ஒன்றிலுந் தீரா திந்தநோ யிவட னுவகையான் முயக்கினு லல்லா
தென்றுகொண் டொன்றும் விசாரியா துன்பா லிரந்துவந் தனனிதற் கினிமே
லன்றுறுங் கருமஞ் செய்கநீ யென்று நவின்றிவ ளேதுசொல் லப்போ
கின்றன ளென்றென் முகத்தையே நோக்கிக் கேட்குமா றுதரித் திருந்தான். (௫௰௩)

நானுமீ தெல்லாங் கேட்டிருந் தெய்தா நல்லமு துண்டவர் போல
வானவா னந்தக் கடலிலே முழுகி யவனையு மென்வச மாக்கும்
வேனின்மா மதனுக் கென்னகைம் மாறு வினையனேன் செய்வதென் றெண்ணி
மோனமாய் நாணித் தலைகவிழ்ந் திருந்தோர் மொழிமொழி வேனெனு மளவில். (௫௰௪)

வேறு.

யானென் றனுங்கி யிருந்தே னெனக்கேட்டுத்
தேனென்று சொல்லன்னை சேடியருந் தோழியருந்
தானென்ற வந்து தலைப்பட்டா ளவ்வளவில்
வானென்று மாதவத்தோன் வாளா வெழுந்திருந்து. (௫௰௫)

கொம்பேநான் வந்து குவானேர முண்டினிநீ
வம்பேயென் னன்பன் மறுகாமற் காத்தருளென்
றம்பேய் விழிதனும்ப வஞ்சலி சேய்க்கதியாய்
வெம்பேய்கொண் டார்போல் வீ டெருக்கிக் கொண்டகன்றன். ()

அன்னையும் வந்தென் னருகிருந்தா ளப்போதி
லின்னது செய்தா ளெதுசொன்ன ளென்றறியேன்
மன்னிய நெஞ்சறைபோய் வாடி யயர்ந்திருந்தேன்
பின்னை யவளும் பெயர்ந்தாண் முகநோக்கி. (௫௩௭)

தேவன் றனபாலன் சேரலர்போல் வானிரவி
தாவும் பரித்தேருந் தானுங் கடற்புகுந்தான்
கூவுங் குயிற்காள கோலா கலத்துடன்வே
ளேவுங் கணைமாரி யேதளவென் றேறுவேன். (௫௩௮)

கற்ற கலைதேர் கபிஞ்சலன்வந் தம்முனிசெய்க்
குற்றபிழை யெல்லா முரைத்ததுவுங் கேட்டனையே
மற்றினியென் செய்யும் வகையறியே னென்றனக்குத்
தெற்றெனவுண் டாகச் செயுங்கா ரியமுரையாய். (௫௩௯)

மாதர்க் கணியா மடமுநா ணுந்துறந்து
கோதற்ற பெண்மை குலமொழுக்கம் பாராமன்
யேதக் கவருரைக்கும் வீணுரைக்கு மஞ்சாம
லாதிக் குரவ ரனுமதியு மில்லாமல். (௫௪௰)

நாமேபோய் நண்ணின னங்குரவ ரைப்பிழைத்த
தீமேவு வெம்பாவஞ் சேரு மதுபார்க்கில்
யாமேது பட்டே மெமையிரந்து கொண்டகன்ற
தூமேனி மாதவத்தோன் சொன்மறுத்த தீங்குவரும். (௫௪௧)

ஈதெல்லா நிற்க வினியொன்று நம்முடைய
காதலா லந்தக் கலைமுனிக்கோர் தீங்குவரிற்
றீதிலா நங்குடியைச் சேரக் கெடுத்துவிடு
மாதலாற் செய்யுமபி தன் னன்னமே யென்பளவில். (௫௪௨)

பாதலத்திற் சேடன் பணமண் டலமிந்தப்
பூதலத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட தேபோல
வேதனைக்கு வித்தான வெய்யமதி மண்டலம்வந்
தேதமுற்ற பாவிக் கெரிதூஉ யெழுந்ததே. (௫௪௩)

காமத்தீ யுள்ளே கனலப் புறம்பெல்லாஞ்
சோமத்தீ வந்து சுடநஞ்ச முண்டாரைச்
சேமத்திக் காரரவந் தீண்டினாற் போன்மயங்கி
வேமத்தீ யாற்றமல் வீழ்ந்தேன் றரளிகைமேல். (௫௪௪)

சோரு மளவிலவ ரேகறுஞ் சாந்தமணிந்
தாருமதிக் காந்த மணிநுதன்மேற் சேர்த்தொற்றிச்
சேருங் கவரியினல் வீசச் சிறிதுணர்ந்து
சாருந் தரளிகையைச் சற்றே கடைக்கணித்தேன். (௫௪௫)

வெய்யநோய் கொண்டேன் விழித்ததுகண் டாங்கவடா
னையகோ வென்றென் றடிமேல் விழுந்தழுது
செய்யபூ மாதனையாய் தேறுகநீ யஞ்சாதே
யுய்யநான் போயுன் னுயிர்க்கேள் வனைக்கொணர்கேன். (௫௪௬)

போகவு மீண்டு வரவும் பொறுயாகி
லேகுக வென்னே டினியென்ன நாணமக்குச்
சோகமு மிந்தத் துயருமவன் றனலா
தாகுந் தமர்களெலா மாற்றுகைக்கு வல்லரோ. (௫௪௭)

என்ன வதனுக் கிசைந்தனங்க னேவினையா
லன்னவள்செங் கைதாங்க வாய்ந்தாய்ந் தெழுமளவிற்
றன்னிமித்த மாகத் துடித்ததுகண் ணங்கதுகண்
டென்னபிழை தெய்வ மினிவிளைப்ப தென்றஞ்சி. (௫௪௮)

வெள்ளிலைகற் பூரம் விரைப்போது சாந்தமுத
லுள்ளவெலாங் கொண்டவள்பின் போத வொருவேனுந்
தெள்ளுநறுஞ் சந்தனச்சே றுடிச் செபவடமும்
வள்ளலணி பூங்கொத்தும் வான்றுணையா கக்கொண்டு. (௫௪௯)

செம்பத்ம ராக கிரணத்தாற் செய்தனைய
பைம்பட்டொன் றலே பழுதறவே முட்டாக்கிட்
டிம்பர்க்கு ணோராக யாரு மறியாமல்
விம்பச் செழுமதிதோய் மேனிலத்தி னின்றிறங்கி. (௫௫௦)

வான்சோலைக் கேகும் வழியே புறப்பட்டேன்
றேன்சேர் செவித்தாரின் றெய்வப் பரிமளத்தாற்
கான்சூ ழளிகள் கரும்பட்டாற் போர்த்ததுபோற்
றன்சூழ நான்போந் தனிக்குத் துணையாக. (௫௫௧)

காமன் சிலைவாங்கி யம்படைசக் காலைவாய்ச்
சோமன் கரந்தாழ்த்துத் தூரநின்று தாழ்ச்சிசெய
நாமந் தருநாணைப் பின்னுக்கி நன்னெஞ்சு
மாமன்பு மாதரமு மைம்புலனு முன்னோட. (௫௫௨)

வந்து வழியின் மலரினருந் தூளிகளாஞ்
சிந்து புழுதி புடைத்தேறுஞ் சேவடியைச்
சந்திரிகை யாலுருகிச் சந்திரகாந் தங்களினின்
றுந்தி யரித்தோடு முதகத்தி னற்கழுவி. (௫௫௩)

தாமத் தரளிகையைப் பார்த்துத் தரளிகாய்
யாமத் திடையே யெமையிழுத்து வந்தமத
னுமக் குரிசிலையு நம்மெதிரே தள்ளிக்கொண்
டேமத் துடன்வரிலோ வென்று சிலபேசி. (௫௫௪)

சீராடிக் கொண்டு வருமளவிற் றென்னுதிரை
நீராவி யின்குடபா லாகநெடுந் தூரத்தே
வாரா வொருகுரலென் வன்செவியி லேகாய்ந்த
நாராசம் போலுழையா நன்னெஞ்சை வாட்டியதே. (௫௫)

வந்தமொழி யாலும் வலக்கண் டுடிப்பாலுஞ்
சிந்தையழிந் தோடிச் சிறிதிடந்தான் சென்றளவி
லந்த நெடுங்குரலோ ராண்குரலா யக்குரலு
மெந்தை கபிஞ்சலன்ற னீடுபட்ட தோர்குரலாய். (௫௬)

கெட்டேன் விதியே கெடுவாய் கெடுத்தாயே
மட்டோர் கணைமதனா வன்பாவி வாழ்ந்தாயே
பட்டே கிடந்தனையே பாவியே னண்பாவோ
விட்டே னினிவாழ்வு வேண்டேனான் வேண்டேனே. (௫௭)

திங்களு மன்மதனுந் தென்றலுமற் றெல்லீரு
மிங்கு முயன்றெண்ணு மெண்ணமெலா முற்றியதோ
வுங்கள்கண் ணிப்போ துறங்கியதோ பாவிகா
ளெங்கள் குடியை யிறங்கவிட விட்டீரே. (௫௮)

வெந்ததே நெஞ்சம் விழுந்ததிடி யென்றலைமே
லுய்ந்தினி நண்பா வுனைப்பிரிந்து வாழேன்காண்
வந்ததுயர் காணாத மாச்சுவே தாய்நீயு
மிந்தமறஞ் செய்யவிவ னென்னபிழை செய்தானே. (௫௯)

நேய முடைச்சுவேத கேதுவே நின்புதல்வ
னுயுவைவெங் காம னடப்பறித்துக் கொண்டான்கா
ணீயிவை யொன்று மறிந்திலையே நீடுளத்துட்
டூய கொடுவினையே செய்வதினிச் சொல்லாயே. (௬௦)

சாற்று தவமே தருமமே சத்தியமே
யேற்றமுடை னீங்களினி யெங்கே யொதுங்குவீர்
நோற்ற கலைமகளே நூல்வாங்கி விட்டனையே
போற்றியபொன் னுடே பொலிவழிந்து போயினையே. (௬௧)

வன்னெஞ்சா யென்னை மறந்தா யுனக்கிந்தக்
கன்னெஞ்சார் தந்தார் கடைப்பிடியி னீயிறக்க
வின்னஞ்சா கதிருந்தே னென்னே யிரேன்காணுன்
பின்னஞ்சா தேவருவேன் பின்பார்த்துப் போகாயே. (௬௨)

ஆரோ டினிதிருப்பே னாரோ டினிமகிழ்வே
னாரோ டினிமனத்தி லற்றதெலாஞ் சொல்லுவே
னாரோ துணையாவா ரையோ தமியேனுக்
காரோ வினித்தஞ்ச மாற்றேனா னாற்றேனே. (௬௩)

உன்னைப் பிரிந்து முயிர்வாழ வல்லேனோ
நின்னைத் தொடரா வருகின்றே னிட்டீரோ
வென்னைப்பின் பாராம லேகினையே மாச்சுவேதை
தன்னைச் சிறிது நினைந்திலையே தக்கோனே. (௫௬௪)

என்று பலவிப் படியிப் படிகூட்டிக்
கன்றி யிரங்கிக் கனன்றுகனன் றேகதறு
கின்ற குரற்கேட்டேன் கேட்டுயிர்போய் வெற்றுடலா
யொன்றை யறியா துலைந்துவாய் விட்டலறி. (௫௬௫)

வேறு.

ஓடைநெடுங் கரைக்கொடிக்காட் டுத்தரியங் கோலிவிழ வோடிக் காட்டு
மேடுபள்ள மறியாமல் விழுந்துமெழுந் தும்பதறி மிகத்தள் ளாடிக்
கூடவெனைச் சிலதூக்கிக் கொண்டுபோய் விட்டதுபோற் குவாறா ரத்தை
நாடியொரு நொடிவரையிற் கடந்துகொடி மண்டபத்தை நானே நண்ணி.

அங்கொருசந் திரகாந்தப் பாறையிலே பலமலரா லமைக்கப் பட்டுப்
பங்குடைய மலர்க்கணையோன் சாயகத்தின் மயமான படுக்கை மீதே
யிங்கொருவேன் வருமோசை கேட்டசையா தேகிடப்பா னெனவுங் காமப்
பொங்குபெருங் கனலாறித் துயில்கின்றான் போன்றுமெனைப் புலந்தான் போன்றும்.

திருநுதலிற் சந்தனமுங் கற்பூர முழுப்பூச்சுஞ் செங்கை மீது
தருகமல வளையத்தா லணிகாப்பு மற்றதனுற் றருமுந் நாலுர்
விரிதருவா ழைக்குருத்தான் மேலிடுமுத் தரியமுமாய் விளங்கு காமற்
குரியசமா ராதனைக்கா மொருவிரதங் கொண்டங்கே யுறைவான் போன்றும். (௫௬௮)

திகைத்தழுதே நீர்வற்றிச் சில்லிரத்தம் பரந்ததுபோற் சிவந்திட் டுள்ளே
மிகச்செருகி யொருசிறிதே தோன்றியகண் ணிணையாலே வினையேன் றன்னைப்
பகைத்துமத வேள்பொரநீ பார்த்திருந்தும் விட்டனையே பாவி தென்ற
நகைத்ததுவு நினைந்திலையே வன்னெஞ்சீ யெனவெறுத்துச் சொல்வான் போன்றும்.

இருங்காம வேதனையா லிதயத்தின் மேல்வைத்த விடக்கை யாலே
யருங்காத லுயிரனையா யுயிர்போன தாகிலுநீ யகலே லென்று
தருங்காத லுடனேதன் னெஞ்சகத்தி லுறைவேனைத் தகைவான் போன்றுஞ்
சுருங்காத வெங்காமச் சுரம்பொறுத்த தோவென்ற தொடுவான் போன்றும். (௫௭௦)

களத்தணிந்த கமலவளை யங்களினாற் கலைமதிதன் கதிர்க ளாகும்
விளைத்தெழுபா சங்களினாற் பிணித்திழுப்பான் போன்றுமிர்தக் கெவொ ளிக்கண்
டிளைப்புறுவெங் துயரிரட்டித் திருகையுநீட் டிக்கதறி யெழுந்து வீழ்ந்து
வளைத்திறுகத் தனைத்தழுவிக் கொண்டுபெருஞ் சலமுனிவன் வாய்விட் டார்ப்ப. (௫௭௧)

அடர்க்கின்ற திறலயிரா வதந்துயிலு மாபோல வரவிந் தத்துக்
கிடக்கின்ற பெரியோனைக் கீழான கொடும்பாவிக் கெடுவாள் கண்டேன்
படைக்கண்கண் மிகவிருண்டு மனமயங்கி யறிவிழந்து பாதா ளத்தே
விடச்சென்று வீழ்பவர்போ லெங்கேயோ தானறியேன் விம்மி வீழ்ந்தேன்.

அப்பொழுதென் செய்தேனோ னென்சொல்லிப் புலம்பினே னறியே னென்று
மொப்பறமுன் செய்தகொடு வினையாலோ பாவிமனத் துரத்தி னாலோ
விப்படிவெந் துயருறுவா ளென்றயனென் றலையிலிட்ட வெழுத்தி னாலோ
வெப்படியோ வெனதாவி யிறந்ததிலை யிறந்ததிலை யென்கை யானும்.

அறியேனா னப்போது நெடுநேரஞ் சென்றதற்பி னயர்வு நீங்கிச்
சிறிதேயோ ருணர்வுண்டாய்த் தீயிலிட்ட புழுப்போலத் திண்பார் மீதே
வறிதேயிப் பாவியுடல் பதைக்கின்ற வாறுகண்டேன் கண்ட போதே
யிறவாதே யிருந்தேனோ வெனக்கருதி யெங்கோனை யெழுந்து நோக்கி. ()

பாவியேன் பாவியேன் புண்டரிக முனியேபா தகமே செய்தாய்
மேவியே வாழவெண்ணி நான்வரவு மவமதித்து விட்டுப் போனாய்
தாவியே நீவெறுக்கத் தாழ்வேது செய்தேனா னூழ்வுண் டேனோ
மாவியே யனையாளை யறக்கொடுமை செய்வர்களோ வறஞ்செய் வோரே.

கிளர்ந்தபகற் கடல்கடந்த வருத்தமெலாந் தாளிகையைக் கேட்டுப் பாருந்
தளர்ந்தமொழிக் கபிஞ்சலனைக் கண்டதற்பின் சிறிதங்குத் தரித்தே னில்லை
விளைந்தவிடர்க் கிடைவேனை வெறுப்பித்த பாவிகளார் வீணே நானின்
றளைந்ததனித் துயர்பாரீர் முனிவரீ ரொருவார்த்தை யருளிச் செய்யீர். ()

அடுத்தவரைக் கைவிடுத்த லழகோதா னென்னுடைய வாசை பாரீர்
கடுத்துமதன் பரிபவித்த படிபாரீர் நொந்தேனான் காணும் பாவி
யிடுக்கணறி வாரில்லை யென்னென்பா ரிங்கில்லை யெனக்கு நீரே
தொடுத்ததுணை யென்றிருந்தே னிப்படியே செய்தீரே தோன்ற லீரே. ()

அறக்கொடிய பிழைகாரி யென்பதுநீ ரறியாம லடியேன் மீது
சிறப்புடைய பெருநேயம் வைத்தீர்நா னிப்படிக்குத் தீங்கே செய்தே
னிறப்பதுவுஞ் செய்திலே னிருக்கின்றே னிதுகண்டு மென்னே யென்னே
மறக்குடியோ நங்குடியும் வாழ்ந்ததே காந்தருவர் மரபு தானே. (௱௭௮)

அப்பொழுதே யென்னருகே யிருந்துவிடா தவமதிசெய் தகன்றுபோய்விட்
டிப்பொழுதோ விவைமொழிவா யென்றேவொன் றியம்பாம லிருக்கின் றீர்நீ
ரப்பொழுது மும்மாணை யன்னைசிறைப் பட்டகன்றே னல்லா தேகே
னிப்பொழுதென் றனிபாரீ ரிடர்பாரீ ரினியிரங்கீ ரிறைவ னீரே. (௱௭௯)

இனியெனக்கோர் புகலில்லை யினியெனக்கோர் துணையில்லை யென்னென் றூற்ற
வினியெனக்கோர் தந்தைதா யென்பவரு மில்லையினி யெல்லா நீரே
யினியெனக்கு முன்பளித்த கருணையினைத் தோற்றுவீ ரிங்கே வாவென்
றினியணைத்தென் னிடர்களைவீ ரிருடிகளு முனிவர்களோ வெம்பி ரானே.

இந்தவனத் தெய்வதைகா ளிறைஞ்சினே னெங்கோவை யெழுப்பித் தாரீ
ரந்தமிலாய் கயிலாயா வாருமற்றேற் கருள்புரியா யவனி மாதே
வெந்துயர்கண் டிவ்வுயிரை மீட்டருளாய் வாட்டமில்லா விதியே நீதான்
சிந்தைமகிழ்ந் தினியிரங்காய் தெய்வங்கா ளுன்னேதான் றியங்கு வேனே. ()

என்றிவனே புலம்பியசொல் லேதென்று நினைப்பேரு னெல்லை யுண்டோ
கன்றியபே யேறினர்போற் கதறியே மிகச்சொரிந்த கண்ணி னீருந்
துன்றியசோ கமும்விரித்த தலையுமலைந் தறத்துவண்ட துகிலு மெய்ம்மே
லொன்றியிரா தற்றுதிர்பூ ணும்புழுதி புடைத்தேற முடம்பு மாகி. (௫௮௨)

தாவாம லவனுடலோ டொன்றுதல்போன் மெய்யிறுகத் தழுவிக்கொண்டே
யாவாவென் றரற்றியுமுத் தாரத்தை நோக்கியிவ னுயி தன்னைக்
காவாமல் விடுத்தனையே பாவிநீ யெனவெறுத்துங் கண்ணீர்த் தாரை
போவாத தாளிணையைப் பலகாலுங் கழுவிக்கொண் டுறக்கூப் பிட்டும். ()

தரியாது பலகாலும் பலகாலுங் கபிஞ்சலன்றன் றாளில் வீழ்ந்தும்
பெரியோனே யிவனுயிரைப் பிழைப்பியா யெனவழுதும் பிறங்கு சோகத்
தெரியாலே வெந்தொழிந்தே னென்பளவி வைளந்த விறந்த காலத்
தரிதான பெருந்துயரத் தன்மையடைந் தறமோகித் தயர்ந்து வீழ்ந்தாள்.

அவ்வளவிற் சந்திரா பீடனருந் துயரொடுசென் றணைத்துக் கண்ணீர்
மெய்வளர நனைந்தவவ ளுத்தரியத் தலையாலே வீசி வீசி
யுய்வளவுந் தேற்றியுணர் வுண்டான பின்பவளை யுற்று நோக்கி
யிவ்வளவு துயரமெலா மென்னாலே யன்னைநீ ரெய்தி னீரே. (௫௮௫)

இந்நெடுநாட் போனதனை நினைப்பித்தேன் மாபாவி யினியிவ் வார்த்தை
தன்னைவிடும் விடுமமையு மீதுசாற் றிடவரிது சாற்றி னூலு
முன்னவுநெஞ் சில்லையெனக் குணர்வழிந்தே னினிக்கேட்க வொண்ணு தென்னாற்
பன்னியவென் துயர்க்கெல்லாம் பிழைத்தீரை யிழப்பதினிப் பண்போ வன்றே. (௫௮௬)

வேறு.

என்றவன் சொன்ன வெல்லையி லவண்மீண் டெரியெழ மூச்செறிந் திறைவா
வன்றைவெந் துயரி லழிவுறு வாவி யானதின் றழியுமோ வுரையாய்
வென்றிவெஞ் சமனும் பாவிபேர் கேட்டால் வெருவுற வோடுமா முனியைக்
கொன்றவ னெஞ்சங் கூசுமோ விதினுங் கூறொணு தனசில வுண்டோ. ()

எனக்குவந் திந்த விடர்விளைந் ததற்பி னிப்படிப் பயனிலா வுடம்பு
தனைச்சுமந் திருக்கை காரண மாகச் சார்ந்ததோர் புதுமையுண் டதுகேள்
கனத்தவெந் துயர்கொண் டிப்படி யுழியுங் காலையிற் றரளிகை முகம்பார்த்
தனத்தம்வந் ததுகண் டாயிழாய் நாமு மற்பர்போ லழுதுபோய் விடவோ.

யானனு மரணஞ் செய்யவே வேண்டு மெனக்குநீ யங்கியின் சயனந்
தானினி யுண்டாக் கென்னுமவ் வளவிற் சந்த்ரமண் டலத்தினின் றிறங்கி
வானிடை வரும்வே கத்தினாற் றோளில் வயங்குமுத் தரியமும் பறக்க
மேனிமிர் மகுட மொளிரவார் குழைமேல் விளங்குகுண் டலமொளி வீச.

தோள்வளை சிலம்ப மார்பின்முத் தாசந்துவண்டெழுந்தசையவெண்குமுத
வாள்வளைக் கன்ன பூரநின் றிலங்க வையக மெங்கணுந் திருமா
ருள்வளை முத்தம் பரந்ததே போலத் தன்னொளி பரப்பவெங் காம
வேள்வளை தெய்வ வடிவனோ ருரவோன் விரையமே தினியைவந் தணுகி.()

ஏமவின் னிடைநின் றிருகையு நீட்டி யிங்ஙனே யிறந்துமுன் கிடந்த
மாமுனி தன்னை யெடுத்துமே னின்று வரமக ளேமகச் சுவேதாய்
நீமன மழுங்கி யுயிர்விட லிந்த நெடுந்தவ னுடனுனக் கின்ன
மாமிகு மணமென் றெந்தைசொல் வதுபோ லன்புடன் மொழிந்துமீ தெழுந்தான். ()

ஆனவம் மொழிகேட் டதிபய மெய்தி யதிசய மெய்தியா தரப்பட்
டியானற விரைந்து கபிஞ்சலற் பார்த்தீ தென்னென வவனிதற் கொன்றுந்
தானுரை யாதே சடிதியி லெழுந்து தடையற வெகுண்டுமே னோக்கி
யூனமி லுத்த ரியந்தனைக் கட்டி யுடுத்துவான் மிசைக்குதித் தெழுந்து. ()

என்றனை வாற்கொண் டேகிய கொடியோன் யாரடா யாரடா வென்று
பின்றொட ரச்சென் றனனிரு வோரும் பேதையேன் பார்த்துநிற் கையிலே
மின்றொடர் தாரா கணத்திடைப் புகுந்து விட்டனர் மிகவுநான் றனிப்பட்
டன்றுள மழிந்து தாளிகை தனைப்பார்த் தறிவையோ விதைச்சொல வென்றேன். ()

என்றபோ தவளும் யானுயிர் துறப்பே னென்னுமிப் பயத்தினான் மயங்கி
நின்றுபே யடியுண் டவர்கள்போ னடுங்கிநீடுயிர்த்துரைசெய்வாள்வினையே
னென்றுமீ தறியே னகிலு மினியொன் றுண்டிது பெரியதோர் புதுமை
பொன்றனீ யென்று தேற்றினா னுன்னைப் புலப்பட நின்றோர்வா னவனே.

இத்தகை யோர்சொற் கனவிலும் பொய்யா தினியிதற் கையமே தெனது
சித்தமு மிதனை நம்புகின் றதுநீ தெளிவுற விசாரியா துயிரைக்
கைத்திடு மதுதான் கற்பதன் றுடனே கபிஞ்சல முனிவனும் போனா
னத்தவ னிதுதா னெவ்வழி யானு மறிந்துவந் துரைசெயா மலிரான்.(௨௬௫)

ஆங்கவன் வந்தா லந்தவா னவனா ரவனிறந் தவனையு மெடுத்து
நீங்கிய தேது காரண மிகவே நேயமுற் றுன்முக நோக்கித்
தாங்குமி னுயிரை யிவனைநீ யின்னந் தழுவுவை யென்றவா றேதென்
றீங்கிவை யெல்லா மறிந்திதற் கேடா யிருத்தலுஞ் சாதலு மாமே. (௨௬௬)

சாமது பெரிய வருமையன் றெளிது தாழ்க்கவிப் போதெனத் தன்னா
லாமது மொழிந்து தாளில்வீழ்ந் தழுதா ளாருயி ரவிலார் கொடியார்
காமரு முயிர்மே லாசையி னானுங் கபிஞ்சலன் வருவனே யென்னு
மேமரு மாசை யானுமற் றிவடா னியம்பிய வாசையி னானும். (௨௬௭)

காரிய மிதுவே யென்றுகொண் டுயிரைக் காத்திற வாமனு னிருந்தேன்
சீரிய நூறு யிராமுக மொன்றாய்த் திரண்டதோர் பாழிர வதனை
யாருயி ரனைய தரளிகை யுடனே யப்படி யலறியும் வீழ்ந்தும்
பூரிய நிலமேற் புழுதியிற் புரண்டும் போக்கினேன் பொறியிலா வினையேன்.

அழுதழு தரிந்த குரலுமெப் புறமு மலைந்துவீ ழுளகமு மந்தப்
புழுதியின் மறைந்த வுடலுமா யிரவு புலர்ந்தபோ தெழுந்துவா வியிலே
முழுகிபென் னுடைய முதல்வனார் செங்கை முளரிசேர் செபவட முடனே
யெழின்மர வுரியு மவர்கமண் டலமு மெடுத்துமா தவத்தைமேற் கொண்டு.

தந்தைதா யரையொன் றாகவெண் ணுமற் றமரையுந் தோழிமார் களையுஞ்
சிந்தையான் மறந்து விடயமே னின்று தியங்கிய மனத்தையு மீட்டு
முந்திபோ டியவைம் புலனையு மடக்கி முதல்விர தத்தையே மேற்கொண்
டெந்தையா யாரு மற்றவர் துணையா மீசனைச் சரணமா வடைந்தேன். ()

மற்றைநா ணோர்ந்தவிப்புதுமையையோர்வகையினாற்கேட்டெண் மாதாவுஞ்
சுற்றிவாழ் தருமப் பரிசனத் திரளுஞ் சூழவே வந்தெனைச் சூழ்ந்து
பற்றியே நெடுநே ரங்கனன் றலறிப் பகரலா நெறியெலாம் பகர்ந்து
முற்றவே வேண்டிக் கொண்டினி யமையு மூடிய ரொழிகென மொழிந்தார்.

எந்தைதானிங்ஙனே வருத்தவும் வருந்தி யிகழ்ந்துநான் மறுத்திட வென்மேற்
பந்தமுற் றெழுநே யத்தினு லனேகம் பகலெலா மிங்கிருந் தொருவேன்
சிந்தையிற் றுணிவு மீட்கொணு வாறு சிக்கென வறிந்துநோந் துயரா
லந்தரப் படுநெஞ் சுடையனுய்த்தமரோ டவன்றிருக்கோயிலையடைந்தான்.

தாதையிப் படியே போனபின் கண்ணீர்த் தாரைமாத் திரத்தினு லவன்மேன்
மேதகத் திகழ்நே யத்தினைக் காட்டி மெய்ம்முனிக் குமாரன்மேல் வைத்த
வாதரத் தனுரா கத்தினு னலிந்தி யனேகதுக் கங்களுக் கிடமாம்
பாதகக் குரம்பை யிதனை நா னோதும் பலவிர தங்களா லுலர்த்தி. (சூ0௬)

கந்தசா கபலங் களையும்வா ரியையுங் கருதுமா காரம தாக்கொண்
டிந்தவா வியின்முப் பொழுதுநீ ராடி யீசனைத் தேசுலா மணியைச்
சந்த்ரசே கரனைத் தொழுதுபூ சித்துத் தரளிகை யோடுநா டோறுங்
கொந்துசேர் மலர்சூழ் சோலையி லிந்தக் குகையிலே யகமெலிந் திருந்தேன்.

இப்படிக் கொடிய பாவியாய் நேய மென்பதொன் றற்றவ னாகிப்
பைப்படி மிசையோர் பயனறப் பிறந்த பண்பிலி யாகிநண் பிலியா
யப்படி பிரம கத்திசெய் திருந்த வறவுமந் நியாயகா ரியைநீ
மெய்ப்படி குணத்தோய் கேட்பதென் கொலெனு விம்மிவாய் விட்டிருந் தழுதாள். ()

சயமிகு சந்த்ரா பீடனு மிவடன் சாந்தகை யாலருந் தவத்தா
லயமிகு குணத்தா லுண்மையாற் செய்த நன்றியை யறிகையா லறிவா
லியல்புடை மையினு லருளினு லிவண்மே லின்னருள் கூர்ந்துநெஞ் சிளகிப்
பயனறி தவத்தோய் கேளென விவளைப் பார்த்தொரு வார்த்தைதா னுரைப்பான். ()

உலகுதா னின்பந் துன்பமென் றறியா தொருவர்செய் நன்றியு மறியா
திலகுபே ரின்ப மிசைநசை வையா திறந்தவர்க் குதவியாங் கருமம்
பலவுநே யத்தாற் செய்திடச் சோம்பிப் பயனற வழுதுபோய் விடுநீ
யலகின்மா தவத்தோ யப்படி யன்றே யன்பினாற் செய்திடா துண்டோ. ()

அந்தமா முனிசேய் காரண மாக வன்னைதா தையர்முத லாநும்
பந்தமா னவர்கள் யாரையுந் துறந்து பாரின்மே லிந்திர போகம்
வந்ததே யனைய செலவையு நீத்து மலரினு மெல்லிதா கியவிச்
சந்தமே னியையுந் தவத்தினால் வருத்தித் தனிநெடுங் கானிலே யிருந்தாய்.

இன்னமு மொன்றுண் டிங்ஙனே யரிய விருந்தவஞ் செய்திடா நிற்க
மன்னும்வெந் துயரா னெஞ்சையிப் படியே வருத்துகை காரிய மன்று
துன்னுமன் புடையார் தங்களோ டிறந்த றூயவர் செய்வதொன் றன்று
முன்னருந் துயர்கூர் சிந்தையின் மயக்கான் மூர்க்கர்தாஞ் செய்வது கண்டாய். ()

இறப்பது செத்தார்க் குதவியா மென்றோ விறந்தவர் பிழைக்கவோ தாம்போய்த்
திறப்பட வவரைக் காணவோ தமக்குச் செல்கதி யாகவோ வவர்தாம்
புறப்படு தத்தம் விதிவசங் களிலே போவர்கள் வலியவே யிறந்தோ
ரறக்கொடு வினையா மாத்மகா திகளென் றறிவிலாப் பாவமே பெறுவார். ()

இருந்தவர் பிண்டோ தகக்கிரி யையினு லிறந்தவர் களையுமீ டேற்றி
யருந்தவ முயன்று தாமுமீ டேறி யழகுற விளங்குவர் புவிமேற்
றிருந்திய மனத்தோ ரிருந்ததே யொழிந்து செத்தவ ரில்லையோ ருயிராய்ப்
பொருந்திய விரதி காமன்வெந் துவிழப் பொறுத்திற வாதிருந் திலளோ. ()

மன்னர்கோன் பாண்டு மரித்தநாட் குந்தி மரித்திடா திருந்ததும் விறல்வாட்
டன்னிக ரில்லா வபிமனு ருடனுத் தரைமரி யாததுஞ் சிந்து
வென்னுநா டனுடன் றுச்சளை யிறவா திருந்தது மிவரிவர் முதலா
மன்னகேள் வருட னவர வரிறவா வடைவுநீ யறிவுறு தொன்றோ. (௬௧௨)

இனியுனக் கொருகா ரியமுள தவன்போ மேதுவே சங்கையா யிருக்கின்
முனிபொருட் டுயிரை நீத்திட றகாது முனிவனோ டின்னமுஞ் சேர்வை
யெனுமுரைத் திறநீ கேட்டதே யன்றோ விறந்தவன் றனையவன் கொண்டு
கனதலத் திடைபோ னதுபிழைப் பிக்குங் காரண மன்றிவே றுண்டோ. ()

மன்னுகாந் தருவ மன்னவன் விசுவா வசுமகள் ப்ரமத்வரை யென்பாள்
பன்னகேந் திரனுன் மரித்திட ருருவாம் பழமறை முனிதன தாயுத்
தன்னிலே பாதி கொடுத்தளித் திலனோ தழற்கணை சுடும்பரிட் சித்தை
யென்னையாள் வாசு தேவனுத் தரைகூ ரிடர்பொரு தெழுப்பிவிட் டிலனோ.

விந்தைவாழ் பதியா முச்சயி னியிலோர் வேதியர் குமாரனை முதனா
ளந்தயா தவர்கோன் யமபுரத் திடைநின் றழைத்தவா றூரறி யாதா
ரிந்தவா றிறந்து பிழைத்தவ ரனேக ரிப்படி யுனக்கும்வந் தெய்துஞ்
சிந்தைநோய் தீர்க வென்றனே சமெலாந் தெளிவுறமொழிந்துதான் றேற்றி.

நீர்கொணர்ந் துமுகங் கழுவுவித் திவட னெடுந்துய ராற்றினு னப்போ
தேர்கொள்பைங் கொடியா ளுற்றபே ரிடர்கேட் டெழின்முகஞ் சாய்த்தனன் போவத்
தேர்கொள்செங் கதிரோன் குடகடல் வீழ்ந்தான் சேயிழை நியமமுஞ் செய்து
வார்கொடுந் துயரோ டிருந்துநீ டுயிர்த்து வற்கலா சயனமேற் சாய்ந்தாள்.

திறமிகு சந்த்ரா பீடனு நியமஞ் செய்ததற் கருகோர்பா றையிலே
நிறைதளி ரதனாற் பாயல்செய் திருந்து நெஞ்சினு லோகச் சுவேதை
யுறுதுய ரெல்லா மனுபவித் துலகத் துருவிலா னாணையே யாணை
விறலவன் விறலேயென் றுகொண் டவளை மீளவு நோக்கியொன் றுரைப்பான்.

மாதவக் கொடியே யுன்னுடன் வனத்தே வதிந்திட ரொன்றியே பயிலுந்
தாதவிழ் குழலா ளுன்னருட் சேடி தரளிகை தானெங்கே யென்ன
வாதர வுடனே யவன்முக நோக்கி யண்ணலே முன்புநான் சொன்ன
சீதள வமுத மதனிலே பிறந்த தெய்வமங் கையர்குலந் தன்னில். (௬௧௮)

நிறைந்தமா குணத்து மதிரையென் பாளோர் நேரிழைதோன் றினு ளவளைச்
சிறந்தகாந் தருவ சக்கர வர்த்தி சித்திர ரதன்விவா கஞ்செய்
தறந்தவா வந்தப் புரத்தினுக் கெல்லா மதிபதி யாக்கிமற் றவளை
மறந்திரா திரவும் பகலுமா கமுடன் மன்னிய வுயிரென வாழ்ந்தான். ()

இவர்களிப் படியே யின்புறுங் காலத் திவர்கள்பா லிந்தமூ வுலகத்
தவர்களுக் கெல்லா மனோகரப் பொருளா யமைந்தநற் குணங்களா னிரம்பி
யுவமையற் றுயர்கா தம்பரி யெனும்பே ருடையதோ ரொண்டொடி வடிவாய்
நவமணிக் கிடையே படாததோர் மணிதான் ஞாலமேல் வந்துதோன் றியதே. (௬௨௰)

ஈங்கிவள் பிறந்த நாண்முத லாக யானுமற் றிவளுமோ ரடியு
நீங்குத லறியர் துடன்விளை யாடி நித்திரை யூணடை யிருத்தல்
பாங்குட னிவையுஞ் சிறிதுவே றின்றிப் பாடுத லாடுதன் முதலா
வோங்கிய கலைகள் யாவையு முடன்றேர்ந் தொழிவிலா வோருயி ரானேம்.

எனக்குவந் திந்த விடர்விளைந் ததற்பி னென்மிசை யன்பினா லெல்லாந்
தனக்குவந் ததுபோ லிவளிடர் கூர்ந்து தன்பெரும் பாங்கியர் ருன்னே
மனத்திடர்பெருகாவென்மகச்சுவேதை வருந்தநான்வதுவையுட்புகவோ
சினத்தினி யென்னை வதுவையென் றுரைக்கிற் செகுப்பனா னுயிர்தனை யென்றாள். ()

மற்றிது கேட்ட *மன்னர்கோ னிவளோர் மகளுமே யாக்கையி னாலே
யுற்றொரு வார்த்தை சொல்லவு மாட்டா துயர்குலத் தேவியுந் தானுந்
தெற்றென விதுவே தருமமென் றெண்ணித் தீவினை யேனிடை முழுதுங்
கற்றுணர் கீரோ தன்னெனு நாமக் கஞ்சுகி யொருவனை யேவி. (௬௨௩)

நங்குல மகளே யருண்மகச் சுவேதாய் நாளுமுன் னிடரினா லிடர்கூ
ரெங்களை யிவள்கா தம்பரி தானு மிப்படி யிடர்விளைக் கின்றாண்
மங்கையை நீயே திருத்துக வல்லால் வல்லவ ரில்லைநீ சரணென்
றங்கவர் சிறுகா லிங்குற விடுத்தா ரவையெலாங் கேட்டுநா னிரங்கி. (௬௨௪)

சொற்றா ளிகையை யவனுடன் கூட்டித் தோழிகா தம்பரி கேணு
னுற்றன துயர்போ தாமைமீ தானு முறுதுயர் விளைப்பது நன்றோ
சற்றயி ருடனு னிருக்கவோ வேண்டிற் றந்தையார் சொன்னதே கேளென்
றற்றது சொல்லி விடுத்தன னதன்பி னண்ணனீ வந்தனை மாதோ. (சுஉரு)

என்றுமற் றென்று மியம்புறு தயர்ந்தா ளிவடுயின் றமைய றிந் திவனு
மென்றளிர்ப் பாயன் மீதுசாய்ந்தை தபோவினை யனென் றேழுனென்னினைப்பா
னன்றியப் பாவை பத்திர லேகை யாற்றுமோ வரசர்க ளெல்லா
நின்றெனக் காக வருந்துவா ரென்று நினைந்துகொண் டேதுயில் கொண்டான். ()

வேறு.

அவ்விரு ளகன்ற காலை யருந்தவ மகச்சு வேதை
செவ்விய நியம முற்றிச் செபித்திடச் சந்த்ரா பீட
னெவ்வமி னியமஞ் செய்யா விருப்பவப் போது தன்னிற்
றவ்வமி லன்பு பூண்ட தரளிகை யென்னுஞ் சேடி. (சுஉஎ)

மணிக்குழை மணிக்கே யூர மணியணிக் கதிரா ரத்துப்
பிணிப்புறு கச்சைக் கேயூ ரகனெனும் பெயரோர் மைந்த
னிணைத்தபின் வரமுன் னேவந் திருந்தவம் மயிருள் வீழ்ந்து
தணிப்புறு முரிமை யோடத் தையல்பின் போயி ருந்தாள். (சுஉஅ)

ஏரணி வீணைக் கேயூ ரகனுநின் றேத்தி யேத்தித்
தூரநின் றிறைஞ்சி வந்து சுவேதைதன் விழியாற் காட்டுஞ்
சீரணி பாறை மீதே திருந்துற விருந்து பின்னர்த்
தாரணி சந்த்ரா பீடன் றன்னையுற் றுற்று நோக்கி. (சுஉகூ)

தேவர்க ளசுரர் வித்யா தரரெனுந் தெய்வ வர்க்கத்
தியாவரு மொவ்வார் காம னென்பவன் றானு மொவ்வான்
காவல னிவனு ரிந்தக் கவினிரு நிலத்தோ ருக்குண்
டாவதொன் றல்ல வென்று வதிசயப் பட்டி ருந்தான். (சுநூ0)

தையலு நியம முற்றித் தரளிகை தன்னை நோக்கிப்
பையர வல்குற் காதம் பரியைநீ கண்டா யோவத்
துய்யவள் சுகமோ நீபோய்ச் சொன்னது கேட்டா ளோகேட்
டுய்யவென் சொன்று னென்ன வுற்றவ ளெழுந்து நின்று. (சுநூக)

தேவிநீ மொழிந்த வெல்லாஞ் சென்றுநான் மொழிய வந்தப்
பூவையாள் கேட்ட னேகம் பொழுதெலா மழுது நொந்து
தாவிலாத் தனது வீணை தாங்குமற் றிவனோ டுள்ள
தியாவையு முரைத்து விட்டா ளென்றுரைத் தவனி ருந்தாள். (சுநூஉ)

இருந்தவவ் வளவிற் கேயூ ரகனெழுந் திறைஞ்சி யன்னே
பொருந்துமெம் பிராட்டி நின்னைப் புல்லினே னென்று சொல்லி
வருந்திநொந் திரங்கி யுள்ள மறுகியுஞ் சிலசொற் சொன்ன
டிருந்திய வந்த வாய்மைத் திறமெலா முரைப்பக் கேண்மின்.(௯௱௩)

தரளிகை முகத்தா லேதாஞ் சாற்றிய விந்த மாற்றங்
குரவரை மறுத்த லஞ்சிக் கூறிய வாறோ வல்லா
லிருவினை செய்த தீயே னிதயஞ்சோ தித்த வாறோ
மருவிய நேச பாச மாற்றிட வேண்டி மற்றோ. (௯௱௪)

வனத்தினு னுறையத் தானன் மனையில்வாழ்ந் தனளோ யென்று
நினைத்திகழ்ந் துரைத்த வாறோ நேயமே நிறையு மென்னெஞ்
சினற்பரி வறியா ரல்ல விப்படி யிருக்க விந்தச்
சினத்தவெங் கொடுமை யெல்லாஞ் செப்பிவிட் டதுதா னென்னோ.

அருக்கன்வீழ் துயரி னாலே யழகழிந் தவச மாகுந்
திருத்தகு கமல வாவிச் செறிவின லறிவி லாத
குருத்தகு சக்ர வாக குலமுமுட் படத்தங் கேள்வர்
கருத்துறு கலவி யின்பங் கைவிடா நின்ற வன்றே. (௯௱௬)

ஆதலா லினிய தோழி யருந்துய ருழப்ப மண்மே
லோதுகா தலின லின்ப முறுபவ ருண்டோ கெட்டே
னீதொர்கா ரியமு நேரே யாரையு மறுப்பே னின்று
தாதைசூண் மறுத்தா ளென்று சகம்பழிப் பதற்குக் கூசேன்.(௯௱௭)

இதுதுணி வெனக்குத் தம்மை யிறைஞ்சினே னிரந்து கொண்டே
னிதுமுத லென்னை வேண்டி யிருப்பீரே லினியென் னானை
யிதுபொருட் டாக வென்று மியம்பற்க வென்று சொன்ன
ளிதுநுமக் குரைத்த வார்த்தை யென்றுமே பாயவனி ருந்தான்.(௯௱௮)

அம்முக மொழியெ லாங்கேட் டணங்கனு ளனேக நேரஞ்
செம்முகங் கருகி வாடித் திகைத்திருந் தவனை நோக்கி
வைம்முக வேலோய் நாமே வந்திதற் கான வண்ண
மெம்முகத் தாலுஞ் செய்வோ மேகுநீ யென்று விட்டாள். (௯௱௯)

மற்றவன் போன பின்பு மாதவ மகச்சு வேதை
கொற்றவன் சந்த்ரா பீடன் குளிர்முக நோக்கி வேந்தே
யெற்றரு முடியான் சித்ர ரதன்படை வீடாய் மாசொன்
றற்றுய ரேம கூட மதிமனோ கரமா யோங்கும். (௯௱௰)

எண்ணுகிம் புருட லோக வெல்லையில் வளமை காட்டு
கண்ணுகாந் தருவ தேய நாகர்மே லுலகே போலும்
பண்ணுறு மொழியாள் காதம் பரிபரி வுடைய கேண்மைப்
பெண்ணர சுலகுக் கெல்லாம் போமுந் தனையா ளன்றே. (௯௱௰௧)

ஆகையா லுனது நெஞ்ச மபூர்வமா னவைதான் காண
வோகைதா னுடைய தாகி லுற்றநான் மொழியும் வாய்மை
வாகைசேர் தோளாய் நேரே மறுதறொன் ருகி னுனுன்
பாகமா வுறவுக் கின்று பாக்கியஞ் செய்தே ஞகில். (௬௪௨)

என்னுட னேம கூடத் தேறவந் தெனிலுங் காட்டிற்
பன்னுற வுடைய காதம் பரியையுங் கண்டு மற்றக்
கன்னிதன் பொல்லா விந்தக் கருத்தையு மாற்றி யந்த
நன்னகர்த் தங்கி யின்று நாளைநா மீள வேண்டும். (௬௪௩)

என்னமற் றவளை நோக்கி யிறைவனச் சந்த்ரா பீடன்
மன்னுமெய்த் தவத்தோ யுன்னை வந்துகண் டளவே யுன்ற
னன்னயத் தழுந்தி விட்டே ஞெனக் குரியே னல்லே
னின்னது செய்வா யென்ற திப்படி மொழிவ தென்னே. (௬௪௪)

என்றுரைத் தவட ளேடே யெழுந்திருந் தேம கூடஞ்
சென்றுபுக் கரசர் கோமான் சித்திர ரதன்வாழ் கோயிற்
றன்றுபொற் கிரணம் வீசுந் தோரணந் திகழேழ் கட்டு
மொன்றெனக் கடந்து கன்னி யுறைமனை வாயில் சேர்ந்தான். (௬௪௫)

சொன்னமாச் சுவேதை தோற்றந் தூரத்தே கண்ட போதே
நன்முக மலர்ந்தி றைஞ்சி நயந்தெதி ரெதிரே யோடிப்
பொன்முக வாயின் மாதர் பொற்பிரம் பங்கை யேந்தித்
தன்முனே சேவித் தேகத் தடமணி மதிலுட் சார்ந்தான். (௬௪௬)

வேறு.

எவ்வுலகத் திலுமுள்ள வெழின்மாத ரிவ்வளவே யென்று காண
விவ்வுலகத் திடைத்திரட்ட விருத்தியதோ ரிடமெனவு மிராச போகஞ்
செவ்விபெறச் சிங்கார ரதமிருந்து விளையாடுஞ் செனன பூமி
யவ்விடமற் றிதுவெனவு மழகொளிர்மா ளிகையடைந்தா னடைந்த போது.

செந்திருவா ழமரர்கோன் றேவன்வருந் திருப்பவனி சேவித் தீண்டுங்
கொந்தணிவார்குழன்மடவார்குழாமெனவேகுழாங்கொண்டகோதைமாதர்
சுந்தரவாண் முகசோபை சோதிமதி மண்டலத்தின் சூழல் போன்ற
திந்திரநீ லப்பாறை போன்றதவர் விழிநிழறே யிடங்க ளெல்லாம். (௬௪௮)

விற்புருவக்கொடிவனத்தின்விகாரமெலாமெழின்மதவேள்விற்காடெங்கும்
பொற்புடனின் றுலவுவதே போன்றதுசெங் கரம்வீசும் பொழுது வீசு
மெற்பயிலு நற்கிரண மிகன்மாரன் சரவருட மென்ன லான
வற்புதவா பரணகிர ணங்களா தபன்கதிரை யழித்து வீசும். (௬௪௯)

கன்னியர்க ளழகுரைப்ப தெப்படிதோய் கண்மலரே கன்ன பூர
மின்னுமத ரத்தொளியே முகவிளக்க நகைநிலவே மெய்யி லெல்லாந்
துன்னியசந் தனங்களபஞ் சொல்லேதங் திரிநாதங் தூய மேனிச்
செந்நிறமே முட்டாக்குச் சேலைபதச் சேயொளியே செம்பஞ் சாகும். ()

ஈங்கிவர்வாழ் கட்டிலைவிட் டேகியத னுள்ளேசென் றெய்த வுள்வா
ழாங்கவர்க டந்தாமுக் கடைத்தனவாந் தொழிற்றுறு மடைந்து நின்று
தேங்கமழு மிதழ்வள்ளிக் கொடிகளுக்குக் கடியளிக்குஞ் செய்ய தாழைப்
பாங்குடைய நறுந்துகளாற் பாத்தியிடு வார்பனிநீர் பரிந்து வார்ப்பார். ()

வாசநறும் பனிநீராற் செய்தனசிற் றூறுடையா வண்ணங் கொட்டித்
தேசுடைய பன்மணிகள் பரப்புவார் தமாலமரஞ் செறிந்த காட்டுண்
மூசிருள்போம் படியாக மாணிக்க விளக்கிடுவார் முத்தத் தாரால்
வீசியமா துளங்கனியைப் பறவையினங் கோதாமல் விரைந்து சூழ்வார். ()

பலபலபுட் பாபரணம் பண்ணுவார் பைங்கிளிபூ வைகளை யெல்லாஞ்
சிலசிலசொற் பயிற்றுவிப்பார் செய்குன்றின் கொடுமுடிமேற்சென் றுலாவக்
குலவுசிறைக் கவுதாரி தனைக்கொண்டு போய்விடுவார் கோதில் கீதக்
கலைபயிலச் சங்கீத சாலையிற்கின் னரமிதுனங் களைச்சேர் விப்பார். (சுங)

வேறு.

வனமுலைக் கனத்தான் முன்னே வளைந்தொசிந் தொல்கி நிற்பார்
கனமணித் தூணில் வீசு கதிரையா தார மென்னு
நினைவினிற் பிடிப்பக் கண்டு நீர்விழா வண்ண மாதே
யினமுறப் பிடித்துக் கொள்ளீ ரெனநகை யாடா நிற்பார். (சுச)

மின்னொளி மணிப்பார் மேற்றம் வெண்ணக கிரணந் தோன்ற
வன்னது விடுபூ வென்றே யதிலிட றுமமற் கூசிக்
கன்னியர் விலங்கு மாறு கண்டுகா ரிகையீர் காணு
மின்னமு நிலம்பார்த் தேகீ ரெனவினோ தங்கள் சொல்வார். (சுரு)

வருணசா ளரங்க ளாலே வந்துவீழ் பற்ப ராக
கிரணசா லங்க டம்மைக் கிளரிள வெயிலாக் கொண்டு
தருணமா மலர்க்கை யேந்தித் தகைபவர்க் கண்டு மாதே
யருணமா மிந்த வெய்யி லகற்றுனு தெனந கைப்பார். (சுசு)

இவைமுத லனேக கோடி யிளையவர் விளையாட் டெல்லா
நவநவ மாக நோக்கி நயந்துட னடந்து சென்று
குவைமலை நெடுந்தோள் வேந்துங் கோமக ளிருந்து வாழு
மவைமணி மண்ட பத்தை யன்புடன் சென்று கண்டான். (சுஎ)

அந்தமன் டபத்தி ளுப்ப ணனேகமங் கையர்கள் சூழ்ந்த
சுந்தர மணிப்பீ டத்தோர் தூயபட் டணையிற் சாய்ந்து
தந்திரு வொளியாம் வெள்ளந் தன்னிலே நீந்து வார்போற்
பைந்தொடி யாயஞ் செய்ய பாவைமார் கவரி வீச. (சுஙிஅ)

பித்திகை சூழத் தோன்றும் பேரெழி லிருநான் காகு
மெத்திசைக் காவ லோரு மெய்திநின் றதுவே போலச்
சித்திர சாலஞ் சூழ்ந்த செய்திமூ வுலகத் தோரும்
பத்தியாந் தரத்தால் வந்து பார்க்கநின் றதுவே போல. (சுஙிகூ)

இடைவிடா வாய வெள்ளத் தேந்திழை மகளிர் தாமு
மடையவான் பதம்பெற் றூர்போ லழகிமை யாதே பார்க்ச
வடிவெலாங் கண்டு கண்டு வந்திலக் கனங்க டாமே
தடையிலா வாசை பூண்டு தழுவிநின் றழகு செய்ய. (சுசு௦)

பாக்கிய ஹீனன் போலப் பயின்றபா லியம்விட் டேகத்
தாக்கிய காம ராசன் றூன்றலைக் கொண்டாற் போல
வாக்கிய விளமைச் செவ்வி யழகெலாந் தழுவி வாழத்
தேக்கிய தேக சோதி திசையெலா நிறைந்து பொங்க. (சுசுக)

வேறு.

உள்ளடி கண்டு பல்லவ நடுங்க வொளிர்நக பந்தியா லஞ்சி
வெள்ளிய முத்தம் புதைபடக் குறங்கான் மெல்லிய வரம்பைநின் றலைய
வள்ளிய விடையான் மின்கள்வா னேற மருவுமுந் திச்சுழி யதனாற்
றெள்ளிய நதியின் சுழியெலா மழிய நிதம்பத்தாற் றேருருண் டோட. ()

விரவிய ரோமா வலியினு லெறும்பு மென்மணற் பாழிபுக் கொளிக்க
வரைபயி லுதர சோபையால் வாடி வடவிலை சருகெழுந் துதிர
விருதன கிரியால் வடமலை வீணே யெழுபுவ னமுஞ்சுமந் திளைக்க
வரியகந் தரத்தால் வளைகடல் புகமெல் லங்கையாற் பங்கயங் குவிய. ()

ஆனதோள் கண்டுவேய்கண்முத்துதிர்க்கவமுதமெல்லிதழினுற்றெண்டை
கானிலே படரப் பற்களான் முல்லை காமவேள் கைக்குளே யாகப்
பானிலா வெழுந்த முகமதி யதனாற் பனிமதி பாதியாய் மெலிந்து
மேனிலா வளைந்த நுதலினு லஞ்சி வெய்யவ னிடத்திலே யொதுங்க. ()

காதுசேர் விழியாற் கடல்விடங் கொள்ளக் காதினுல் வள்ளைபங் கமுற
வோதுநா சியினுற் குமிழ்வனம் போத வொளிர்புரு வத்தினு லனங்கன்
மேதகு சாப மாலைபாய்ந் தழிய விரையள காடவி யதனுன்
மோதுநீர் பருகி மிகமுகங் கருகி முகிலெல்லாம் வரையிலே யேற. (சுசுஙி)

வேறு.

வரனிடங் கொண்ட தெய்வ மலைமகள் வன்பி னாலே
யரனிடங் கொண்டே மென்னு மகந்தையை யறுக்கு மாபோ
லுரனிடங் கொண்ட வில்வே ளுருவெலாங் கவர்ந்து கொண்டு
தரமிடங் கொண்ட கோலந் தன்னைநே ரின்மை காட்ட. (௬௰௬)

மாயவன் மார்ப நீங்கா வனப்பினேம் யாமே யென்று
சேயவள் களியா நின்ற செருக்கெலாந் தீர்க்கு மாபோற்
பாயதன் பதிவிம் பங்கள் பார்த்தபார்த் திடங்க டோறுந்
தூயசெந் திருவா மாதின் சோதிசேர் வண்ணங் காட்ட. (௬௰௭)

உடையவா னமுதத் திங்க ளொன்றுபெற் றனமே யென்னுச்
சடையிலே விரும்பி யீசன் றரித்தவாச் சரியந் தீர்ப்பான்
முடிவிலா தனசிங் கார முறுவலாற் றிசைக ளெல்லா
மிடைவிடா தனேக கோடி யிந்துரே கைகளே சிந்த. (௬௰௮)

இகலுமா மதன வேளை யெரித்துவிட் டனமே யென்னுச்
சகலநா யகனு ருள்ளந் தருக்கிய வெழுச்சி மீட்பா
னிகரிலாத் தனது சோபை நெஞ்சுக டோறுந் தோன்றும்
வகையறு மனேக கோடி மகரகே தனருண் டாக்க. (௬௰௯)

சக்கர வாகங் கிள்ளை சாரிகை சகோர மன்ன
மைக்குயில் கபோதந் தோகை மான்வினை யாடல் கண்டு
மிக்கதன் றோழி மார்கள் வினோதங்கண் மொழியக் கேட்டுந்
தொக்ககின் னரசா லங்க டொடங்கிய பாடல் கேட்டும். (௭௰)

தாந்திகழ் சந்த்ரா பீடன் றன்னையே வியந்து முன்னே
யிருந்துரை செய்யுங் கேயூ ரகன்முக நோக்கி நோக்கிப்
பெருந்தகை யிவரா ரச்சேய் பிறந்தபா ரேது பேரென்
றிருந்திய வயதென் போதுந் திருவழ கிருந்த வாறென். (௭௰௧)

ஏதுதான் சொன்னாய் வள்ள லென்சொனா னேது நேரம்
போதுநீ கண்டு மந்தப் புனிதற்குஞ் சுவேதைக் கும்மிவ்
வாதனை யெங்ஙனே யீங்கு வருவனோ வென்றென் றின்பக்
காதலோ டிருந்த காதம் பரியைவேற் காளை கண்டான். (௭௰௨)

வேறு.

கண்டளவே மதியுதயங் கண்டகடல் போலிதயங் களித்துப் பொங்கிப்
புண்டரிகா லயனெல்லாப் புலன்களையும் விழியாக்காப் புந்தி கேடன்
பண்டொருவேன் விழிசெய்த பாக்கியங்க ளிப்படியோ பலிப்ப தின்பங்
கொண்டபொரு ளனைத்தினுக்குங் கொள்கலமோ விதுமதவேள் கொற்றந் தானே. ()

இப்புதுமை கண்டறிவா ரார்துகாக் கண்டறியே யிந்த ரூபஞ்
செப்பமிகு நான்முகத்தோன் செயலோவன் றிதுமதவேள் செயலே யென்றென்
றப்படியே வியந்துவியந் தனுகியசந்த் ராபீட னரிய பார்வை
பைப்பணிபோற் கடிதடத்தாள் படைவிழிமேற் கடிதோடிப் பாய்ந்த தன்றே. (களச.)

அப்பொழுதங் கவள்கேயூ ரகன்மொழிந்த வவனிவனே யாகு மென்று
வொப்பரிய வவனெழின்மே லோடவிடு மிமையாத வுவகைப் பார்வை
யெப்புறமுஞ் சூழ்போத விவ்வொளியான் மெய்வெளுத்த விம்பர் கோமான்
கைப்பயிலு மலாயுதமால்* காணுமிவ னெனவிளங்கிக் காட்டி னனே. ()

இவ்வகையே பார்த்திடமுன் னெழுந்திருந்த தொருதுளக்க மிதன்பின் பாக
மெய்வழியே புளகமெழுந் திருந்தததன் பின்பாக விளங்கு சோதிச்
செவ்வியவா பரணவொலி யெழுந்திருந்த திதன்பின்செங் கமல காதன்
கைவருகா தம்பரியு மெழுந்திருந்தா ளெழுந்திருந்த காலந் தன்னில். ()

உத்தரிய நழுவுவித்த தோடிவரு நீடுயிர்ப்பே யொல்கு மாதர்
கைத்தலம்வீ சியகவரிக் காலொருபேர் பெற்றதுவே கண்டே மன்பூாற்
சித்தமுறுஞ் சந்திரா பீடனெழி நீண்டுகைக்கே செங்கை மார்பில்
வைத்ததெலா முலைமறைக்க வென்றவொரு பேரீடு மருவிற் றன்றே.(கஎஎ)

வேறு.

அடிகடாம் வருந்த வரிவையு மேமெழுட் டடியெதி ரேநடந் தவளை
நெடிதுநாள் காணு திருக்கையா ன் மிகவே நேயமீ தூர்ந்துமா தவத்துக்
கொடியையா தரத்தாற் கழுத்துறத் தழுவிக் கொண்டனண் மகச்சுவே தையுமப்
படியிலே தழுவிக் கொண்டபின் காதம் பரிமுகம் பார்த்துரை செய்வாள். (கஎஅ)

வருகவென் னுடைய மன்னுயிர் மருந்தே வயங்குதன் வாம்பரிக் குரத்தாங்
முரிதிரை யுததி நான்கிலவ் வான் கரையு முத்திரை யிட்டுயிர் முழுதும்
பருவர லுறாமற் பரிந்துகாத் தருளிப் பாரத வருடலோ கமெலாம்
பெருகிய வருளா லாண்டகோன் சூரா பீடனென் றுளனொரு வேந்தே. ()

அவன்றிருப் புதல்வ னகிலபூ பரமு மாடக வாகுபூ தரத்தா
லிவன்றரித் தருளி யெண்டிசை விசயத் தித்திசை வந்தவ னொருவேன்
றவந்தனிற் பயனு லென்னிடை நேர்ந்தான் சந்திரா பீடன்மற் றிவன்பேர்
நவந்தரத் திருநற் குணங்களா லெனக்கு நல்லுயிர்த் துணைவனு யினனே.

பற்றறுத் திருந்த வென்னையு மிவன்றன் பண்பினு லேவசி கரித்தான்
மற்றினிப் புகல்வ தெனகொலிப் படியே மனத்தொடு வாய்மைதூ யவனைக்
குற்றமற் றுயர்ந்த குணத்தனை யுறவு கொண்டவர்க் கெளியகோ மகனை
யுற்றிடக் கிடையா தாகையா னீயு முவந்தெனைப் போலவே காண்மின். ()

* 'அசலம்போல் விளங்கினன்' என்றும் முதனூலிற் பாடங் காணப்படுகிறது.

திசைமுகன் பணித்த திருத்தமு முவமை செப்பொணாப் புதியதோ ரழகு
மிசைதரு முளரி வனிதைநன் றான விடத்தையே யவாவுமென் னுமது
மசைவற விவன்றோ ளிணையில்வாழ்ந் திருக்க வம்புவி செய்தமா தவமும்
வசையறு சுரலோ கத்தினுஞ் சிறக்கு மானிட லோகமென் னுமதும். ()

மானிடர் விழிகள் செய்தபாக் கியமும் வான்கலை முழுதுமோ ரிடத்தே
தானினி துறையப் பெற்றதோர் பேறுந் தகையநீ யறியவேண் டுமென்று
நானற வருந்தி யிரந்துகொண் டளியா னம்பியை வலிமையிற் கொணர்ந்தே
னானவென் னுயிரே. யுன்னையு மனேக மாகவே யுன்றனுக் குரைத்தேன்.

ஆதலான் முன்ன மறிவுறு வொருவ னல்லவோ வென்னுநா ணினையு
மேதிலா னிவனம் மியல்பறி யானே யென்பதோர் சங்கையுந் தவிர்ந்து
காதலா லென்னைப் போலிவ னையுநீ கருதுவா யிவனுனக் கென்றுந்
தாதுசேர் குழலாய் தோழனு மாகுந் தமருமாந் தாதனு மாமே. (௬௮௬)

என்றிவண் மொழியு மெல்லையி லிறையு மிறைவியை வணங்கினான் வணங்கி
நின்றமன் னவனை விலங்கவே நோக்க நேரிழை கண்களி னின்றுங்
கன்றிய கடைக்கண் மிசைவிரைந் தோடுங் கருவிழி யிளைப்பினால் வெயர்த்த
வொன்றிய வெயர்வுத் துளிகளே போல வுவகைநீர்த் துளிகள்வீழ்ந் தனவே.

பொற்பது காண விரைவுட னோடிப் புறப்படு மனத்தின்மெய் யொளிபோ*
லற்புத முறுவ னிலவுதோன் றியதுன் னாருயிர்த் துணைவனை நீயுங்
கற்பொடு பணியா யென்றுசென் னிக்குக் காரியஞ் சொல்லுமா போல
விற்புரு வப்பொற் கொடியிலே யொன்று விரைவுடன் மேற்கிளர்ந் ததுவே.

வந்தகொட் டாவி வழியினான் மனஞ்சேர் மன்னவ னேகுமோ வென்னுஞ்
சிந்தையிற் றகைவாள் போலவாண் முகமேற் சென்றதோர் செந்தளிர்ச் செங்கை
பந்தியுற் றெழுந்த வெயர்வுநீ ராட்டப் பழுதற விளங்குமே னியெலாஞ்
சுந்தரச் சிலைவே ணின்றுலா வுதல்போற் றோன்றினான் றோன்றலா னவனே.

பரிமள நீல மாலைபோ னீண்ட பார்வைகள் பருகியிட் டதுபோல்
வரியொரு விழிமேல் வயங்கினான் சிறிதே வணங்கிய முகத்தினா லழைப்ப
விரைவுட னடர்ந்தா னென்னவா ணுதன்மேல் விளங்கினான் மேவுமா சையினாற்
றருமலி தடந்தோ டாங்களே யெழுதிக் கொண்டபோற் றோள்களிற் சிறந்தான். ()

அரிவையு மப்போ தண்ணலை வணங்கி யருண்மகச் சுவேதைதன் னுடனே
யொருமணிப் பீடத் திருந்தனள் விரைவுற் றோடியே சேடியர் கொணர்ந்து
திருமக ளனையா ளிருந்தபீ டத்தின் சென்னிமாட் டிட்டவெண் பட்டாற்
றரமொடு பொதிந்த கனகபீ டத்திற் சந்திரா பீடனுஞ் சார்ந்தான். ()

---

* 'துளிபோல்' என்பது முதனூலின் பாடம். களங்கமற்ற மனமாதலின் அது வெண்ணிற முடையதெனக் கொண்டு 'முறுவலின் நிலவு' என்றதற்கேற்ப இங்ஙனம் இந்நூலாசிரியர் மாற்றி யுரைத்தனர் போலும். 'மனத்தினுண் கேள்போல்' என்று சொல்வது முதனூற் கருத்துக்கு இசையும்.

மாதவ மயிலை வழிபட வொழுகு மன்னர்கோன் மகளினை வற்ந்து
சீதள வாயில் காக்குநோக் கான தெரிவைமார் செங்கையை யமைத்து
மேதகு வதன மீதுவைத் தியங்கும் விழிப்பயி லாலியாழ் வீணை
நாதமென் குழல்கள் பாட்டொலி வாழ்த்து நல்லுரை யாவையுந் தகைந்தார். (௯௦)

பத்தியி னுடனே யெழுந்துசொற் காதம் பரிமகச் சுவேதைதாள் கழுவி
யுத்தரி யத்தாற் றுடைத்துட னிருந்தா ளொண்டொடிக் கோருயிர்த் துணையாய்
வித்தக மரபு வடிவுசீ ரொழுக்க மேன்மையொத் தவண்மத லேகை
கொத்தலர் முடியோன் மறுக்கவு மிரந்து கொண்டவ னடிகள்பூ சித்தாள்.

அருந்தவ மடந்தை யிருந்துநே யமுட னரிவைகா தம்பரி யுடைய
திருந்திய மாலைத் தோள்கடை வந்துஞ் செய்யமென் சிறையளி மூசச்
சரிந்தன செவித்தார் கடுக்கியு மடவார் சாமரக் காற்றினு லசைவுற்
றிருந்தன வளகந் திருத்தியுஞ் சுகமே யிருந்தனை யேயெனக் கேட்டாள்.

இறைமக டானு மில்லிருந் தனமே யென்பதோ ரிலச்சையான் மெல்லக்
குறைவுறு மொழியா லிருந்தன னென்று கூறினள் கூறிமற் றவட
னிறைமதி முகமே நோக்குமப் போது நெடுந்தகை யளவிலே போய்ப்போ
யுறைகடைக் கண்ணு நெஞ்சமுந் தகைய வுபாயமொன் றறிவுறு திருந்தாள்.

பொருதன மலைமே லெழுமிவ ளுருவம் புளகிதத் தான்மறைந் தளவில்
விரகவே தனையான் மிகமெலிந் திருந்தும் விழிசிறி திமைத்தபோ திந்த
வரசனுங் காணச் செய்தபாக் கியந்தா னத்தனை யோவென வழிந்துந்
தெரிவைமா ரெழின்மேலிவன்டா திவிம்பஞ்சேர வேபொறுமைசெய்திருந்தும்.

இருந்துதாம் பூல மிடமுயன் றளவி லெழின்மகச்சுவேதைதா னுரைப்பாள்
விருந்தினர் தம்மை முதலுப சரித்தே வேண்டுமற் றவர்களைப் பேணத்
திருந்துவே லைசுக் களிமின்முற் பாடு சேயிழை யென்னமற் றவளும்
வருந்துறுகாணிக்கவிழ்ந்திருந்தணங்கேவாங்கிநீவழங்கெனமொழிந்தாள்.()

மாதிது மொழிய மங்கையு நீயே வழங்குக வெனப்பல காலு
மாதர வுடனே வருமட மகளு மனேகநே ரத்துடன் பொருந்தித்
தாதவிழ் முடியான் றனக்குநேர் போதா தவர்கள்போ லேமனங் கூசிச்
சீதள நிலவு குலவுதாம் பூலஞ் செந்தளிர்ச் செங்கையால் வாங்கி. (௯௯)

தருமகச் சுவேதை புறத்திலே வதனஞ் சாய்த்துவைத் திணைவிழி குவிய
வகமுற நடுங்க நீடுயிர்ப் பெழவே ளரிவையர்க் கரசுநீ யென்று
மிகவபி டேகஞ் செய்தனன் போல வெயர்த்தெழா வெயர்வுவெள் ளத்தே
புகுமெனை யெடுபி னெனவுமா போலப் பூந்தளிர்ச் செங்கைநீட் டினளே.

தோகைதன் செங்கை தோயுநீ டின்பந் துய்க்கவைம் புலனுமொன் றுன
தாகுமென் றோத வைவிரல் குவிய வவற்றைமுற் படும்படி பதறு
வோகைகொண் டோடு மாறுபோன் மிகவு மொளிர்நகைக் கிரணமுன் வீச
மேகநன் கொடையான் விற்றழும் பொளிரும் வெற்றியங் கரமெதிர்த் தேற்றான்.

நம்பிசெங் கையை நாடியே தேடி நககிர ணம்பரந் தோடக்
கம்பம்வந் தலையுங் கைவளைக் குரல்கள் கலந்துப சாரமே மொழிய
வெம்புமென் னுயிரீ துன்கையிற் றந்தேன் வேந்தனே காத்தரு ளீயே
தம்பமென் றவன்கை வைப்பதே போலத் தையலாள் வெள்ளிலை யளித்தாள்.

வெற்றிலை யிட்ட பொழுதுகை வழிபோய் விழுந்தவே ராங்கவன் கைம்மே
லூற்றெனை யுனக்கே யளித்துவிட் டனனென் றுதகஞ்செய் தன்மையே போன்ற
கொற்றவின் மதவேள் சாயகந் துளைத்த குருதிதோய் நெஞ்சமா கையினன்
மற்றிவன் றன்னை வந்துசேர் வதுபோன் மாணிக்க வளையும்வீழ்ந் ததுவே.

பின்பரு கிருந்த மகச்சுவே தைக்கும் பெய்வளை வெள்ளிலை வழங்கி
யன்புட னிருந்தா ளிருந்தவப் பொழுதோ ரஞ்சுகம் பின்றொடர்ந் துவர
முன்பொரு பூவை வந்துகோ மகளை முற்பணிந் தறவெறுப் புடனே
தன்பெருங் கோபந் தள்ளிமீ தூரத் தாளொரு வாசக மொழியும். (௭௦௧)

வருகவெம் பிராட்டி யென்னிலுங் காட்டில் வளவியோ ரில்லையென் றகந்தை
பெருகியொன் றறியா விச்சிறு பறவை பின்றொடர்ந் தென்னையிப் படியே
பரிபவஞ் செய்ய வோட்டிநீ விடாமற் பார்த்திருந் தருளிய தென்றூ
ணொருசிறி தினிநீர் பராமுகஞ் செய்தா லுயிர்விடு வேனின தாணை. (௭௦௨)

எனவிது மொழிய விறைமக ளைக்தா ளிருந்தவ மகண்மத லேகை
தனைமுக நோக்கி யென்கொலிப் பூவை சாற்றுமா றெனவவ ளுரைப்பாள்
புனையிழை யிறைவி பெருமணஞ் செய்திப் பூவைகா ளிந்தியை யன்பா
னணிபரி காச னென்னுமிக் கிளிக்கு நற்பெடை யாகவே யளித்தாள். ()

இற்றைநாட் சிறுகா லிப்பரி காச னிறைவிகா தம்பரிக் கன்பு
பற்றியே தாம்பூ லந்தரு மந்தப் பணிமொழி தமாலிகை முகம்பார்த்
துற்றவே காந்தத் தினியதோர் கீத மோதுவித் தனனது தன்னை
முற்றவே கண்டிப் பூவைபப் போது முதன்முக மாறிநெஞ் சழன்று. ()

இந்தமென் கிளியி னருகுபோ குதலொன் றியம்புதல் பார்க்குதல் செய்யா
தந்தவெங் கோபத் துடன்றிரி தலினு லரிவையு நானுமற் றெல்லா
முந்துநின் கோப மொழிகநீ யென்றென் றுரைக்கவுங் கோபமா றுமல்
வந்துநின் றுரைத்த திவையென வவந்தி மன்னர்கோன் மகனகைத் துரைப்பான். ()

உண்டிது பொய்யன் றிறைவிதன் கோயி லொண்டொடி மங்கையர் பலருங்
கண்டனர் கண்ணுற் கன்னியென் றிந்தக் கடலுல கெலாமிக வறியக்
கொண்டவ ளிரங்க விப்பிழை செய்த கொடியவ னுடன்றமா லிகையைப்
புண்டர நுதலீர் கோபியா திருத்தல் போதுமோ கோமகட் கென்றாம். ()

மாறுகாட் டியவிப் பரிபவந் தனக்கு வலியநஞ் சருந்துத லொன்றூ
னீறுகாட் டியதீப் பாய்தலல் லாது நிச்சயந் தீர்வுவே றுண்டோ
வீறுகாட் டியகா ளிந்திமற் றிதற்கு மிகவுமின் றிலச்சியா திருந்தா
லீறுகாட் டியதுண் ணிடைமடந் தையர்க ளிவளையொன் றுகவெண் ணுவரோ. (௭௦௭)

என்றிவன் மொழிய விறைமகன் முதலா யாவரு நகைத்தனா நகைபபக்
கன்றிய மனத்தோ டப்பரி காசன் காவலன் றிருமுக நோக்கி
யொன்றிவ ளெளியா ளேழையென் றேயின் றுரைத்தனை யிதெலா நீதா
னன்றினுஞ் சிலபேர் கூடவங் தாலு நாப்புகைக் கெளியளோ விவளே ()

இங்குநீ சொல்லும் விரகுக டம்மி லிவளறி யாததொன் றில்லை
செங்கைவேன் மன்னன் கோயில்வா தனையாற் றிருந்திய காரணங் காலஞ்
சங்கையில் கோபப் பிரசாதநல் விடயங் தகும்ப்ரமா ணங்களி னுடைய
பங்குக ளெல்லா மறிவளென் றிந்தப் பசுங்கிளி யுரைக்குமவ் வளவில். ()

வே று.

ஒளிநி லாவென விளங்கு கஞ்சுகி யொருத்தன் வந்துதவ மங்கைமுன்
வெளிநி லாவுனது திருமு கந்தனை விரைந்து காணவிற லிறைவனு
மளிநி லாவுகுழ லிறைவி யும்பெருக வாத ரித்தனர்கள் காணெனத்
தெளிநி லாவனைய மேனி யாடுணைவி திருமு கக்கமல நோக்கியே. (எகo)

யான்வ ருந்துணையு மிந்த மன்னவ னிருப்ப தெங்ஙனென நங்கையுந்
தேன்வருந்துமொழி யென்கொலிந்தமொழி செப்புகின்றதிவர் தம்மைமுன்
னுன்வி ரும்பியெதிர் கண்ட போதுமுத லுனெ னக்குரிய னல்லனுன்
ரூன்வி ரும்பிய மணக்கு மென்பரி சனந்த னக்குமெவர் கடவரே. (எகக)

உங்க ளுக்கிரு வருக்கு மிப்பொழு துளம்பொ ருந்துமிட மெவ்விட
மங்கி ருக்கவென வாய வாகிலுனை யண்ணி தாகவுயர் சோலைவாய்த்
துங்க முற்றவிளை யாடல் வெற்பினிடை தூய சோதிமணி மண்டபத்
தெங்கள் கொற்றவ னிருத்த னன்றென வியம்பி வாணுதலு மேகினுள். ()

கூரு மெய்த்தவ மடந்தை கந்தருவர் கோனி டைப்படர வுடனெழுந்
தீர முற்றதொடை யோனு மன்னன்மக ளேவ லிற்பல விளைதமுந்
தேரு மெக்கலையும் வல்ல வல்லிய ரனேகர் பின்புசெல முன்புகே
யூர கக்குரிசில் செல்ல வந்தமணி யொளிரு மண்டப மடைந்தனன்.(எகங)

அரிய கந்தருவ ராச கன்னிகையு மாயம் யாவையும் விடுத்துவிட்
டுரிய மங்கையர்க ளுலி ரண்டுபெய ரோடு மேனிலை மிடைந்துபோய்
விரைய வந்தொர்சய னத்தி லேயுற விழுந்த ழிந்துதனி நெஞ்சிலா
தாமி குந்துநிறை போய ழிந்துவிட ரித்த தெப்படி யுரைப்பதே. (எகச)

வே று.

ஏழைநீ யென்செய் தாயென் றிலச்சைநின் றிடிக்க விங்ஙன்
ரூழுமோ பேதா யென்று தகுதிதா னுறைக்க நேரே
வீழுமோ மடந்தா யென்று விணையமு மிகழ விவ்வா
ரூழுமோ மாபுள் ளோயென் றரியகற் பறநிக் திக்க. (எகரு)

தனித்திருந் தென்னை யிந்தத் தாமவேள் புதியோ னென்று
நினைத்தில னொய்யே மென்று நினைவனே யிவனென் றற்பங்
கனத்தில மிவன்ற னுள்ளங் கண்டிலங் காத லானேன்
மனக்கருத் திவனுங் கண்டு மகிழ்ந்திலன் மதியி னாலே. (௭௧௬)

பழிக்குமே யுலக மென்றும் பார்த்திலேந் தந்தை தாய
ரொழிப்பிலாத் தமர்க ளெல்லா மொறுப்பதும் பார்த்தி லேநம்
விழித்துணை மகச்சு வேதை வெந்துய ருழந்து காலங்
கழிப்பதும் பார்த்தி லேமிக் கைதவ மறிந்தி லேமே. (௭௧௭)

அன்பிவ ளளவி லில்லை மாயினு மனேக மாதர்
முன்பிது நிமித்த மாக மொழிந்தது மின்று காலை
யின்புறு வீணைக் கேயூ ரகனுட னியம்பி விட்ட
வன்புறு சபதந் தானு மறந்துவிட் டனமே யையோ. (௭௧௮)

எண்டர வீழு மிந்த விளந்தலை யான நெஞ்சங்
கொண்டுதா னெங்கே போவேங் கொடிதறக் கொடிது காதல்
பண்டுநாஞ் செய்து போந்த பாவமோ தருமந் தானோ
கண்டிலா விவனை யிங்குக் காட்டிய தறிகி லேனே. (௭௧௯)

கண்டுகேட் டறியா விந்தக் கள்வன்வந் தென்னைச் சிங்கி
கொண்டுகோட் டாலை செய்யக குணமெனும் பொருளை வாங்கி
விண்டுகாட் டாநெஞ் சென்னை விற்றுவிட் டதுநா னின்று
தொண்டுமாய் விட்டே னென்றிற் சுதந்தா மற்று விட்டேன். (௭௨௦)

நெஞ்சகங் கொண்டே யெம்மை நிறையழித் திரக்கஞ் செய்யா
வஞ்சகன் றன்னைக் கொண்டென் மற்றினி யிவனோர் நாமார்
தஞ்சமன் றவனு மேலாற் றளர்வுறக் கடவே மென்றென்
றெஞ்சியுந் தேறி னாள்போ லிருந்தனள் சிறிது போது. (௭௨௧)

கோதையிப் படியே கொட்டிக் கொண்டிருந் தளவி லின்று
காதலித் தெம்மைக் கொண்டோர் காரிய மில்லை யானால்
யாதினுக் கிவள்பா னுந்தா மிருக்கின்ற தென்று நெஞ்ச
மாதரித் தவன்பா லேக வறவிரைந் தெழுந்த தன்றே. (௭௨௨)

நாவியங் கூந்தன் மாதே நாமும்போய் வருவே மென்றென்
றூவியுங் களத்தி லேசென் றரிவையை வினவி நின்ற
தேவும்வே ளனையான் பார்வைக் கெய்துமோ வென்று செய்ய
காவிபோற் கண்க டம்மைக் கழுவிய தொத்த கண்ணீர். (௭௨௩)

இவ்வகை நிறுத்த நில்லா தெழுந்துநெஞ் சவன்பா லேக
மெய்வரு மாசை யாலே மிகவழிந் தழிந்து வண்டு
தைவரு குழலி னுஞ்ஞ் சாளரத் தாலே யந்தச்
செவ்விய மதனே ளன்னான் சேர்ந்தசெய் குன்றை நோக்கி. (௭௨௪)

அங்கையா லெழுதி னால்வேர் வரும்பிவீழ்ந் தழிக்கு மென்னுஞ்
சங்கையா லவனைச் சிந்தை தன்னினா லெழுதிக் கொண்டு
செங்கணாற் பார்க்கி னொட்டா தேங்குமா னந்த நீர்தா
மெங்கள்கேள் வனையென் றெண்ணி யிங்ஙனே வருந்தி நின்றாள் ()

அரசிளங் குரிசி றானு மந்தமண் டபத்தி லேயோர்
விரிதரு சுடர்மா ணிக்க வேதிகைச் சயன மீதே
வரிதரு கழற்காற் கேயூ ரகன்பதம் வருட மாத
ரிருபுடை யுஞ்சூழ் போத விருந்தன னிருந்த போது. (௭௨௬)

நிலைநிலா தூச லாடு நெஞ்சின னாகி யந்தக்
கலவமா மயிலே போல்வாள் களவுதோய் கடைக்க ணாலே
பலபடி பார்த்தா னாமும் பார்த்தனம் பார்த்த போது
தலமுற நோக்கி நாணந் தயங்குபுன் முறுவல் செய்தாள். (௭௨௭)

இருந்தபின் றலைசாய்த் தொன்று மியம்புறா திருந்து நெஞ்சம்
வருந்திய தெழுது மாபோல் வள்ளுகிர்த் தலையி னாலே
திருந்திய படுக்கை மீதே கீறினா டேறி னார்போ
லருந்துயர் தோன்றா வண்ண மடக்கியுள் ளழிந்தி ருந்தாள். (௭௨௮)

ஆதலா லிவைமற் றெல்லா மருளுட னம்மேல் வைத்த
காதல்போன் றிருந்த வென்றுங் கருதொணா கருதி லிந்த
மாதுகாந் தருவ ராசன் மங்கைநா மனித னென்றாற்
போதுமோ விந்த வெண்ணம் புந்தியோ புந்தி கேடே. (௭௨௯)

இனியனார்க் குள்ள நொய்ம்மை யெம்மையு மயக்கி யிந்த
நினைவினைத் தந்து வீணே நெஞ்சகத் தாசை பூட்டிச்
சுனையிடைப் பெய்த வெண்ணெய்த் துளியைநீர் பெருக்கு மாபோல்
வனிதைசற் றருளை மென்மேல் வளர்த்ததே யுள்ள தன்றே. (௭௩௦)

மற்றுநாஞ் செயலே தாக வருந்துகின் றதுதா னம்மேற்
பற்றுமா தரமு மந்தப் பைந்தொடிக் குண்டே யானால்
வெற்றிவே டானே யெல்லாம் வெளிவெளி யாக்கி நெஞ்சத்
துற்றுள சங்கை யெல்லா மொழிக்குமிப் பொழுதென் றெண்ணி. ()

ரிய நிதிகண் டெய்துஞ் செயலிலா மிடிய னேபோ
னேரிழை யருகே போய்ப்போய் நெஞ்சமே மாந்து நிற்க
வேரியந் தெரிய லோனும் வியாகுலம் புறந்தோன் றாம
லோரியல் பதனாற் றாங்கி யொருபடி யெழுந்தி ருந்து. (௭௩௨)

வாடிய மருங்கு லந்த மடந்தைமார் தங்க ளோடே
பாடியு மதுர வீணை பயின்றுவா சித்து நற்சூ
தாடியுஞ் சதுரங் கப்போ ராடியுங் கலைகண் மற்று
ாடியும் பொழுது போக்கி நயந்துசற் றிருந்த பின்னர் (௭௩௩)

அரும்பொழில் பார்க்க வென்னு மாசையா லச்செய் குன்றி
லொருங்குட னேறி நின்று ளுேங்குகோ மகளு முள்ளம்
வருந்திநம் மகச்சு வேதை வந்திலள் பார்ப்பே மென்று
விருந்தொரு பேரிட் டுக்கொண் டிதற்குமே னிலத்தி லேறி. (எ௱௪)

வேறு.

குருமதிமண் டலமெனவோர் குடைநிழற்ற விரண்டிரண்டா
யிருபுடையுந் தழைந்தொருநான் கிணைக்கவரி பணிமாற
வரிவையர்பத் திருபதுபே ரருகுவர வான்கயிலைக்
கிரிமுடிமே னின்றுலவுங் கெவுரியிவ ளெனப்பொலிந்தாள். (எ௱௫)

மாதருக்கு நடுநடுவே மறைந்திடையே யிடையேதன்
சோதிபெற்ற வெழில்சிறிதே தோன்றவொசிந் தொசிந்துநின் றுங்
காதலுற்ற மதலேகை களந்தழுவிக் கொடுநின்றும்
பேதமற்ற தமாலிகைதோள் பிடித்தூன்றிக் கொடுநின்றும். (எ௱௬)

நெடுநேர மிப்படியே நின்றுநின்று பலபடிபோய்த்
தடுமாறு நெஞ்சாலுந் தாவும்விழிக் கடையாலும்
வடிவேல னழகையெலாம் வாரிவா ரிப்பருகித்
தொடிமாது மகச்சுவேதை தோன்றிணு ளெனவிறங்கி. (எ௱௭)

நீராடன் முதலவற்றோர் நினைவிலா திருக்கவுநூ
லாராயு மகச்சுவேதைக் காகவே யவைமுடித்தாள்
போராளும் வேலோனும் பொற்றொடியா ளிறங்கியபின்
றீராத காதலுடன் செய்குன்றந் தனையிறங்கி. (எ௱௮)

நேரிழையார் சேடியர்க ணீராட்ட நியமஞ்செய்
தாரமுதுண் டச்செய்குன் றதிலொருதாழ் வரைமீதே
காரணிமா மயிலாடல் கண்டுகொடி மண்டபமும்
வாருயர்சோ லையுஞ்சூழ்ந்த மரகதப்பா றையிலிருந்தான். (எ௱௯)

இருந்தளவிற் பாற்கடன்மீ தெழுந்துபரந் தந்தரமேல்
வருந்தகைபோ லோரொளிமுன் வரக்கண்டு வான்பகலே
திருந்துமதி யுதித்ததுவோ தெய்வநதித் திரைபுவிமேல்
விரிந்ததுவோ வெனநோக்கி வியந்திருந்தா னப்போது. (எ௱௰)

திருவனையா ரொருகோடி சேவித்து வரக்கவரி
யிருபுடையும் பணிமாற விருங்கொற்றக் குடைநிழற்றச்
சுரர்தருவில் வருமரவின் றோல்போற்பட் டாடையிரண்
டுரிமையுட னேந்திமுன்னே யுயர்கேயூ ரகன்போத. (எ௱௰௧)

பரவுதமா லிகைசிறுசண் பகத்தாமங் கொடுபின்னே
வரவொருநீர்ப் பாழிமின்ன மறைத்தகள பக்கையிற்
பிரிவில்பிரம் புடனடுத்துப் பிடித்திடக்கை தனிலேந்தி.
யொருதெரிவை வலக்கைகொடுத் தரிமையினே டேன்போத.(எசஉ)

வரிசையுடன் வருகின்ற மதலேகை தனையுமவ
ளருகுவருந் தாளிகையா மணங்கினையு மவள்கரமேற்
றருகனகத் தட்டியிலே தாமுடனே மடித்திட்ட
திருமிகவே யொளிருவதோர் சீனப்பட் டதன்மீதே. (எசங)

சேயதமிழ்ச் சுந்தரைவாழ் தேவனிய லமரேச
னேயமிகும் புகழ்போல நின்மலமாய் நிறைமதிக்கு
மேயதிருப் பாற்கடற்கும் வெண்மையுடன் றண்மையுமுண்
டாயதென வருசோதி யணிமுத்தா ரமுங்கண்டான் (எசச)

வேறு.

கண்டிஃது வாகு மிந்தநீ டொளிக்குக் காரண மென்றுகொண் டந்த
வொண்டொடி யாளை யெழுந்தெதிர் கொண்டா னுயர்மத லேகையுமந்தத்
திண்டிறன் மதவே ளிருந்தபா றையிலே சென்றொரு சிறிதிருந் தெழுந்து
வண்டணி செங்கை வருந்தமற் றவன்மேல் வளமிகு களபமும் பூசி.(எசரு)

துய்யமா லையையுஞ் சென்னியிற் சூட்டித் துலங்கொளி முத்தமா லையினைக்
கையிலே வாங்கிக் கொண்டுநின் றந்தக் காளையை நோக்கியெம் மரசே
யையுறு தெம்மைப் போல்பவ ரும்மை யணுகுதற் கிடந்தரு வதுநுஞ்
செய்யபே ரருளே யிவ்வருள் கண்டாற் சிலரனு காதவ ருண்டோ.(எசசு)

அளியினு லிந்த வழகிய வழகா லாருமக் காட்படா தவர்தா
மெளிமையா லந்த வினியசீ லத்தா லியாவர்நெஞ் சத்தைநீர் கொள்ளீ
ரொளியினு லெல்லா வுலகினு முயர்ந்த வுமக்கினி நாங்கள்செய் வதெலாந்
தெளிவிலா வாறு மறிவுகே டெம்போற் றெரிந்ததிங் கப்படி யேனும்.(எசஎ)

எறிகட லமுத மனையவ ளொருபே ரீட்டினு லேந்தலா ரளவி
லுறவினை யறிவிக் கின்றமாத் திரமே யுள்ளதீ துயர்ந்தவர்க் கடிமைத்
திறமுய லுவதும் பெருமையே யன்றோ சீவனைக் கேட்பினு முயர்ந்தோர்
பறிபடு கின்ற தெனநினை யாமற் பண்பினு லளிப்பதா தாமே. (எசஅ)

இந்தமுத் தார மலைகடைந் தமுத மெடுத்திரத் தினங்களா னவெலா
மந்தரத் தவர்க ளெடுத்தகா லத்தி லவர்க்ககப் படாதுசே மித்துச்
சிந்துவிற் புதைந்து கிடந்தகா ரணத்தாற் சேடனும் பெயருடைத் தாகி
நந்திரைப் பரவை யிறையிடத் தனேக நாளெலா மிருந்தபி னிதனை.(எசகூ)

வாரிதி யரசன் வருணனுக் களித்தான் வருணனு மிந்திரற் களித்தா
னோரணி மகவா னெங்கள்காந் தருவ ராசனுக் களித்தன னெங்கோன்
காரிகை காதம் பரிதனக் களித்தான் காரிகை பார்த்துநும் முடைய
சீரணி யழகே யிதனழ குக்குச் சிறந்ததென் றிவ்விடை யளித்தாள்.(எ௱0)

பழுதற வுயர்ந்த பெரியவர் புகழா பரணமல் லாதொரா பரணம்
விழைபவ ரல்ல ராகினு மிதுதான் வேண்டிய தெங்களுக் கரியாள்
கெழுமுத லான வாதரம் பொருட்டாக் கேளுமொன் றின்னமு மாயோன்
றழுவிய மலரா ளுடன்பிறந் ததனாற் றகைமைபா ரதியுமா றன்றோ (எ௱க)

திருந்திய மார்பிற் கவுத்துவ மென்னுஞ் சிலாசக லத்தையே சுமந்து
வருந்தின னும்மை யொப்பனோ வந்த மாயவ னம்மணி யிந்த
விருங்கதிர் தருசே டன்குணங் களிலே யேகதே சங்குண முடைத்தோ
பெருந்திரு வெங்கள் பெண்ணமு தழகைப் பின்செல வல்லளோ வதுவேள்.

தையருன் மிகநீ ராதரஞ் செய்யத் தகாதவ ளொருத்தியு மல்ல
செய்யலா முவகைச் சிறப்பெலா மிவண்மேற் செயினுமோர் குறையிலை யெங்கள்
பொய்யிலா வுறவை யனாதரஞ் செய்தாற் பூங்கொடி மகச்சுவே தையையு
மையுறு வறவே வெறுத்திலச் சையினா லாருயிர் துறக்கவுந் தகுமே.(எ௱௩)

மகச்சுவே தையுமற் றீதுகா ரணமா மன்னுயிர்த் தரளிகை கையிலே
மிகச்சுவே தஞ்செய் யாரமுங் கொடுத்து விடுத்துமுற் பாடுசே யிழையா
ணிகழ்த்துபே ருறவா யிருக்கும திதற்கு நெஞ்சிலே தேனுமொன் றுன்னித்
திகைத்திரா தேற்றுக் கொள்ளவே கடவர் தீர்விது வேயென மொழிந்தாள்.

தடுப்பதன் றிதுவென் றுரைத்துமே ருவிலே தாரகா சக்கரந் தன்னை
யெடுத்தணிந் ததுபோ லிவன்றிரு மார்பத் திந்தவா ரத்தினை யணிந்தா
ளடுத்தவண் முகம்பார்த் தரசனு நகைசெய் தாயிழாய் நானொருத் தரமுந்
தொடுத்துரை செய்யா வாறுநீ வார்த்தை சொன்னதற் கேதுதான் சொல்வேன். ()

மங்கைகே ளெனக்கு நானுரி யேனோ வாங்கவு மறுக்கவு நானு
நுங்களா தரத்தாற் பண்பினாற் குணத்தா லோங்குகட் டுண்டதென் னுள்ள
மிங்குநீ ருமக்காம் பணிவிடை களிலே யேவியிவ் வடிமையை யாளீர்
சங்கியா தேநா னடிமையென் பார்க்குச் சாதன மொன்றுவேண் டுமதோ.

திருந்திய நெறியாற் பண்பினா னிறைந்த செல்விகா தம்பரி குணத்தாற்
கருங்கலின் வலிய வஞ்சநெஞ் சுகளுங் கசிந்துநின் றுருகுமே யென்றென்
றருந்ததி யனையா ளுடையவார்த் தைகளே யனேகநே ரம்புகன் றங்கனே
யிருந்தபின் மதலே கையைச்செல விடுத்தா னிலங்கிழை சென்றபின் பாக.

எத்துகாந் தருவ ராசகன் னிகையு மிலங்குவெண் பட்டுமுத் தாரஞ்
சேர்த்தசந் துகளாற் றனையலங் காரஞ் செய்துகொண் டுதயபூ தரமேல்
வாய்த்தசந் திரனே யெனவினி யாடல் வரைமிசை விளங்குமன் னவனைப்
பார்த்திட ராச கன்னமா னவையும் பரிசனம் யாவையு நிறுத்தி. (எ௱அ)

மின்னிக ரிடையா டமாலிகை யுடனே மேனில மீதுசென் றந்த
மன்னவனிதயங்கொள்ளைகொண்டோடிவாருமென் றயினெடுங்கண்டக்கண்
டன்னையு முறுவ னிலவையு மேன்மேற் றூவிட வேனியோர் தெய்வ
மென்னநின் றஙனே செய்தன வெல்லா மெங்ஙனே தானியம் புவதே. ()

அப்பொழு தெழுந்த நாணினு லிதழ்சற் றரும்பவே நகைசெய்திப் படியே
செப்பரி தான வனேகவிங் காரச் செயலெலாஞ் செய்துகொண் டந்த
மைப்பயி லயிலோ னுயிருநெஞ் சுமெலா மயமறக் கொள்ளைகொண் டடல்வேள்
கைப்படு மாலைக் காலமா மளவுங் கருத்துற நோக்கியே நின்றாள். (௭௬0)

வேந்தர்கோன் மடந்தை விரகமுற் றழியும் வியாகுலங் காணமாட் டாமற்
பாய்ந்தபோ லிரவி குடகடன் மறைந்தான் பைந்தொடி மனத்தனு ராகந்
தோய்ந்தபோல் வானுந் திசைகளு நிலனுஞ்சூழ்ந்தது செக்கர்நே மிகனெஞ்
சார்ந்தகா மத்தீப் புகையென வெழுந்த வந்தகா ரக்கொழுந் துகளே. ()

மிக்கதிக் கயங்க ணின்றுமே னோக்கி விடுங்கர சீகர மெனவே
தக்கவக் ககன தலமெலா நெருங்குந் தாரகா கணங்களப் பொழுது
மைக்கயற் குருவு தெரிவுறு ததனுன் மாதுமே னிலத்தினை யிழிந்தா
ளக்கடற் புடவி யரசுமா னனையா ராடுசெய் குன்றினை யிழிந்தான்.(௭௬௨)

சந்திரன் புலந்த ரோகிணி பஞ்சார் சரணதா டனங்களாற் சிவந்து
வந்தனன் போல வுதயரா கத்தால் வயங்கிமீ தெழுந்துமா மதவே
ளந்தமில் லாத வேகராச் சியத்திற் கமைந்ததோர் தனிப்பெருங் குடையா
யிந்தமூ வுலகு நிலவினு னிரப்பி யிலங்கினு னிலங்கிய காலை. (௭௬௩)

நிலவிடை நிலவு விரிந்தபோன் மலர்ந்து நின்றதோர் குமுதவா வியனீ
ரலைதரு தரங்க வாலவட் டக்கா லசையவோ திமமெலாந் துயிலக்
கலவியை யிழந்து நேமிகள் கதறுங் கரையிலே சாந்தினுன் மெழுகி
யிலகிய தரளப் பாறையொன் றினைவந் திறைமகள் சேடியர் காட்ட. ()

எழில்புனை சந்த்ரா பீடனு மதன்மீ திருந்தன னிருந்தவவ் வளவில்
வழிபடு கேயூ ரகன்விரைந் தோடி வந்தடி வணங்கிமூத் தேல
விழைவொடு காதம் பரியுனைக் காண வேண்டிவந் தருளினு ளென்னத்
தழைவொடு பதறி யெழுந்திருந் தவளைத் தானெதிர் கொள்ளுமப் போதில்.

வாய்த்தகாந் தருவ ராசகன் னிகையும் வயங்குமே காவலி யளவே
சாத்திவெண் கோபம் பூத்தொரு குழைமேற் றரித்தொரு குமுதவெள் ளிதழாற்
பூத்திகழ் செவித்தார் வைத்துவெண் களபம் பூசிவான் றுருவிற் பிறந்த
வேத்தரும் வெண்பட் டிரண்டணிந் தெல்லா விராசசின் னங்களு நிறுத்தி.

ஆயபாங் கியர்பத் திருபது மாத ரளவுசூழ் வரமத லேகை
சேயகை கொடுப்ப மாமதிச் செல்வன் றிறம்பட ருரோகிணி யெனவே
போயவ னிருந்த பாறையின் கீழோர் புல்லர்போ லிருந்தன ளவனுந்
தூயபா றையின்மீ திருமிரு மென்று தோகைசொல் லவுநிலத் திருந்தான்.

மற்றுளோ ரெல்லா மிவர்களைச் சூழ்வந் திருந்தனர் சிறிதுபோழ் திருந்து
கொற்றவே லரசன் கூறுவா னெங்கள் கோமகள் பார்வைமாத் திரத்தான்
முற்றவா முடியோ ரளவிலோர் வார்த்தை மொழிவதும் பெரியதோ ரேற்றஞ்
சற்றஞ மெனக்கித் தரமெலா மருளுந் தண்ணளிக் கேதுநான் செய்கேன்.

எள்ளுறு திவரித் தரமெலாஞ் செய்கைக் கேற்றதோர் குணஞ்சிறி தென்பா
லுள்ளதோ வென்று நினைந்துபார்த் தளவி லொருகுண மாகநான் காணேன்
வள்ளியோ ரொன்றைக் கருதியோ வருள்வார் மற்றவர்க் கருளியல் பன்றோ
தெள்ளியோ ருபசா ரத்தினு லல்லாற் சிறியவர் வசப்படா ரன்றே. (எசுசு)

ஏவிய பணியே செய்யுமிவ் வடிமைக் கிந்தவா தரமெலா மென்றான்
றேவியின் றிங்கே வந்ததற் கென்ன சிறப்புநான் செய்வதிச் சிறிதா
மாவியு மிந்த வற்பமா முடலு மடியுறை யாகவே வைத்தேன்
மேவிய விலைகைக் கொண்டிவை தமக்கோர் மேன்மைதந் தருள்செயி னன்றே. ()

எனுமிவ னுரையைத் தகைந்துகோ மகளுக் கிதயமா கியமத லேகை
நனிகுறு முறுவல் செய்துநா யகமே நயந்துநீ மொழிவதென் முன்னே
புனையிழை தனதே யாகவீ தெல்லாம் புகுந்துகைக் கொண்டுவிட் டனள்கா
ணுனதுப சார நொய்ம்மையாக் கியதே யுள்ளதங் கொன்றுநீ யுரையேல்.

என்றுபின் றூரா பீடன தியல்பு மிவன்பெருந் தேவிதன் கற்பு
மொன்றிய சுகநா தன்பெருங் குணமு முறையுமுச் சயினியின் சிறப்பும்
பொன்றிக ழவ்வூ ரெத்தனை தூரம் போதுமென் பதுநர லோக
நன்றியு மியாவு முவந்துகேட் டஙனே நயந்தொரு சிறிதுபோ திருந்தாள்

மன்னனை விடைகொண் டெழுந்தவ ளருகே வயங்குகே யூரக னென்னுந்
தென்னணித் தொடையோன் றுயிலவும் வேண்டுஞ் சேடியர் நிற்கவுங் கற்பித்
தன்னமு மயிலு மடூதமு மனையா ளங்குநின் றேகியோ ருயிர்போற்
றுன்னிய பாங்கி மார்சில ருடனே துயில்கொளு மேனிலம் புக்காள். ()

பயனறி சந்த்ரா பீடனுங் காதம் பரிபெருங் குணமுமா தவத்தா
லுயர்மகச் சுவேதை காரண மில்லா வுறவுமே தகுமத லேகை
நயநெடும் பண்பு மாயவெள் ளத்தார் நன்றியுந் தகுதிப்பா டுகளும்
வயமிகு தருகாந் தருவபூ பதிதன் மட்டிலாப் பெரியதோர் செலவும். ()

வானமும் புகழ்கிம் புருடலோ கத்தின் வளமையு மற்றுநெஞ் சாலே
தானினைந் தறவே வியந்துகொண் டந்தத் தாளவெண் பாறைமே னினைவுக்
கானவன் கேயூ ரகன்பதம் வருட வருள்விழி துயின்றிரா வொழித்தா
னானமின் மதியோன் மேலவே லையின்வா யுயர்பனங் காட்டொழுங் கிழிந்தான். ()

தாரணி சந்த்ரா பீடனு மருணோ தயத்திலே யெழுந்துநீ ராடிச்
சீரணி நியமஞ் செய்துநஞ் செல்வி திருப்பளி யுணர்ந்திருந் தனளோ
பாரணி கேயூ ரகவென வவன்போய்ப் பார்த்துவந் தயருமே னிலைக்கீ
ழேரணி முன்றிற் படிகவே திகைமே லிருந்தனள் சுவேதையோ டென்றான்.

மன்னவன் னவனுஞ் சென்றறு சமயத் திருந்தவ வேடமீக் கொண்ட
நன்னரைக் கூந்த லெளவைமார் தத்த நன்னெறித் தோத்திரஞ் செய்யக்
கின்னர மிதுனம் வங்கியம் பிடிக்கக் கீதகா தன்மகள் சுவேதை
பின்னிருந் தினிய விசைதொறு மடைத்துப் பேணுமா பாரதம் பாட. ()

கன்னியர் படிமக் கலமெதிர் காட்டக் கண்டினி திருப்பவ டனைக்கண்
டன்னவ ரந்த வேதிகை யிட்ட வாசனத் திருந்தபின் பாக
வின்னருட் சுவேதை தனைமுக நோக்கி யிலகுபுன் முறுவல்செய் தளவின்
மன்னவ னினைவை யறிந்துமற் றவளு மன்னர்கோன் மடந்தையை நோக்கி.

சந்திரன் கிரணத் தழகிய காந்தந் தாமெனச் சந்திரா பீடன்
பைந்தொடி நினது குணங்களா லிளகிப் பகரமாட் டாதிருக் கின்றான்
சிந்தையி லேக நினைவுளான் போலுஞ் செய்தியொன் றையுமறி யாம
லைந்திவ னிராச சகடமா னவெலா நாடிநின் றிடருறு மன்றே. (எஎகூ)

இனியதி னூரத் திருப்பினு நீங்க ளிருவரு மினியகா தலராய்ப்
பனிதரு மதியுங் குமுதமு மெனவும் பரிதியுங் கமலமு மெனவும்
புனையுகக் கோடி வாழ்கவிப் போது போய்வரச் சொல்லுக வென்ன
வனிதையு மிடறு தழுதழுத் தேற மாமகச் சுவேதையை நோக்கி. (எஅ0)

பள்ளமீ தோடும் பாய்புனல் போலப் பாங்கியு நாளுமா யமுமிவ்
வள்ளலார் வசமே யாயினே மினிமேல் வாசக மில்லையென் றியம்பிக்
கொள்ளைகாந் தருவகுமா ரரையழைத் துக்குமா ரரைக்கொண்டுபோ யிவர்தம்
வெள்ளமாஞ் சேனை கண்டதோ ரிடத்தே விட்டுமீ ளுகவென விடுத்தாள்.

மன்னனு மெழுந்து மகச்சுவே தையைமுன் வணங்கிமன் மகளையு மிறைஞ்சி
யென்னினி மொழிவேன் பலபட மொழிந்தால் யாரையு முலகநம் பாதே
துன்னிய தாத வர்க்கமா னவர்சொற் சொல்லிடப் போந்திடுங் காலந்
தன்னிலே நினையத் தக்கவ னனுந் தவறிலே னென்றுநின் றியம்பி.(எஅஉ)

புறப்பட விறைவி யொழிந்தவ ரெல்லாம் புரவல னயத்திலீர்ப் புண்டு
சிறப்பொடு தலைவ ரெயிற்புற மளவுஞ் சென்றன ரவர்களை யங்கே
நிறுத்திமுன் கேயூ ரகன்கொடு வந்து நின்றவிந் திராயுதத் தேறி
மறப்படை வீரர் சூழ்ந்துபொற் பாதம் வழிபட வழிப்படும் போது. ()

நினைவறிந் தனள்போ லிறையவன் மடந்தை நேசபா சம்பிணித் தீர்த்த
தெனவவ னுடைய பின்புபோய் நின்று மேகலென் றெதிர்தடுப் பாள்போற்
பனிமதி யனையான் முன்புபோய் நின்றும் பலபல வுருவுகொண் டிவனை
நனிபிடிப் பவள்போ லெங்கணுஞ் சூழ்ந்து நாடிய போதுளத் தொளித்தும்.

இடைவிடா திஙனே போதவச் சோதத திருங்கரை சேர்ந்தவவ் வளவி
னடைவிடா விந்த்ரா யுதக்குரச் சுவடே நாடிவந் தங்கிருந் தனதன்
படையெலாங் கண்டு காந்தரு வரைத்தம் பதிசெல விட்டுவா ளரச
ரடையவே யெதிர்கொண் டார்த்தெழத் தன்ன தானகோ யிற்படக் கடைந்தான். ()

வேந்தருக் கெல்லாம் விடைகொடுத் திருந்து விரும்பிய வைசம்பாயனற்குஞ்
சேர்ந்தரு கிருந்த பத்ரலே கைக்குஞ் சிறந்தமாச் சுவேதைகே யூரன்
சாந்தரு வக்கோன் மகண்மத லேகை கன்னிமார் தமாலிகை யிவர்தங்
கூர்ந்தபண் புகளு நண்புமற் றனவுங் கூறியே பகற்பொழு தொழித்தான்.

அந்திபட் டளவி னித்திரை மடந்தை* யரிவைகா தம்பரி யளவிற்
இந்லதையைக் கண்டு புலந்துபோய் விட்டாள் செல்வனு மப்படி விரதம்
வந்துறத் தானுந் துணுக்கென விதயம் வருந்தமா சற்றபெண் ணமுதைப்
புந்தியிற் கொண்டு விழித்திருக் குங்காற் போனது கங்குலாம் பொழுது.

வேறு.

சிறுகா ரியமஞ் செய்தரசர் சேவித் திருப்ப விருந்தளவி
லுறுகா தலிபான் முன்போல வுள்ள வொருநெஞ் சையுங்கொண்டு
மறுகால் வந்த தென்னவொரு வாயின் மாதி னுடனன்பு
துறுதார்க் கேயூ ரகன்றூதன் றோன்றித் தொழுது தொழுதடைந்தான்.

வருக விங்கே வருகவென மகிழ்வுற் றணுக வணைப்பவவன்
பெருகக் கூறிப் பின்செல்லப் பிடித்து வலியத் தழுவிக்கொண்
டருண மணியா சனத்தின்கீ ழாக விருத்தி யன்பானெஞ்
சுருக வகலம் புளகமெழ வொளிர்புன் முறுவல் செய்திருந்தான். (எஅகூ)

அவனு மிவன்வெண் ணகையொளியா மமுத வெள்ளத் திடைமூழ்கி
யிவரு மிளைப்பு முழுதாறி யிருந்தா னவனை யிவனோக்கி
யுவகை தருபே ராயவெள்ளத் துடனே செல்வி சுகமேநந்
தவள நிறத்தாண் மகச்சுவேதை தானுஞ் சுகமே யெனவவனும். (எகூo)

தேவ நீர்தந் திருவுள்ளச் செயலி தானுற் சுகமவர்க்குண்
டாவ தியம்ப வேண்டுமோ வரசே யென்றம் புயத்திலையுண்
மேவும் படிவைத் ததனூலால் விசித்து மிசையப் பினைகளபத்
தோவில் கமல வளையத்தா லொழியா வகைமுத் திரையூன்றி. (எகூக)

ஈரத் துகிலாற் சூழ்ந்திருந்த விதனை யிடுமுத் திரைப்படியே
வீரக் கழலோன் முன்காட்டி விரைய வவிழ்த்தாங் கதிலிருந்த
வேரிக் களபம் பசும்பாக்கு வெள்ளி லையுடன் கற்பூரஞ்
சேரத் திருமுன் வைத்திறைஞ்சித் தெரிய வொருவா சகமொழிவான். ()

இங்கே வரநா னெழுமளவி லிறைவ நின்னைத் திசைநோக்கிச்
செங்கே முடியா ளெம்மாட்டி செங்கை சூளா மணிசேர்த்தி
யங்கே வணக்கஞ் செய்தாணம் மரிய தவத்தா டிருவுளத்திற்
றங்கி ரத்தா லாசிமொழி சாற்றி யிறுகத் தழீஇக்கொண்டாள். (எகூ௩)

---

* நித்திரை மடந்தை யென்னுமிடத்தில் 'ராஜலக்ஷ்மீ' என்ற பதம் முதனூலிற் காணப்படுகின்றது.

சற்றுப் பொழுதப் படியிருந்து தாங்கிப் பாங்கி கைகொடுப்பப்
பற்றிக் கிளர்ந்து மெத்தெனப்போய்ப் பள்ளி யறைபுக் கணைமீதே
யுற்றுத் துவண்டு விழுந்தயர்வுற் றொருசற் றிமையா தோதிமமுங்
கற்றைக் குமுதங் களுநேமிக் கணமுந் துணையா விரவொழித்தாள். (அ௧௰)

விடிவே றெணப்பார்த் தெம்பெருமான் விசேட மறிந்து வாவென்ன
வடியேன் வந்தே னெனவரசு மப்போ திவுளி மேற்கொண்டு
பிடியேர் பத்ர லேகையையும் பின்னே வைத்துக் கொடுதன்சொற்
படியே கேயூ ரகனுமொரு பரிமேற் கொண்டு பின்போத. (அ௧௧)

வேறு.

படையெலா மங்கே வைசம் பாயன னுடன்வைத் தேகித்
தடையிலா தேம கூடஞ் சார்ந்துகாந் தருவ ராசன்
மடநலாள் கன்னி மாட மதிற்றலை வாயில் சேர்ந்தக்
கடையிலோர் கையி லேதன் கவனவாம் பரியை விட்டு. (அ௧௨)

பத்திர லேகை யோடும் படருங்கா லெதிர்வந் தாளோர்
வித்தகை விறலி தன்னை மின்னெங்கே யெனவ ணங்கி
மத்தக மயூர மென்னு மரகதச் செய்குன் றின்கீழ்ச்
சித்ரமுண் டகவா விப்பாற் செய்பனி மனைக்கே யென்றாள். (அ௧௩)

வழியது காட்டிக் கேயூ ரகன்முன்னே வழிப்பட் டேகப்
பொழிலிடைச் சிறிது சென்ற பொழுதுசெங் கதிரும் பச்சை
தழுவுறும் வாழைக் காவுட் டாமரைத் திரள்கண் டாற்போ
லெழுமனோ கரமா யோங்கு மிமமனை தோன்றிற் றன்றே. (அ௧௪)

வேறு.

அந்த மாளிகை நின்று நிரைநிரை
யாக வேயெழுந் தங்கி தன்னையுஞ்
சந்தி ரன்குண மாக்குந் தொழில்வலோர்
தையன் மேனியைத் தீண்டுந் தகைமைசேர்
சுந்த ரந்திகழ் சந்தன நீரிலே
தோய்த்து டுத்த துகில்களுஞ் சோதிசே
ரிந்து ரேகை யெனவொளி வீசவே
யிலகு நெற்றி யிடுங்கள பங்களும். (அ௧௫)

* ஓதிம வடிவாகவும் குமுத வடிவாகவும் செய்யப்பட்ட மங்கல தீபங்கள். ஓதிம விளக்கு-அன்ன விளக்கு. 'ஓதிம விளக்கி னுயர்மிசைக் கொண்ட' என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௩௧௭. ஓவியமும் என்று ஏட்டுப்பிரதியிலுள்ளது.

முருகி லங்கு சிறுபுறந் தோயவே
முடிந்து போகட்ட மூரிக் குழல்களு
மருண பங்கய வெள்வளை யங்களா
லமைத்த ணிந்தன வாபர ணங்களு
மிருத னங்கண் மிசைச்சந்த னங்களா
லிசையும் வண்ண மெழுதிய தொய்யிலுந்
தரும டந்தையர் தாம்வந் தெதிர்கொண்டு
தாள்ப ணிந்து தணைச்சூழ்ந்து செல்லவே. (அகசு)

குமுதமா லைக்கொ டி யாடை வெள்ளமுங்
குழைத்த சந்தனங் கொண்டிட்ட வேதிகைச்
சமுகமு மங்கவை மேனி ரைத்தன
தாமவா ழைத்தடந் தோர ணங்களு
மமுத சாத வளையப் பிரம்புகொண்
டடிக்கு மாமணி வாயி லோருமா
யிமக ராலயம் போலப் பொலிந்துநின்
றிலங்கும் வாயில்க ளெய்தியுள் ளெய்தினன். (அகஎ)

வேறு.

இருகரையுந் தமாலமரத் திளங்கொம் பாலே
யிசைத்தனகாட் டொழுங்குகளு மெங்கு மெங்குந்
திருமலியுங் குமுதமலர்த் தூளி யாலே
செய்தமணற் குன்றுகளுஞ் செல்ல மீளக்
கருகியபைங் கேதகைவெண் மடல்க ளாலே
கற்பித்த தோணிகளுங் கவினித் தோன்ற
மருமலியுஞ் சந்தனத்தண் புனல்க ளாலே
வகுத்தனசிற் றாறுகளே வயங்கு மோர்பால். (அகஅ)

தேமாவின் மலர்ப்பாலா னணைத்த நாவற்
செந்தளிரால் வேய்ந்துநிலந் தெரியா தந்தப்
பூமாவி னறுந்தளிராற் புதையப் போர்த்த
பொற்பன்ன சாலைகளும் பொய்யா வேழந்
தாமாக யந்த்ரகரி களப சாலந்
தங்களிலே தாங்கள்விளை யாடா நிற்கு
மாமாய யந்திரமாம் வண்ணப் பொற்று
மரைவாவி களுமெளிதாய் வயங்கு மோர்பால். (அகசு)

பொழிவனதா ரைகள்வீழு மிந்த்ர கோபம்
புனைந்தெழுமின் பொய்யிடிகள் புரளு மாவி
யெழுதியவிந் திரசாப மிவற்றி னோடு
மியக்கியமா யப்புயல்க ளியங்கு மோர்பா

லழகியதா மரைவளைய மதனாற் செய்த
வணிதுகிலின் வெளியடைநின் றலைந்த தோர்பாற்
குழுமியபொய்ப் பறவையெலா நீரிற் சென்று
குளித்ததிவ லைப்பனியே சூலவிற் றோர்பால். (௮௨0)

தெரிவையர்க ளிவைமுதலாச் செய்த செய்த
சீதோப சாரமெலாந் திருக்கண் சாத்தி
யெரிவிழியா லெரிந்தமதன் வெம்மை யாற்ற
விரங்கிமலை மகளளித்த விடம்போ லென்று
முரியபுன லரமகளிர் பிறப்புந் திங்க
ளுறையுமிட மும்போலா மூததி ராசன்
மருவியநீ ராவிமண் டபம்போற் கஞ்ச
வளையத்தா லமைத்தொளிர்மண் டபத்தி னுப்பண். (௮௨௧)

சீதமிகு கோலங்கொள் பாங்கி மார்தந்
திரள்சூழ வனேகநதி சென்று சூழு
மாதிபகீ ரதியெனவே விளங்கி மென்பூ
வணைமீது சாய்ந்துவீழ்ந் தழகா ரம்பு
சாதவளை யங்களினு லணிந்த முத்தின்
றார்வளைதோள் வளைமுதலாந் தயங்கு பூணு
நீதிமதி வந்துகுடி கொண்டா னென்ன
நிலவெழுசந் தனநிறைந்த நெற்றி தானும். (௮௨௨)

மழைகுடிகொண் டதுபோலக் கண்ணீர்த் தாரை
வருவிக்கு மதர்விழியும் வந்து வாயு
தழுவியிடங் கொண்டதுபோற் பெருமூச் சூதை
சரிக்கின்ற வாண்முகமுந் தபன நாதன்
விழைவினிடங் கொண்டதுபோற் றபிக்கு மெய்ம்மேல்
வேலைகுடி கொண்டதுபோல் வெயர்க்கும் வேர்வு
மழல்குடிகொண் டதுபோலக் காம வெந்தீ
யதனாலே யெரிந்துசிறி தவியா நெஞ்சும். (௮௨௩)

நெஞ்சினுடன் காதலன்பா லேகி மெய்யி
னில்லாத வலியுமத னெருப்பி னாலே
விஞ்சவும்வெந் தறநீறு பூத்தாற் போல
வெளிறியசந் தனப்பூச்சால் வெளுத்து மீதார்
புஞ்சபுள கங்களுமக் கண்ணீர் வெள்ளம்
போகவைத்த பாழியெனப் புனைந்த தாழைச்
செஞ்சிறுமோர் மடலான செவித்தார் வண்டின்
றீயிசையா லழிந்துருகுஞ் செயலு மாகி. (௮௨௪)

சந்தனங்கள் பனிக்குகள்கற் பூரந் தன்னாற்
றரும்பாவை களைத்தழுவித் தழுவிக் கொண்டும்
வந்துவந்து மதனனையான் வரவு கூறு
மடமாதர் தமைநோக்கி வந்தா னெங்கே
யெந்தவிடத் தேகண்டீ ரிந்த நேர
மெங்கேயாம் வந்ததுதான் மெய்யோ வென்றென்
றுந்துவிழிப் பயிலாலே கேளா நிற்கு
மொண்டொடியை வண்டணிதா ருரவோன் கண்டான். (அஉரு)

ஒண்டொடியு மலரணைவண் டினங்கள் வந்தா
னுரவோனென் றெழுப்புவபோ லுகளித் தார்ப்பத்
தண்டரள நிலத்தூன் றுஞ் செங்கை தன்னைத்
தன்பதிவிம் பந்தாங்குந் தன்மை காட்ட
மண்டுமலர்த் தூளிகளாற் புழுதி பூத்த
மதிமுகத்தை வந்தெழுமா னந்த வெள்ளங்
கொண்டுகழீஇ நழுவியவுத் தரிய மாகக்
கோலமணி முத்தொளியைக் குயமேற் பண்ணி. (அஉசு)

மதிநுதன்மேற் சந்தனத்தின் கனத்தாற் சற்றே
வணங்கியவாண் முகத்தினளாய் வாரா நின்றோன்
கதிர்முகம்பற் றியநெடுங்கட் கடைக்கே சேர்ந்த
கரியவிழிக் கிரணமெனுங் கயிற்றாற் பூட்டி
யெதிரிழுக்கப் பட்டனள்போ லணைமே னின்று
மெழுந்திருந்தா ளேந்தலும்போ யெழிற்சு வேதை
பதமலர்தாழ்ந் திவளேக்கை தொழுதான் மாதும்
பணிந்தந்த மலரணைமீ திருந்தா ளன்றே. (அஉஎ)

திருந்திழைசே டியரிட்ட பொற்பீ டத்தைச்
செலத்தள்ளி நிலத்திடையே செங்கோல் வேந்து
மிருந்தளவிற் கேயூர னணங்கை நோக்கி
யெம்மாட்டி யிம்முருகற் கிதயம் போல்வாள்
பரிந்திவளே தாம்பூல மளிப்பா ளென்று
பத்திரலே கையைக்காட்டப் பாவை பார்த்து
வரந்தருமா னிடரளவி னேரே கொண்ட
வாரமிருக் கும்படியென் மலரோ னென்றாள். (அஉஅ)

மன்னருகே நின்றிறைஞ்ச மவளை யிங்கே
வருகவிங்கே வருகவென மலர்க்கை பற்றித்
தன்னருகே பின்சார வைத்துக் கொண்டு
தானேவந் தொருநேயந் தழைந்து தோன்ற

வின்னருள்கூர்ந் துபசாரத் துடனே கூட
விளங்கழைத்தோ ளும்புறமும் விளங்கைம் பாவ
மின்னுதலுந் தைவந்து தைவந் தாற்றி
விடாதிருந்தா ளப்பொழுது வேந்தர் கோவும். (௮௨௯)

சுந்தரைவா ழமரேச னடையார் போலச்
சோருமிவ ளவத்தையெலாந் துலங்க நோக்கி
நந்தனிநெஞ் சிப்போது தானு நேரே
நம்புகின்ற தில்லையிவ ணலக்கத் தாலே
வெந்துருகு மிங்கொருவே னினைத்த தொன்றை
மீட்டொருகா னினையாது மின்னே யன்னாள்
சிந்தையைநா மினியறிவே மென்று நோக்கிச்
சிலைகவடா கியமொழிகள் செப்ப லுற்றான். (௮௩௦)

காரிகையா யிந்தநெடுந் துயருக் கெல்லாங்
காரணமற் றிங்கெவனோ கண்டோர் தம்மை
யீருதல்போ லும்மாட்டு முண்மை யாக
விதுவருத்தஞ் செய்கின்ற தில்லை கண்டாய்
வாரமுட னிப்பொழுது தேக மெல்லாம்
வழங்கியுமுன் னிடர்தீர்க்க மனமுண் டித்தை
யாரறிவா ரனங்கதமா யழகார் செங்கை
யறமெலிந்து விட்டதுவே யையோ வையோ. (௮௩௧)

அறத்தாபஞ் சேர்ந்தவச மாகுங் கண்க
ளனுராகம் போன்றனவே யாகை யானு
முறத்தாழுங் கண்ணீர்கள் கொங்கை மீதே
யொளிர்முத்த மாம்பணிக ளுதவு மிந்தத்
திறத்தானு மிதுபடுக்கும் பைம்பூ வம்பு
செய்ததுவே யிதுகண்ட தீயேன் கண்கள்
பொறுத்தானு மிக்கொடுமை தன்னை நோக்கிப்
பொருந்தாவி நழுவுவதே போன்ற தன்றே. (௮௩௨)

இனித்தேற வமையுமிலங் கியதோர் கன்னி
யிளங்கொம்பர் மணஞ்செறிபோ திசைந்த போதோ
தனித்தேநின் னுருகிபொழுதோ விளக்கஞ் செய்யுந்
தன்மையதா மாகையினாற் றைய லார்க்கு
மனைத்தேமங் கலமுதவும் வரானு கூல
மானவலங் காரமெலா மணியா யென்னப்
பணித்தேறு துதலியுமங் கிவற்றை யெல்லாம்
பண்டிறந்த பாலதையாற் பகுத்துப் பார்த்து (௮௩௩)

பொருவருமிப் பாக்கியமு மெமக்ருண் டாகப்
      போருமதோ வென்றுங்கினர் தொன்றுஞ் சொல்லா
தொருசிறிது நாணியிருங் தொன்றைப் பேசிட்
      டொழிதருபுன் முறுவல்செயா வொருபா னேக்க
வருகருணை மதலேகை யதன்பின் பாக
      மன்னவனைப் பார்த்தரசே வாரீ ரிந்த
வுருகுபெரும் பரிதாப முரைப்ப தொன்றே
      வுரைக்குமதே திதற்கினிநா னென்று கேளும். (௮௰௪)

எப்பொழுது மினிதான குமார பாவ*
      மெய்தியிருப் பவட்கெதுதான் வெய்தா காது
செப்பமிகுந் தாமரைக்குப் பனிநீர் தானுந்
      தீயாவ தில்லையோ செம்மல் கூர
விப்புதிய மலரணையி னுலே மேலே
      யெழுந்தமனோ பவதாப† மெளிதோ வெங்கண்
மைப்பயிலுங் குழன்மயிலுக் கிதுதான் மாற்ற
      மருந்துசலி யாமனனே‡ மற்றொன் றில்லை. (௮௰௫)

என்றளவி லுத்தரந்தான் சொன்ன வாறே
      வென்றிறைவி மகிழ்ந்திருந்தா ளேந்த லிந்தத்
துன்றுமிரு வகைப்பொருளாஞ் சொல்லை யொன்றிற்
      றுணியாது சஞ்சலனைச் சுவேதை யோடு
நன்றிமொழி பலவுமொழிந் தனேக நேர
      நயந்திருந்து தகைத்திடவு மியைந்தி ராது
நின்றுவிடை கொண்டுபுறம் போந்து வாய்ந்த
      நெடும்பரியை மேற்கொள்ள நினையும் போது. (௮௰௬)

வயந்தருகே யூரகன்வந் தரசே யிந்த
      மாதுபத்ர லேகையையெம் மாட்டி யின்றைக்
கியைந்தருகே கொண்டிருக்க விச்சிக் கின்றா
      ளினிநாளை வரவிடலா மிவளை யென்று

---

* இனிதான குமார பாவம் — ஸௌகுமார்யம். குமாரபாவம் — கௌமாரம். இனி, குமாரனை உன்னிடத்தில் இனிதான பாவம் (=எண்ணத்தை) எய்தியிருப்பவட்கு என்றும், குமார! உன் விஷயத்தில் காதலெண்ணமுற்றிருப்பவட்கு என்றும் உரைக்க இடமுண்டு.

† மனோ பவ தாபம்—மனத்தி லுண்டாயிருக்கிற தாபம். மன்மத தாபம் என்பது பிறிது பொருள். மனோபவன்—மன்மதன்.

‡ சலியா மனன்—சஞ்சல மில்லாத மனம். சஞ்சலமில்லாத மன்னன் என்பது மற்றோர் பொருள்.

வியந்தமத லேகைகடைத் தலைக்கே நின்று
      விண்ணப்பஞ் செய்கின்றா ளென்னச் சொல்லி
நயந்தருள விவள்செய்த பேறே வென்று
      நன்னுதலை யுள்விடுத்து நாம வேலோன். (௮௬௭)

படையிருப்பில் வந்துபுகுந் தளவிற் றங்கள்
      பழையவனு மொருதூதன் பதறித் தோன்ற
வடன்மிகுந்த பரிநிறுத்தி யவனை நோக்கி
      யையருமென் னன்னையுநம் மமைச்சர் கோவு
மிடரறக்கொண் டிருந்தனரே சுகமே யென்ன
      யார்க்குமொரு குறையிலையென் றிறைஞ்சித் தூதன்
புடையெடுத்தோ ரிரண்டோலை கொடுப்ப வேற்றுப்
      பொன்முடிமேற் கொண்டவிழ்த்துப் புரிந்து பார்த்தான். ()

மருவுமதில் வாசகநன் மைகளுண் டாக
      மண்ணரச ரபிடேக மணிச்சூட் டாகு
மிருகால பாதனிரா சாதி ராச
      னெழிற்பரமே சுரன்மலைமா திடங்கொ ளீசன்
சுருதிதரு பதமறவாப் பரம மாயோன்
      சொற்றரா பீடனிசைத் தோன்ற லோலை
பெருகவளர் தருமெல்லாச் சம்பத் துக்கும்
      பிறப்பிடமா கியசந்த்ரா பீடன் காண்க. (௮௬௯)

ஈங்குலகத் துயிர்களெலா மிடர்வே றின்றி
      யினிதிருந்தார் தம்மைமகிழ்ந் தெடுத்துப் புல்லி
யோங்குமணி யுச்சியைமோந் திருந்து வாழ
      வுளமிகவா தரிக்கின்றா ரூரி னின்று
நீங்கிநெடு நாளுளவா லன்னை மாரு
      நினைந்திரங்கா நின்றார்க ணிகழ்ந்த வோலை
வாங்கியுரை வாசித்த பொழுதே நம்பி
      வரும்பயண முகுத்தமென மனத்தே கொள்க. (௮௭0)

எனுமிந்த வாசகமே யமைச்சன் விட்ட
      விரண்டாவ தாகியவோ லையினுங் கண்டான்
மனமொன்று மந்திரிசேய் தனக்கு மிந்த
      வாசகத்தால் வருமோலை யிரண்டுங் காட்டு
மெனநின்ற பேருடனே யியம்பி யெங்கோ
      னியம்பியதே முகுத்தநமக் கென்று வாசி
தனினின்று மிறங்காம லிருந்தே யேகுந்
      தன்பயண மணிமுரசஞ் சாற்று வித்தான். (௮௭௧)

அலகில்பரித் தானைகளாற் சூழப் பட்ட
வதிகவலா சகன்மைந்தன் மேக நாத
னிலகுமுகந் தனைநோக்கிப் பத்ர லேகை
யினிவருகே யூரகனோ டிங்கே வந்தாற்
சிலைநுதலி தனைக்கொண்டு போது மாந்தர்
செப்புவதொன் றுளமொன்று செய்வ தொன்று
நிலையுடைய நெறியுடையா ரன்று நன்றே
நிகழ்த்துவார் தம்மிடத்து நெறியீ தொன்று. (அசஉ)

பாவையனை யாள்காதம் பரிக்கு நான்செய்
பரிவினுடன் பெருவிழைவும் பண்பு மற்றும்
யாவுமிக வஞ்சகமா யுரைத்த வெல்லா
மினியவுப சாரமுமே யான வந்த
வாவியனை யாளென்பால் வைத்த நேய
மறியாமல் வைத்தனளென் றவனி கூற
மேவியபே ரன்பவன்பால் வீணே வைத்தேன்
விதிவலியோ வெனநாணி வெறுக்குந் தன்னை. (அசங)

ஈங்கெனது குணங்களைநற் குணங்க ளாக
வியம்பியமாச் சுவேதைதனை யேது சொல்வா
ளாங்கவடா னெனக்கருதி யதற்கு நொந்தே
னதுநிற்க தந்தைதன தானை யென்றும்
பாங்குடைய வென்னுடலுக் குரித்து நெஞ்சம்
பகவனுறை பனியேம கூடந் தன்னிற்
பூங்கமலக் கொடிக்குரிமை பூண்டு பேணிப்
போகாம லென்னுயிரைப் புரக்கு மன்றே. (அசச)

வந்தகே யூரனுக்கு மேக நாத
மன்னியவென் மனத்தியல்பாம் வாய்மை கூறித்
தந்தைதன தேவலினுச் சயினிக் குள்ளந்
தனைவைத்துச் செல்கின்றேன் றனியே பாவி
யிந்தநிலக் கயவருட னெண்ணத் தக்கே
னேகுகின்றேன் யானுவி கொண்டி ருந்தாற்
பைந்தொடிதன் பாதமல ரன்றி வேறு
பற்றில்லை யென்பதுவும் பண்பீ தென்றும். (அசரு)

சொன்னகுணச் சுவேதைதனை வலமா வந்து
தொழுதிறைஞ்சிக் கொண்டதுவுந் தொழுதே நெஞ்ச
முன்னுமத லேகைதனை மீண்டு மீண்டு
முறத்தழுவிக் கொண்டதுவு மொருவே னுவி

தன்னைநிகர் தமாலிகையைத் தழுவிக் கொண்ட
தன்மையுமப் பரிசனங்க டம்மைத் தம்பான்
மன்னியநன் னேயமெலா மறிவே னென்று
மனமகிழ்ந்த வப்பதியை மறவே னென்றும். (அசகூ)

செந்தமிழ்தே ரமரேசன் றேவன் வண்மைச்
செங்கைமுகக் கணபதிக்குச் செய்வித் தோங்கு
மிந்துவதி பொற்கோயில் போல வாய்ந்த
வெழிலேம கூடத்தெம் மிறைவன் பாதம்
வந்தனைசெய் தெந்தையர்வாழ் நகர்க்குச் சென்று
வருகின்ற வாறுமெல்லா மறத்த லின்றிச்
சுந்தரமா மொழிந்தவனை யேவென் றுற்றுச்
சொல்லிநெடுங் கடற்றுணை துவளா வண்ணம். (அசஎ)

கொண்டுவர வைசம்பா யனுக்குங் கூறிக்
குதிரையினின் றிறங்காமற் கதியை நோக்கி
மண்டுகுலக் குதிரையனு மானித் திந்த
மகிதலத்தைப் புரட்டிமிக வன்று ளாலே
தெண்டிரையி லிடுவதுபோற் பதறித் தேறச்
செறிந்திலங்கும் வல்லையக்கா டெங்கு மோங்கச்
சண்டவயப் புரவிநிரை யெங்குஞ் சூழத்
தடந்தோகை மயிலூர்தி தனைப்போற் செல்ல. (அசஅ)

அங்கதுதன் முற்கொம்பு பற்றிப் போது
மதிகவிசை யொட்டனுட னயர்வு காட்டா
தெங்கள்வள நகர்ப்புதுமை யெல்லாஞ் சொல்லென்
றியல்பாகக் கேட்பவவ னியல்பு கூறச்
சங்கையறு மனத்தினனுய்த் தழைத்த கானத்
தாரையினிற் செலத்தொடங்கத் தாரை யெல்லாங்
கங்குலெனப் பரந்திருண்டு கவடு தாழ்ந்து
களிறொடித்த வழிமருண்டு கருதொ ணுதாய். (அசகூ)

திண்டிறல்வேற் படைவீரர் மேனுட் பட்ட
செருக்களத்தில் வடிவாளுங் கணையும் வேலுங்
கண்டகமுந் தலைமலையுங் கல்லும் புல்லுங்
கட்டைகளு மூதிர்சருகுங் கான யாறு
மண்டிவரு பெருங்களிறு மதத்தாற் சாய்த்து
வழியில்விழும் பெருமரமு மடிந்த தூறுங்
கண்டகண்ட விடமெங்குங் குடிபோய்ப் பாழாய்க்
கால்வைத்தற் கரிதாய கடங்க டந்து. (அ௫0)

தேரிரவி குடதிசையை நோக்கிக் கொவ்வைச்
செங்கனிபோற் சிவந்தளவில் வெட்டிச் சுட்ட
காருலவும் பழம்புனத்தி லரிந்து விட்ட
கருந்தினைக்குஞ் செந்தினைக்குங் காவ லாகப்
போருலவு சிலைவேடர் செய்து வைத்த
புல்லாளும் புனப்புறஞ்சூழ் கலையு மானும்
பேரிதனு மங்கெறியிற் கண்டு கண்டு
பெயர்ந்தளவிற் பிறங்கியசெங் கொடிமுன் றோன்ற. (௮௰௧)

அதற்கெதிரே சிறிதிடஞ்சென் றளவில் வேட
ரரிந்தவிபக் கோட்டாற்செய் கபாட மிக்க
விதப்புடைய விருப்புத்தோ ரணங்கள் கண்டோர்
வியத்தக்க நெஞ்சமா மிருகண் ணுடி
மதுப்பொழியுஞ் செந்தெரிய றருப்பை மாலை
வயங்கும்வா சற்கெதிரே மயிட மாவற்
புதக்கருங்கன் மேலிருப்பாற் செய்து நிற்பப்
பொருவருசெஞ் சந்தனத்தாற் பொலிவு செய்து. (௮௰௨)

கண்ணிணை விழை பவரிடந்து வைத்த கண்ணுங்
காதலினு வாரரிந்து வைத்த நாவு
மெண்ணமுடிந் தவரரிந்த தலையும் பூவு
மெழுதுளிருங் காயும்போ லிலங்க நாளு
நண்ணுபலி விகற்பமுற நல்ல சோகி
னனிநெருங்கக் குக்குடத்தி னற்சூ டெல்லாந்
தண்ணளியோ டகாலத்தின் மலரா மற்றுந்
தருநிறையு மவ்வாறு தயங்கு முன்றில். (௮௰௩)

சூழவளர் பனங்கனிக ளுதிரக் கூனித்
துணிந்துதலை யரிந்திடுமத் தன்மை தோன்றக்
காழில்குலைப் பேரீந்து விரிந்த கூந்தற்
கடியின்வடி வாய்நிற்பக் கடிகொள் வாழி
வேழவுதி ரத்துடன்வெண் மருப்பு முத்தும்
விரசிநகர்ந் தெதிரிட்ட விடங்க டோறுங்
கூழுதிரத் துடன்கலந்த பலியாத் தோன்றக்
குலக்கதிருங் குருதியிடைத் தோன்ற லாங்கே. (௮௰௪)

ஓடுபெருங் குருதியைக்கண் டேகி யுட்கி
யொருதலைகுப் புற்றவன்று னதனுள் வீழ்ந்து
வாடுவது போன்றிருக்கும் வண்ணந் தோன்ற
வயங்குமணி முன்றில்வளை முரச மார்ப்ப

நீடுமெகிற் புகையேறிச் சிவந்து காட்டு
 நிரைவிளங்கும் வடிவாளு நெடிய வேலும்
பாடுபெறும் வகையிலங்கப் பரவிச் சிந்து
 பலமலரின் பரிமளமும் பயிலக் கண்டான். (௮௫௫)

பொன்கொண்ட கோகனகப் பூவை வாழும்
 புயவணிக னமரர்கோன் புவனங் காக்குந்
தென்கொண்டு வண்டிமிர்தார்த் தேவன் வண்மைச்
 செங்கைமுகில் சுந்தரைவாழ் செவ்வேள் மீளி
மன்கொண்ட பெருங்குலபூ தரங்கள் போல
 வைப்பித்த கோயில்பல வவற்றௌன் றென்ன
மின்கொண்ட மூவிலைவே லேந்துங் காளி
 வீற்றிருக்கச் சிறந்துமிக விளங்குங் கோயில். (௮௫௬)

கண்டுவெயப் புரவியினின் றிறங்கி மன்றல்
 கமழ்கோயில் வலம்வந்து கனகப் போது
கொண்டலென மிகப்பொழிந்து தொழுது செய்ய
 குலமலர்த்தா ளிணையிறைஞ்சிக் குறித்த துள்ளஞ்
சண்டவிறற் றருகணைக் காய்ந்து வாகை
 தணைப்புனைந்த நின்னருளாற் றழைக்க விந்தப்
புண்டரிக மலர்ப்பாதம் பணிந்தே னென்று
 புகழ்ந்தருளைப் பெற்றவனும் போந்த பின்பு. (௮௫௭)

துரங்கநிரை யுள்ளாகக் கட்டிச் சேனை
 சூழுமரத் தடிதோறும் விட்டு வேழ
மரங்கடொறுந் தொடர்பூட்டிப் பிணித்துச் சேம
 வாசகத்தான் முரசறைந்து வரவுங் கூறி
யரங்குலவு கூரிலைவேன் மன்னர் கோமா
 னங்கவர்கள் படகடிக்கு மதுவு மெங்கும்
பரந்துவிரைந் திடம்பிடிக்கு மதுவு மெல்லாம்
 பலருடனு நகைத்துரைத்துப் பார்த்து நிற்ப. (௮௫௮)

வழிபோவார் கல்லெறிந்து முறிந்த கையும்
 மருந்திட்டுக் கெட்டதொரு கண்ணு மெங்குங்
குழியான புண்ணுநெளி முதுகிற் கூனுங்
 குரங்குகுடித் துத்துளைத்த கொண்ண மூக்கு
மொழியாம லோந்திபாம் புடும்பு பல்லி
 யொப்பான பலநரம்பு மொடிந்த பல்லுங்
கழியான கருங்கட்டை நிறமும் பீற்றைக்
 கந்தைதைத்த ஊசிநுழை விரலங் கையும். (௮௫௯)

யந்திரமந் திரமிரத வாத மென்று
மிவையெழுதிக் கற்றந்த விடத்தை நாடி
வந்துவிடும் யோகினிகண் மோக மாக
வசிகரணம் வல்லவர்போன் மாயஞ் செய்து
சிந்துதனைக் கின்னரத்தைத் தெறித்துத் தன்பாற்
றிரண்டகொசு கோதையெனத் திருந்தப் பாடிப்
புந்திகளி கூர்ந்திறைவி பாத நெற்றி
புண்ணுக வணங்கியுயர் போகம் வேண்டி. (அகூ0)

தேவியையா குலப்படுத்தித் தீய னாகித்
திருந்துமொரு கைபுடையி லிருந்து வந்து
மேவியவத் தானையுடன் வீணை காது
வெருண்டவர்கண் மிடைப்படுத்த மிடைந்த வாண்டிப்
பாவிதனை யழைத்திஙனே வந்த வாறு
பகருமென வவன்பிதற்றப் பலவுங் கேட்டுக்
கேவலமோ நீரென்று நகைத்துச் சற்றே
கிளிமொழியா ளைப்பிரிந்த கிலேசந் தீர்ந்து. (அகூக)

ஒங்குபடங் குட்புகுந்து துயில்வான் போல
வொருகங்கு னீத்துதய ராக விம்பம்
பாங்குடைய வுலைமழுவிற் றோன்றப் பின்னே
பரவிவரு மாண்டிக்குப் பலவு நல்கித்
தாங்கரிய வொருபஞ்ச தாரை வாசி
தனிலேறித் தாரையுடன் சங்க மார்ப்ப
வாங்கியவல் லயத்துடனே செவ்வேள் போல
மலிதானை புடைசூழ வழியை நோக்கி. (அகூஉ)

அடுசினவெம் புலித்தோலுங் கலைமான் றோலு
மடல்வேழ வெண்கொம்பு மதின்வெண் முத்து
முடுநிரைபோ னெடுங்கழையின் முத்து மற்று
மொன்றுத மான்மதமு முவந்த யாவும்
படுகலையு மினமானு முயலு மென்னப்
பலகிளையுங் குக்குடமும் பலவுங் கொண்டு
தொடுகழலி னெயினர்தொழு திறைஞ்சிக் காட்டச்
சுடர்வேலோன் கண்டவர்க்குத் தோன்றச் சென்றான். (அகூங)

சென்றவர்வா ழெல்லைதனை நீங்கி வேரி
திறந்தொழுகும் பூங்காவுஞ் சிறந்தோர் தங்கு
மன்றன்மலர்ப் பூந்தடமுங் கருப்பு வேலி
வளைவயலும் விளைவயலு மற்று மெல்லாந்

துன்றியபன் னலங்தருபே ரூர்கள் கண்டு
துதித்துழவர் சுமந்துவரும் பச்சை யுங்கண்
டன்றவர்க ளிடத்துமகிழ்ந் தமர்ந்த பின்பு
மடைவடைவே மகிழ்ந்தவ்வூ ரமர்ந்து சென்று. (௮௬௪)

வேறு.

சிந்தையத் திசைதொறுஞ் செல்லச் செல்லவே
யந்தியின் மகிழ்விடத் தமர்ந்த மர்ந்துமுன்
வந்துவந் தரசர்சூழ் மன்னர் மன்னனுந்
தந்தைதன் வளநக ரணுகச் சார்ந்தனன். (௮௬௫)

அந்நகர் வாழ்பவ ரணுக வந்தன
னென்னநல் விழைவுட னெதிர்ந டந்துதஞ்
சென்னியி லஞ்சலி செய்தி றைஞ்சிவேன்
மன்னவன் மகிழவே மகிழ்ந்து வந்தனர். (௮௬௬)

வெந்திறல் வேந்தனும் விரைந்து வாயிலில்
வந்தன னென்பது மன்னர் மன்னவன்
றந்தையுங் கேட்டபின் றுளில் வீழ்ந்தனன்
மைந்தனு மிறங்கிமுன் வணங்கி வந்தனன். (௮௬௭)

வணங்கிய மைந்தனை வந்தெ டுத்துமுன்
றணந்தவத் தன்மையாற் றழுவி விட்டில
னணங்குசேர் வேலனு மஞ்சித் தாழ்ந்தனன்
கணங்களின் கண்களுங் கலுழப் புக்கன. (௮௬௮)

பின்னவன் மைந்தனைப் பெரிது நோக்கவு
மன்னவன் றந்தைதாண் மலரை நோக்கவு
மன்னவ ரன்புகண் டுறிந்து நின்றனர்
துன்னிய மன்னருந் தொழுது சூழவே. (௮௬௯)

அன்னையைக் காணவென் றழைத்துக் கூடவே
மன்னவன் சென்றபின் வந்த மைந்தனு
மன்னையை வணங்கவந் தவட ழீஇக்கொளப்
பன்னரம் பெழுமுலைப் பாலிற் றோய்ந்தனன். (௮௭௦)

சுற்றுமந் தப்புரத் தோகை மார்மகிழ்
வுற்றனர் பெற்றவ ளுடைய மாதவஞ்
சற்றல வென்றனர் தழைக்க வாழ்த்தினர்
செற்றிநீ ராஞ்சனஞ் சிறக்கச் செய்தனர். (௮௭௧)

பாவையர் மகிழ்வுறப் பார்த்துத் தந்தைத
னேவலின் மகச்சுக நாத னீங்கவன்
றேவியா மனோரமை சிந்தை வாழ்வுறக்
காவல னவரையுங் கண்டி றைஞ்சினன். (அஎ௨)

படையுட னேவைசம் பாய னும்வரு
மிடையற வென்றுரை செய்து மீளவுந்
தடையிலா வன்னை தன் பவனத் திற்புகுந்
தடைவின்மஞ் சனம்படிந் தமுத னுய்த்தபின். (அஎ௩)

அந்திவாய்த் தன்பதிக் கேகி யாங்கவன்
சிந்தியா நிற்பதுஞ் செயலும் வேறிலை
முந்துகா தம்பரி மொழியத் தன்செவி
வந்துவாழ் விப்பவோ வாழ்வு மன்றிவை. (அஎ௪)

பாங்குட னேகுநம் பத்ர லேகையப்
பூங்கொடி தன்னுடன் புகன்ற யாவையு
மாங்கிவண் மொழியிலின் னமுத னுய்த்தநா
மாங்கது தெய்வமங் கலமு மாகுமே. (அஎ௫)

என்றுபார்த் திருந்தன னிருந்து நாட்சில
சென்றபின் சீரிய பத்ர லேகையை
வென்றிவேன் மேகநா தன்ற ரக்கினர்
மன்றல்சேர் குழலியும் வணங்கி நின்றனள். (அஎ௬)

வணங்கிய மங்கையை வரவ ழைத்திவ
ளிணங்கின ளெனத்தழீஇ யிறைஞ்சி நிற்பமுற்
றணந்தவண் மேகநா தன்பு றந்தழீஇக்
குணந்தனைக் கூறிமுற் குறித்துக் கூறினான். (அஎஎ)

தோமிலா வருகுணச் சுவேதை தன்னுடன்
காமர்கா தம்பரி கருத்து ளாயதோர்
மாமத லேகைநம் வரத மாலிகை
யாமவர் சுகத்துள ராமின் னார்களே. (அஎஅ)

இன்னருள் படைத்தன ரினிதி ருந்தன
ரன்னவா சகமுமங் கதுமொ ழிந்தனர்
மன்னவர் தீபமே வாக்குக் கெய்துமோ
சொன்னது முற்றவுஞ் சொல்வ தெங்ஙனே. (அஎ௯)

கொங்குசேர் பூங்குழற் குலவு பூந்தொடை
யிங்குநின் திருவடிக் கென்றி றைஞ்சினண்
மங்கைகா தம்பரி யென்ன மன்னவர்க்
கங்கவன் விடைகொடுத் தவளை வாவென. (அஅ0)

மன்னுநீ ராவியில் வனசப் பாசடை
யன்னமென் பெடையுட னகல வந்தவா
பொன்னணி வாயிலின் புறத்து நிற்பநீ
யன்னவ ரிடத்துநின் றடைவு கூறென. (௮௮௧)

பயின்றது திருவுளம் பற்றிக் கேட்டருண்
முயங்கின டாடொழ முயங்கி விட்டில
ளயர்ந்தனள் பாங்கிநா ளுக நன்னுதல்
வியர்ந்தன ளயர்ந்தனண் மெலிவு தோற்றவே. (௮௮௨)

தோற்றிய மெலிவினைச் சொல்ல வேண்டுமென்
றூற்றியு மஞ்சலி செய்து மங்கனே
போற்றியு மொழிந்திலள் புனித நின்னிடை
யேற்றியும் வருந்தியு மியம்ப நேர்ந்திலள். (௮௮௩)

தையல்பூங் காவிடைத் தனிய ளைத்தெனைப்
பையவே மரகதப் பாறை யேறியத்
துய்யமெல் லணையிருந் தயர்ந்து தோகைநா
னுய்யநீ யொருமொழி யுரைப்பக் கேளென. (௮௮௪)

கிள்ளையும் பூவையுங் கேட்கு நீள்வனத்
துள்ளநற் றேவதை யுணரு மென்றவாய்
விள்ளவும் வருந்தினள் விழியி லஞ்சன
வெள்ளமே வரவர வெயிரிற் றேய்ந்தனள். (௮௮௫)

நாணுதன் முதலிய நன்கி யாவையும்
பேணுதல் பெண்மையின் பெருமை யாதர
மாணுத லொடுக்கநன் மாபு காத்தலவ்
வாணுத லிடத்திலே வந்து சுற்றன. (௮௮௬)

யாழ்குழ லனைத்தினு மினிய சொற்றரத்
தாழ்குழ னினைந்தன டழுத ழுத்தனள்
வீழ்குழ லிசையென மெலிந்த வம்மொழி
கேழ்கிளர் கழலினாய் கேட்ட தில்லைநான். (௮௮௭)

பின்பவண் மொழிந்தனள் பெரிது மெந்தையா
யன்புடை யுறவின ரறிந்த தொன்றல
வென்பரி சனங்களு மீத றிந்திலர்
துன்பம திங்ஙனே தொடர்ந்து நின்றதே. (௮௮௮)

திங்களுக் கெழுசிறு தென்ற லுக்குமென்
கொங்கலர்க் கணைக்குவெங் குயிலுக் கன்றிய
கங்குலுக் கெழுதுலாக் கழைக்குப் பாவியே
னிங்கென குறைசெய்தே னென்னைக் காயுமே. (௮௮௯)

ஈதெலா முறுப்பவ ரிருந்து வாழ்பவ
ராதலான் மொழிவதென் னமையு மேயினி
மாதரா யிங்குநீ வந்த திந்தது
போதுமே யெனவவள் புலந்தி ருந்தனள். (அகூ0)

அன்னமே நீவெறுத் தருள வென்செய்தான்
மன்னர்கோ னென்றுநான் வருந்திக் கேட்டபின்
மின்னவிர் வேல்விழி விழைந்து கேளினி
யின்னநான் மொழிவதுண் டெனவி யம்பினள். (அகூக)

வாய்ந்தபல் கனவிலே வந்து வந்தெனைச்
சேர்ந்தநாட் பணிந்துசெம் பஞ்சு தீட்டவு
மேய்ந்தபூ முலைத்தடத் தெழுத வுந்தெரிந்
தாய்ந்தபூந் தொடைகுழற் கணிந்து பேணவும். (அகூஉ)

வாசநாண் மலர்ப்பொழில் வந்து மாமணி
யூசல்போ லாடிடத் துழன்று நிற்கவுந்
தூசுதான் பேணவுந் தொடர்ந்து பின்வரக்
கூசவு மெனைத்தழீஇக் கொண்ட லைப்பவும். (அகூங)

மறுத்தலை யின்பமாக் கொண்டும் வாய்விட
லொறுத்தலைப் பொய்த்தலாக் கொண்டு முற்றுள
நிறுத்தலை யன்பினு னின்ற தாக்கொண்டும்
வெறுத்தலொன் றின்றியே விரும்பி மேல்வரும். (அகூச)

சான்றிவை முதலிய வுரைப்ப வேந்திழை
யொன்றிய கருத்திவை யுண்மை யாய்விடி
னன்றிது தென்றலுக் கந்த நாண்மதிக்
கன்றிய மதனனுக் கன்பும் வாய்த்ததே. (அகூரு)

வேறு.

ஆன தோர்கனவு கண்ட தென்றுமிக வாத ரித்துநகை செய்துளே
தேன மர்ந்தகுழ லாயி தற்குவரு தீமை யென்கொல்விறல் வேந்துசேய்
மான வேலவனி மன்ன னுன்மிகவும் வந்த தன்றுமதி யில்லையோ
வேனி லானுடைய பூச லால்வரும் விதங்க ளீதென விளம்பவே. (அகூசு)

இங்கு வேனிலவ னென்று கூறுமவ னியாவ னெத்தகையன் வண்ணமே
தங்க வன்படை யடுத்த வன்பொருவ தாரை நீமொழிக வென்னநான்
மங்கை மேனியிலன் வண்ண மில்லைமலர் வாளி தென்றலொரு வெய்யதேர்
சங்க ரன்றனையு மெய்த வன்பெரிய சக்க ரக்குரிசின் மைந்தனே. (அகூஎ)

கண்டொ ளிக்கவரி திங்கி வன்கலை கருத்தை நாமெ திலக்கவன்
சண்ட வெங்கனல் கொழுந்தி லாதகன ருவு கின்றபுகை தானிலை
தெண்டி ரைக்குளொழு கவிகை வெய்யதொரு தேரும் வெய்யதொரு வர்ஞ்தெனிற்
றண்ட வெங்கன லிவன்ற னக்குநிகர் சொல்ல வேறொருவ ரில்லையே.

ஆத ரித்தவர் குணங்கள் கூறிலல கில்லை யங்கவ ரவர்க்குளங்
காத லிக்குநெறி கூறி லங்கவர்கள் காத லுக்குமொரு கரையிலை
பூத லத்திலவர் கூடு மப்பொழுது பொழுதெ லாமிகவு மற்பமா
மாத ருக்குநெறி யாட வர்க்குநெறி மற்று ரைப்பது மனேகமே. (அகூகூ)

இத்த லத்திலிது முறைமை மிக்கவ ரிராச கன்னியர்க ளெங்கணுஞ்
சித்த மொத்தவர் தமக்கு மாலையிடு செயற னக்குரியர் மக்களைத்
தத்த மக்கிதய முற்ற வர்க்குதவு தந்தை தாயரல விவர்கள்வே
றுத்த ரத்திலுயர் தெய்வ கன்னிகை யதற்கு நீவெருவ லென்றுநான். ()

சென்று கொண்டுவர நினைவெ னக்குளது தேறெ னத்தெரிவை முகமலர்ந்
தொன்றி யாவிபெறு பாவை போலுவகை யுற்று ரைத்ததொரு சற்றல
வென்றி மன்னவனை யிங்க ழைக்கவெனின் மிக்க வன்மையது விழைவினு
லின்று செல்வது நினைக்கி லுன்னுடனி திங்கி ளந்தலையு மாகுமே. (கூ0க)

இங்கு வேள்பொர விருந்து விட்டன மெனிற்சி றப்பிலை யவன்றனக்
கங்கெ ஞருயி ரளித்து விட்டன னெனிற்பு கழ்க்கினிய தல்லவாம்
பொங்கு மாதரவு பெரிதெ னிற்புகல்வ தன்றெ னக்கரச னெஞ்சினிற்
றங்கு காதலுள நோவெ னிற்பெரிய தாழ்வு கூறுவது முண்டரோ. (கூ0உ)

மாலை கொண்டினி யகப்ப டுத்திலது மற்றை மாதர்செய லுற்றிவன்
சால வேமொழி யொழிந்தி ருக்கிலது தவற தாமிகவு மன்பிலார்
சீல மாயினர் விரைந்தெ னிற்கொடுமை செப்பு கின்றவழி யாகுமென்
கோல மிப்படி படைத்து விட்டன னெனிற்ப ரத்தையர் குணங்களாம். ()

மேவு மன்புடைய னென்று கூறிலது மிகவு மன்புடைய தல்லவாம்
யாவு நின்னையல தெய்த விங்கரி தெனிற்பெ ருக்கவித மாகுமென்
னேவ லாளுடன் விரைந்து போதவெனி லிங்கு வீறுடைமை யாகுமே
லாவி போனபிற காயி னுந்தெளியு மதுந மக்கரிய தின்னமும். (கூ0ச)

பூர்வ காதம்பரி முற்றிற்று.

